

NORA KING

Strah od letenja

NORA KING

Strah od letenja

PRVO POGLAVLJE

Topli je ljetni dan. Do struka u moru, hodam po pješčanom dnu. Puše povjetarac i mrsi mi slanu kosu. Teško dišem, jer unatoč ljepoti dana i pokušaju uživanja u bezbrižnosti trenutka, u agoniji sam. Iscrpljuje me usamljenost. Isisava iz mene snagu kao snažna pijavica. Iako mi je liječnik rekao da srce ne boli, težina u prsima ne jenjava. Zaplačem. Pustim suzu u predivno čistom moru i zarijem prste u pijesak. Pogled mi privuče bijela golubica. Leti u mom pravcu i nosi nešto u kljunu. Ne mogu prepoznati što je to u njezinom kljunu, ali ide ravno prema meni. Sunce blješti i na tren se stopi s golubicom u zraku. Zaleti se u mene, uleti mi u prsa i osjetim mir. Probudi me vlastiti smijeh. Sve će biti dobro. Bože, stvarno mi treba ovaj godišnji.

Moja dugogodišnja prijateljica i ja iskoristile smo rijetku priliku pobjeći od svega što nas u životu muči i otputovati na nekoliko dana izvan zemlje. Koliko god naivno mislile da je tjedan dana dovoljno da se odmorimo i gurnemo probleme pod tepih, uvjeravamo jedna drugu da smo dobro odlučile. Uhvatile smo povoljni aranžman agencije za Dubai. To je najegzotičnije mjesto unutar našeg dogovorenog budžeta kojeg smo se mogle sjetiti i ništa nas nije moglo odvratiti od provedbe toga u djelo. Ni loši poslovi na kojima nas redovito maltretiraju, ni loši dani kad se svađamo zbog svega, ni činjenica da smo obje užasno i predugo same i vjerojatno svaka sama sebi kriva zbog toga. Naravno, Marijeta se aktivirala astma, a meni sveobuhvatna paranoja i kriziramo jedna po drugoj danima prije putovanja.

Odbrojavam dane i sat po sat, nezadovoljna svojim poslom u školi. Na trenutke kad poželim parkirati na tračnicama i čekati vlak da me spasi, pokušavam se uvjeravati da sam nezahvalna, jer ja, za razliku od mnogih svojih vršnjaka, imam stalni posao.

Djeca urlaju, roditelji prijete, živim u strahu da ću oglušiti i razviti migrene i glaukom, a možda i zauvijek ostati na tom ukletom mjestu, sama, posve sama, plaćući nezahvalno nad čašom martinija sa sarkastičnim diskurzom na "poganom" jeziku, kako me majka redovito časti. Svjesna sam bolno, kako nijedan od tih strahova nije posve neutemeljen. Marijeta me zove u suzama da je opet pod pauzom za ručak išla kod Stepinca na molitvu, jer su joj opet prijetili u Pošti. Ovaj put su, kaže lupali i šakama o njezin stol. Pokušavam joj objasniti kako me je psihotični dječak iz drugog osnovne gađao lončanicom, dok sam mu bila na zamjeni i da sam ja ona sretnija, jer je prošla dobila klupom po slezeni.

"Za dva dana zaboravit ćemo ove bizarne priče M. i ispijati koktele na plaži i osjećati se kao da smo sletjeli na Mars." Izgovaram samouvjereno kao da znam kako je na Marsu. Ali toliko sam uvjerena da se nešto mora promijeniti, jer ne može ovako dugo. Možda tu svoju sumanutu ideju dugujem onom snu o golubici... golubu... čemu god. Jednostavno, nakon njega osjetila sam utjehu da će, što god dođe, biti bolje.

"M., bila sam na onom spoju. Samo da znaš, neću ti nikad to oprostiti."

"Zašto? Što je napravio?"

"Morala sam čekati da popije dovoljno piva kako bi mi napokon priznao čime se bavi."

"Pa radi u banci. Tako je uvijek pričao." Kaže Marijeta. Smatram ju odgovornom za ovaj spoj. Ona me upoznala s osobom za koju je smatrala kako je idealna za mene. Ispostavilo se da jedino što je bilo istinito o njemu je njegova visina. O svemu ostalome je lagao njoj i svima oko sebe. Upoznala me s njim na jednom koncertu. Taj dio sam si možda i sama skrivila, jer koncerti možda ipak nisu najbolje mjesto za upoznavanje muškaraca. Na prvu se činio simpatičan. Pristojno je prišao Marijeti i pozdravio je poljupcem u obraz. Ona ga je upoznala samnom i iako mi se na prvu nisu svidjeli njegovi podočnjaci i to što je djelovao kao da u ruci ima sedmo pivo, odlučila sam da mi to bude spoj tek toliko da ne izađem iz igre. Takvi spojevi uvijek imaju tendenciju pretvoriti se u noćne more. Za svakoga tko je nakon te moje rečenice u stanju tvrditi da sam previše sitničava i netolerantna, nisam jedina kojoj se dogodilo slično. Pružio mi je ruku i razmijenili smo nekoliko rečenica. Te večeri me nije pitao za broj niti spoj, ali je kasnije pitao Marijetu za mene. Nakon toga mi se sramežljivo obratio preko Messengera na Facebooku. Tad sam isto mogla znati da je bezvezan, jer pravi muškarac zove ili se barem potruđi doći do broja. Nakon još jednog lošeg dana u školi, nakon tjedan dana mršavih poruka, napokon me pozvao van. Prethodno sam mu pregledala profil na Facebooku. Nije pisalo čime se bavi, niti u tragovima.

Našli smo se u jednom ležernom zagrebačkom kafiću. Bio je odjeven u traperice i košulju, a preko nje imao je sportsku jaknu. Iako mi se nije svidio ni tad, mislila sam da je kad smo već oboje došli ovdje, pristojno popiti kavu s njim. U početku je bio jako samopouzdan, ali kako je razgovor uznapredovao njegov govor tijela postajao je defanzivniji i pomalo utučeniji. Počeli smo otvarati životne teme i pričati o poslu, bivšim vezama, obrazovanju i planovima. Pitao me gdje radim i rekla sam mu. Počeo je pričati o klišeima "seksi profesorica", "htio bi te vidjeti na poslu", i ostalima koje svi profesori preziru. Štogod itko mislio, moj profesorski posao nije igra, niti filmska komedija. Jako je složen, iscrpljujući i ne može ga raditi svatko. Zapravo mogu ga raditi rijetki, bez da nekog napadnu, opsuju mu sve po spisku ili si požele pucati u glavu. Tako da klišeji kojima, pogotovo nas žene u prosvjeti časte, tjeraju nas da odmah napustimo društvo takvih, u najmanju ruku. Naravno, ja ni tada nisam ustala, ali sam poslala Marijeti poruku da me za pet minuta nazove i plače, što je ona i napravila. Nije mogla znati da će spoj završiti prebrzo i da se na njezin poziv neću javiti, jer ću već biti na putu kući. Naposljetku sam ga pitala čime se on bavi. Na što je rekao kako se bavi košarkom. Sjećam se kako je rekao da je prije trenirao košarku. Zatim sam preformulirala i pitala čime se sada bavi i gdje mu je radno mjesto.

Napokon mi je dao konkretan odgovor. Radi na Mirogoju u spalionici. *Ali nije sve tako strašno, jer ekipa je super. Malo se moraju uozbiljiti, jer ovi dosadni ljudi tamo plaču. Ali oni iza pulta puštaju glazbu i brzo prođe radni dan.* Dodao je.

Kako sam dijagnosticirani hipohondar, prošla me jeza zbog njegova odgovora. Požalila sam što sam ga uopće pitala, ali bolje saznati takvo nešto što prije. Pročitao je dobro da nije moj tip, jer sam nakon toga torbu stiskala snažnije i vrlo brzo se požalila na glavobolju i kako moram ići. Na putu do parkirališta alkoholnim maramicama sam prebrisala cijelu torbu i mobitel, zatim sebe, svoju odjeću,

ruke i kosu. Prije ulaska u auto, prebrisala sam džonove cipela. Da, nisam normalna, ali moja hipohondrija nije razlog zašto sam sama, nego netolerancija. Previše mi toga smeta i voljela bih kad bih barem jednom pronašla muškarca koji mi neće smetati, čija će mi prisutnost goditi, a miris i riječi koje izgovara odgovarati. Samo jednom je dovoljno, jer želim samo jednog muškarca. Samo jednom se želim udavati i potruditi ću se da bude onaj pravi. Čak i kad u obzir uzmem to da je "onaj pravi" mit.

"Ne mogu vjerovati! Rekao je da radi u banci." Odvratila Marijeta. "Čekaj, sad mi je jasno zašto mu je bivša objavljivala slike s onim silnim crvenim ružama! Frajer joj je garant donosio ruže s Mirogoja." Nastavi.

"Fuj! Ma nemoguće da bi takvo što prihvatila." Kažem.

"A ne, ne. Nisu sve tako zahtjevne kao ja i ti." Odgovori i posve mi zapuši usta s tim. Tako je, tolerancija. To mi treba.

"I ja sam imala prekid kontakta s jednim." Kaže i preokrene očima. "Sjećaš li se onog krznara s kojim sam pregovarala o cijeni one lijepe zečje bunde?" Potvrdno kimnem.

"Išli smo na nekoliko spojeva i pričali smo o svemu. Činio se tako pažljiv i pristojan. Upoznao me i s tatom na četvrtom spoju. Iako mi je to bilo malo čudno, prihvatila sam. U glavi su mi bili svi oni koji me nisu htjeli ni nakon nekoliko mjeseci hodanja upoznati ni sa sestrom, a kamoli s mamom i tatom. Ponadala sam se da bi ovo napokon moglo biti nešto normalno. Samo mi je jedna stvar bila sumnjiva. Ljubio se jako čudno. Ni nakon četvrtog spoja nije me htio poljubiti normalno. Samo bi na manje od pola sekunde kratko prislonio zatvorena i skupljena usta na moja i odmah se odmaknuo. Mislila sam da je samo u pitanju sramežljivost i da se moramo još malo bolje upoznati. U neku ruku to mi je čak i odgovaralo. Na petom spoju otključao je svoju trgovinu bundama za mene i nagovarao me da ih probam. Naposljetku me pitao bih li kupila ipak onu bijelu. Kad sam rekla da ne bih, nije mi se više nikad javio. Potpuno je nestao." Završi priču i ostavi me u šoku.

"Možda je samo do ove naše klime. Možda je dalje trava ipak zelenija." Ironično podbodem.

"Ne nadaj se. Možda je zabavnije, ali zelenije nije." Poklopi me.

*

Zageb, gužva, aerodrom. Kofer je velik kao da se selim u drugu državu, a spremila sam samo najnužnije. Moram potražiti pomoć i za to kako se pravilno spakirati i postati jedna od onih cool djevojaka koja putuje lagano i tako lagana i poletna očarava muškarce, da jedan čak i odluči biti samnom u vezi. Stegne mi se želudac od pogleda na našu prtljagu. Marijetin kofer još je veći. Pa kako da prosječnom cool Hrvatcu vulgarisu ne pozli od nas.

Letimo i opuštam se. Zašto sam ovako opuštena samo na putovanjima? Zašto živim u grču? Pa nemam ni hipoteku, ni kredit ni propali brak iza sebe, a opet me glode nemir i tjeskoba.

Marijetina astma sve je gora. Molim je da koristi pumpicu, ali ona glasno protestira uz ispriku da se ne želi trovati umjetnim lijekovima. Kraj nas sjedi Kinez koji je nemirniji od psa s glistama. Bojažljivo pogledava prema Marijeti svaki puta kada se zakašlje i gleda uokolo, molećivo tražeći stjuardesu. Povremeno zgroženo pogledava i u mene. Točnije svaki put kada uzmem kockicu čokolade ili bombon od Marijete. Valjda misli da je terminalno bolesna i nije mu jasno zašto to radim. Dvojim trebam li joj ispričati o svom snu, ali dio mene boji se da bi mi dala neko racionalno objašnjenje, koje bi mi podrezalo krila, a to si nikako ne mogu dopustiti. Radije ću slušati Malumu i boriti se sa svojim mislima. Marijeta me gurne i prišapne, "Možda upoznamo neke frajere u Dubaiju, tko zna." Razvuče osmijeh. Glatko se nasmiješim, ne želeći joj kvariti raspoloženje. *Pa koga li ćemo upoznati M., idemo samo na godišnji odmor. To sigurno neće biti ništa kvalitetno i pametno, a za bilo šta manje od toga nemam niti volje ni živaca. Niti se želim spuštati na tu razinu.* Iako mi podsvijest vrišti da se opustim i ne razmišljam previše, teško je tako i učiniti, jer kad si opsesivni ovisnik o kontroli, s teškim spletom nesigurnosti, u svemu vidiš problem. *Plaža, more, sunce i nova kultura, samo to i ništa više, i više je nego dovoljno za moju dušu.* Uvjeravam se okrepljujuće.

Šest sati leta sporo prolaze i utonem u glazbu pokušavajući dokučiti kakvu li to groznu osobinu fizičku i psihološku njegujem, kad nijedan kvalitetan muškarac ne ostane dugo uz mene. Oči mi se napune suzama kad se sjetim svojih bivših veza, zbog kojih sam odlučila više nikada ne pristajati na kompromise. To nisu bili kvalitetni muškarci. U sad već trećoj godini samoće i nepristajanja, na trenutke, poželim pristati i na smrtonosnu bolest, ako će ona značiti barem kratkotrajnu funkcionalnu vezu s onim jednim smislenim. Čvrsto odlučujem ne misliti o tome bar do kraja ovog leta, jer ne želim sebi otežavati život više od ovoga. Naći novi posao mi je prioritet, a na ljubav se i tako ne može puno svjesno i namjerno utjecati. Kao da mi je Marijeta pročitala misli i zaustavi mi film tražeći maramicu od mene. Kašalj joj je sve gori i glasniji. Kinez do nas torpedirano je napustio mjesto, ostavivši za sobom ruksak i mobitel. Preletio je na mjesto u stražnjem dijelu aviona od straha. U normalnim okolnostima umirila bih ga i objasnila mu da prijateljica ima astmu, ali poučena svojom hipohondrijom, sumnjam da bi mu to išta značilo.

Napokon slijećemo. Dok smo čekale na carini, Marijeta se već sprijateljila s neke dvije žene iz Crne Gore. Obje su glasne i nametljive. Djeluju kao da moraju biti primijećene u svakoj situaciji, pa čak i ovoj bizarnoj, gdje čekamo na carini. I one idu u isti hotel kao i mi i Marijeta je već dogovorila ručkove i druženja s njima, bez da je pogledala kakav nam je raspored puta. Jedina utjeha mi je da će one smanjiti pritisak koji ona obično vrši na mene, svojim nametljivim i glasnim ponašanjem i inzistiranjem na svojim glupostima. Zapravo je jako volim, ali ponekad zna previše nametati svoje ideje i želje. Ja sam introvert, koji tek povremeno izađe iz svoje čahure. Tek nakon što osjeti potrebu. Imam boljih i lošijih dana.

Odlučujem dati sve od sebe kako bih cijelo vrijeme bila ekstrovert u Dubaiju. Već me hvata nervoza od toga, ali prisilit ću se i u svemu sudjelovati. Obići ćemo sve što je prema rasporedu i planu putovanja. Uz to ćemo se pokušati i dobro zabaviti.

Crnogorke su nam se pridružile, kao da nas znaju, u najmanju ruku godinama i moram priznati da mi to malo i smeta, jer ne znam kako odgovoriti na previše prisna pitanja koja mi postavljaju. Prekorim samu sebe kako sam previše nepovjerljiva i da se samo trebam opustiti, ali osjećam se izolirano. Sada sam i službeno okružena s tri plavuše koje usta ne zatvaraju. *Opusti se, opusti se, kad ti nešto smeta, isključi se.* Hrabri me podsvijest. Shvatim kako s jednom od njih imam nešto zajedničko. Radila je u prosvjeti i trenutno radi još uvijek, ali nevoljko je govorila o poslu. Baš kao i ja.

U taksiju na putu do hotela, neboderi. Još nebodera. Samo neboderi. Visoki, ponosni, pomalo falusoidni. Mijenjaju lica arapskog poluotoka u onaj zapadnjački izgled. Dubai mijenja svoja lica. Malo me podsjeća na Miami, zatim na New York, a na trenutke imam osjećaj kako ću se izgubiti prvom prilikom i u tome uživati. Arapi imaju potrebu naglasiti da je ovo njihov svijet. U sebi potajno uživam u tome da sam u tako prenapregnuto patrijarhalnom svijetu. Maštam o dominantnim Arapima, kako imaju potrebu skrivati svoje žene i čuvati ih samo za sebe. Priželjkujem muškarca koji će otkriti neistraženu mene i čuvati me samo za sebe kao dragocjenost. Dominantan, muževan, smiren muškarac, koji ne govori puno o svojim emocijama, ali ih jako dobro pokazuje i pri tome pazi da ne povrijedi moje osjećaje. Barem mi ostaje maštanje da takav negdje možda postoji. Tješim se.

Beton i pijesak, kao dva dominirajuća kontrasta. Suvremena arhitektura, mnoštvo nebodera i trgovinskih centara, noćnih klubova, zamotanih muškaraca i žena, velika vrućina, agresivno bogatstvo i moć koja me očarava dok se vozimo noću i slušamo Ushera. Vozač se lagano njiše u ritmu, umotan od glave do pete. Njegova lijepa, tamna koža proviruje ispod haljine i pretpostavljam da je Indijac. Arapi se sigurno ne bave uslužnim djelatnostima ovdje. *Koliko bi tek falusnih nebodera morali sagraditi na liječenje tih kompleksa?* Pomislim. Osjećam se kao djevojčica, a s jezika mi svako malo izleti riječ "šeik", kao da sam u filmu megalomana, gdje sve nije samo veliko i moćno, već najveće i bezobrazno, bahato najmoćnije. Svaki put kad mi izleti neka arapska riječ pogledam kriomice kako je naš vozač reagirao na nju. Ne bih htjela nekoga uvrijediti još prije samog dolaska u hotel. Vozač nije ni trznuo niti na jednu našu riječ ni brojne uzdahe koje smo ispuštale diveći se noćnim svjetilma Dubaja. Sigurna sam kako mu djelujemo poput djevojčica kojima je ovo prvo inozemno putovanje u životu. Dok pokazujem zavidno znanje osnovnog arapskog riječnika, jer nigdje ne idem nepripremljena, primjećujem kako se posve prepuštam svom novom okolišu i upijam svaku njegovu molekulu. Vozač tek nekoliko puta pogleda prema nama, kad smo napokon utihnule. Tko zna koliko je puta vidio ovakve nadobune i neprimjerene Europljanke kako mu dolaze u zemlju. Možda nas potajno želi, a možda uopće tako ne razmišlja o nama. Razmišljam o tome kako sam ponijela cijeli set dugačkih haljina i marama, kako bih mogla ići svuda primjereno odjevena. Stvarno bih željela poštivati njihovu kulturu. Marijeta spominje noćne klubove. Ako budemo izlazili navečer, imam samo dvije crvene pripijene haljine i nijednu više. Čak su mi i cipele konzervativne. Samo jedne roza salonke. Inače bih ponijela otvorene na puno višu potpeticu i remenje, ali računala sam kako to ovdje nije važno. Ipak smo tu kako bi se opustile i nešto novo naučile i vidjele. Sumnjam kako ćemo upoznati neke muškarce zbog kojih ću požaliti što nisam ponijela nešto seksi ili barem još koju zapadnjačku večernju haljinu.

Na ulazu u hotel dočekuje nas lijepi crnooki Arapin, obučen u abayu i maramu, sa skupim loafericama na nogama. *Zrači toplinom, a tko zna što mu spava u mislima.* Cinično se podsjetim.

"Hotel je božanstven!" Vrisnemo u glas kao neke djevojčice izvan kontrole.

Istina je da jedva suzdržavamo svoje oduševljenje hotelom, jer je prostran, luksuzan i predivan. Dobro su nam rekli u agenciji, kako ni s jednim hotelom u Dubaiju ne možemo pogriješiti. Prostran, s fontanama ispred i u unutar hotela. Svi su prelijepo odjeveni i srdačni, a dekor u predvorju od bijele kože s prigušenim svjetlima. Ulazimo u sobu, sva u staklu i zrcalima s ogromnim prozorima koji gledaju na cestu. Nepregledne kolone automobila i visoki neoboderi dominiraju pogledom. Ovo je sasvim drugi svijet. Požurimo na otvoreni bar na terasi hotela, jer želimo što prije upiti ljetnu temperaturu od 27 stupnjeva, nakon hladne zagrebačke zime.

Crnogorke su u sobi do nas i već je zavládala lagana histerija od sreće kako ćemo se sve dogovarati zajedno. Pokušavam se javiti mojima u Hrvatskoj, ali poruke ne prolaze s Vibera. Ne razumijem zašto. Dok se slikamo kraj bazene i pijemo gin-tonik upijamo pogled na nepregledne nebudere i noćno svjetlo grada. Upoznajemo Ninu, našu domaćicu koja nam odmah nudi izlete i savjetuje kako bi još više uživali u ovoj avanturi. Nina je iz Srbije, što nam je još jedno oduševljenje. Osjećamo se kao da su nam uručili ključeve za neki tajni noćni klub. Imati nekoga tko razumije tvoj jezik na drugom kraju svijeta, oduševljenje je koje samo oni koji su to doživjeli, mogu razumijeti. Ne sjećam se kad sam posljednji put bila tako sretna i ispunjena, opijena. Ako je ljubav prema putovanjima jedina ljubav koja mi je ostala na svijetu, neću se opirati, samo ću je prigrliti i uživati u njoj. Kome trebaju muškarci?! I tako je sva magija i ljepota u ženama. Od muškaraca nikad ništa pametno. Moja mama bi vjerojatno rekla da sam lezbijka zbog takvih misli, ali ona ne razumije da kad su te muškarci tako razočarali u životu, kao mene, nemaš više snage ni volje za bilo što, a ljubav zvuči previše apstraktno i nedostižno.

Nakon drugog gin-tonika osjećam samo ljubav. Volim cijeli svijet večeras. "Volim te, Dubai!" kažem, a Marijeta i naše nove prijateljice Zorana i Valerija ponove zamnom. "Volim te, Dubai!" Nakon trećeg gin-tonika volim i sve svoje bivše dečke i u mislima im nazdravljam, potom nazdravim dragome Bogu koji me je od njih udaljio. Iako, istina, nije se trebao previše truditi za to. Toliko me je uhvatilo piće da mi je i priča s onim grobarom postala smiješna. U redu, pretjerujem, možda će mi biti smiješna tek nakon još kojeg gin-tonika. U enigmatičnu priču s Marijetinim krznarom upitne prodajne strategije, neću niti ulaziti. Da umrem noćas, na spomeniku bi mi pisalo: *Ovdje leži Nadia, zauvijek sama, posve nepariva. Uzrok smrti: treći gin-tonik.*

"Hoćemo li?" Upitam nestrpljivo i pokažem na predivni bazen.

Ostale smo posve same nas četiri i jedva smo dočekale da se u sekundi skinemo u bikinije i zaplivamo u bazenu pod vedrim noćnim nebom Dubaija. Dok plutamo, slikamo se i samo ispuštamo zaigrane djevojačke krikove radosti, opijene pogledima na nepregledno visoke nebudere oko nas. Možda ovi dominantni muškarci i nisu tako loši kad su izgradili takav divan umjetni svijet, koji je trn u oku čak i Amerikancima, autorima moćnog falusoidnog razmišljanja. Pričamo o svojim poslovima, muškarcima,

životu. Ispravak, ja ne pričam o muškarcima, jer se osjećam kao totalna neznalica na tom području. Ponekad mislim kako ne bih otkrila što muškarci žele, ni da mi nacrtaju, a potom obojaju.

Zorana ima svoj vrtić, poduzetnica je i samohrana majka dvoje djece, a Valerija ima svoju tvrtku za nekretnine, odrasla kći i napokon uživa u životu slobodne žene, ostavivši agresivnog muža iza sebe. Obje su lijepe i pune samopouzdanja. Toliko da mi se čini nestvarno. Pomalo im zavidim na tome. Jednom rukom slikamo nebodere iz žablje perspektive u bazenu. Povremeno jedna od nas spontano izleti iz bazena i slika ostale tri u bazenu. Zatim snimamo, pa vijećamo ima li uopće smisla sve to snimati. Jednoglasno zaključujemo kako nam je ikakvo bilježenje uzaludno, jer nikakav zapis nije ni sluga stvarnoj slici. Od ove vrućine u prvom mjesecu, posve nemoguće za naše podneblje, osjećam se tako privlačnom. Kao da su se svi afrodizijaci svijeta slili na mene i osjećam se pomalo egzotično. Odjednom slobodna plivam svim mogućim stilovima i zatvaram oči plutajući. Potom ih otvaram iznenađena prizorom, kao da sam u nekom snu, iz kojeg nikada ne želim izaći.

Dok i dalje bezbrižno plutamo, kraj bazena dotrči Pakistanac vičući nešto i mašući rukama. U prvi tren ga ne vidimo, ali kad krene jače mahati rukama i dalje ne uspostavljajući kontakt očima s nama, privuče nam pozornost.

"Ne smijete, vi ne smijete plivati... bazen je zatvoren..." Pokušava nas otjerati iz bazena, ali nam i dalje ne prilazi niti uspostavlja kontakt očima. Samo uporno zuri sebi u stopala, gnjevna izraza lica.

"Mi smo gosti hotela." pokušavam ga smekšati, dobacujući mu iz bazena, ali uporno nam govori kako moramo izaći.

"Žao mi je djevojke, ništa od nastavka uživanja..." Kažem tužno.

"Eto, tu smo tek dva sata i već incident!" Nasmije se Marijeta, a oči joj zaiskre.

Kao da je ponosna na nas, jer smo već u nesuglasju s domaćinom. Drago mi je što sam ovdje. Od uzbuđenja ne mogu zaspati. Sutra ustajemo u 5 i idemo za Abu Dhabi na cjelodnevni izlet. Jedva čekam! To je za dva sata... vremenska razlika ubija... ne mogu spavati jer je kod nas tek 21 sat.

Okrećem se u krevetu ostatak noći. Svjetla grada toliko su jaka da ni zastor ne pomaže. Zvukovi automobila i svjetla oznaka za avione na vrhu nebodera toliko jarko blješte, da ih vidim i kroz zatvorene oči. Bljeskovima me trgnu svaki put. Ne mogu izbiti iz glave naše ulaske u sobe. Uletjele smo uz nezaustavljivi hihot, kao tinejđerice na maturalcu. Već odavno se nisam osjećala tako poletno i bezbrižno. Kad bih samo taj osjećaj slobode mogla upakirati u bočicu poput parfema i produžiti mu vijek trajanja. A potom mu se i vratiti prema potrebi. Kad me pritisne teška stvarnost, obaveze, usamljenost, nedefinirana tuga. Špric-dva za dozu bezbrižnosti. Povratak s posla iz buke koja me pretvara u histeričnu osobu lišenu slobode, špric-dva-tri i opet sam ona stara ja. Bojim se kako ću izgubiti onu pravu sebe dok napokon upoznam onog pravog u kojeg ne vjerujem. Pitam se tko ću onda biti. Hoće li mi onda to biti važno? Hoće li mu smetati što već imam puno više bora i nisam u svojim najboljim godinama? Jesam li sama kriva što su mi svakim danom sve manje šanse za obitelj? Je li me uopće sramota reći da sam se svo vrijeme trudila osnovati obitelj, ali jednostavno nije išlo?

Strah od letenja

Da, jako me sram priznati to i samoj sebi, a kamoli nekome gore tko to bilježi, jer za sve moje odabire i odbijanja, sigurno mi je zabilježio puno minusa. I to mu ne mogu zamjeriti.

Marijeta nezaustavljivo kašlje i odbija pumpicu.

DRUGO POGLAVLJE

Kao što u Egiptu ne možeš biti, a ne vidjeti Keopsou piramidu, tako ne možeš ni u Abu Dhabi bez da posjetiš džamiju šeika Zayed. Na tragu te misli, ustale smo u cik zore i pridružile se izletu u Abu Dhabi. Neispavana, jedva držim oči otvorene. Viber i dalje ne radi. Moji roditelji su sigurno izvan sebe, jer sam im rekla za putovanje dva dana prije samog putovanja i obećala se javljati redovito. Kako ću ima objasniti da su veće šanse da me otmu teroristi na Franji Tuđmanu dok čekam let, nego da me ovdje opljačkaju i u najsiromašnijoj četvrti? Čeka nas dugi dan.

Pogled na džamiju ispuni me životom u trenu. Povijest tuđih kultura je tako mistična i revitalizirajuća. Nepregledno visoki minareti i brojne kupole smjenjuju se u mom vidnom polju i prate me poput prijateljske vojske. Pogled mi ukrade cvjetni mramorni pod. Odiše raskoši. Ovaj svijet u koji sam uplovila jučer navečer, bez sumnje je čaroban i mističan. Stavljam nogu ispred noge i osjećam se kao šaikova dragocjenost, posve zaštićena. Neka ima i deset žena ako poželi, ali život u raskoši bi sigurno malo tko bi odbio.

Bahatost je ovdje na svakom koraku, kao i tepih od 8 milijuna dolara na koji nam je vodičica upravo skrenula pozornost. Zamišljam kako bi bilo posjedovati tepih od 8 milijuna dolara. Kako bih hodala po njemu? Nevjerojatno me uzbuđuje pomisao na takvu bahatost i moć. Povremeno se prekorim zbog toga i nikad ne bih priznala otvoreno, ali maštam o svemu superiornome. Vjerojatno od svih tih glupih zlonamjernih ljudi na koje nalijećem. Poglavitom muškaraca, koji su mi vječno pronalazili mane, pa im se podsvjesno uvijek dokazujem. Nikako da prihvatim kako je ljubav takvih muškaraca posve bezvrijedna. A opet, tu su i ovi krajnje granični i bestidno dominantni muškarci, koji me fasciniraju svojim ludilom. Jer, dati osam milijuna dolara za tepih čisto je ludilo.

S druge strane svijeta muškarci mole da podijelite račun za kavu ili kino ulaznice i očekuju da te i nakon toga uzbuđuju. Nakon toga jedino uzbuđenje mi je ili da ja platim sve ili da pobjegnem što prije. Kad se samo sjetim onog-jednog-kojeg-se-sramim kako je iznuđivao novac od mene za ručak za vino, a potom mi prigovarao što sam popila koktel, jer, zašto pijem koktel, kad za tu cijenu i ja i on možemo popiti pivo. Ne znam hoću li ikada moći iskustvo s takvom ološi ostaviti iza sebe i prestati strastveno mrziti muškarce. Na trenutak maštam da sam lezbijka. Možda bi mi bilo ljepše. Bojim se da sam zagazila preduboko u ogorčenost. Zato se i dam nagovoriti na svakakve ludosti koje predloži Marijeta. Naše nespojivo prijateljstvo se ponekad isto čini kao ludost, ali osoba koja može u trenutku zaboraviti na sve probleme i ponašati se kao da opet ima devetnaest godina, prijeko mi je potrebna u životu. Pogotovo odkad sam se preselila u Zagreb. Na forumu o životu u Zagrebu jednom sam pročitala kako su prve tri godine najteže. Kod mene se to malo oduljilo.

Dok čekamo u redu za ulaznice za još jedan simbol moći, tvrđavu Al Jahili, Arapin ispred mene ustupi mi mjesto u redu.

"Da, sad je ljubazan, ali da si mu žena vjerojatno bi te stavio u kavez i maltretirao." Kaže Zorana.

"Možda, ali barem bi postojale druge brojne raskošne beneficije, za početak barem bih bila u braku. Kod nas muškarci siluju žene na cesti i trpaju ih u prtljažnik auta jer su ih odbile. Tako da, nismo ni mi daleko. Arapi barem sramote svoje žene unutar svoja četiri zida." Odbrusim joj i još uvijek mi nije jasno zašto branim ovu mizoginu kulturu. *Hoću li kada biti blaža prema muškarcima?* Prekorim sebe.

Istina je da ako i svoje žene drže u zatočeništvu, barem su im doveli Guggenheim i Louvre na prag Abu Dhabija. Nije ni to baš zanemarivo, zar ne? Od svega, mistično me privlači taj spoj kontrasta, pokrivenih žena i visoke mode, bez financijskog ograničenja, dominantnih muškaraca, koji brižljivo skrivaju svoje dragocjenosti, a onda izgrađuju bezbrojne falusne nebudere, radi razbacivanja moći. Vožnja kroz Abu Dhabi ostavlja me bez daha, iako najviše se veselimo kupanju, plažama i toplom moru u siječnju. To je ono na što bih se mogla naviknuti. Na kraju dana, dolazimo u naš hotel u Dubaiju i mrtve umorne saznajemo već na recepciji kako je večeras ženska večer i uz kupon, svaka dobije jedno piće gratis. U zemlji gdje smijem sve što arapske žene ne smiju i neće me kazniti, jer je to dio moje kulture, osjećam se nadmoćno. Dok budemo na ladies night pijuckale koktele, pokušat ćemo ispitati našu domaćicu bara gdje možemo izaći večeras i ima li kakvih dobrih tulumu u gradu. Naravno trebamo biti umjerene, jer sutra idemo u obilazak Dubai vrtova i mallova, te gigantskog okvira od zlata, dakle još bijesnih i posve nepotrebnih demonstracija moći, koje me sasvim iracionalno vesele i čine ustreptalom veselom djevojčicom.

Umornih nogu, ali nevjerojatno i dalje poletne, uletimo u svoje sobe i krenemo se spremati za žensku večer. Pomisao na koktel - dva na krovu s predivnim pogledom na Dubai, uzbudi svaki djelić moga tijela i uma. Dosad je ovaj godišnji odmor upravo ono što mi je trebalo. Brzinsko sređivanje i uskakanje u haljine i opet smo na krovu hotela s gin-tonikom u ruci i slikamo pogled koji oduzima dah.

"Moramo kupiti ulaznice za Burj Khalifu!" Vikne Marijeta oduševljeno.

"Obavezno!" Potvrdim, iako sam je samo načula. Zapravo se koncentriram na hvatanje savršenog kadra mobitelom. Poteškoća na koju nailazim, je da ili ja stvarno loše fotografiram ili je nemoguće ovo prenijeti na fotografiju. Nijedna mi se ne sviđa. Nije dovoljno blještava, dominantna, posebna, nadmoćna. Da, to mi je najdraža riječ i činjenica da je nikako ne mogu prenijeti na uslikani kadar me već polako frustrira.

"Rekla mi je Nina da možemo u Cavalli klub večeras, ali da tamo ima dosta butterfly dama i da pazimo šta naručujemo." kaže Zorana.

"Da, navodno je jedno piće tamo i do sto eura!" Uskoči Marijeta, svojim zapanjenim tonom. Oduvijek ju je fasciniralo sve što je skupo i moćno. Malo tko je po tome iznimka, ali način na koji se sva unese izgovarajući nešto moćno i skupo ili pričajući o nekome tko si slično može lakoćom priuštiti, nasmijava me i suosjećam s njom u isto vrijeme.

"U tom slučaju, možda da Cavalli ostavimo za sutra kad ne budemo tako umorne, a večeras zaključimo ovo s eventualno još jednim pićem na krovu?" Kažem i nastojim pomiriti sve teško ostvarive planove.

"Upravo sam u dizalu srela dva prezgodna mladića i rekli su mi da na desetom katu imamo noćni klub. Navodno je tako dobar da tu izlaze ljudi i iz drugih hotela i mjesta!" sretno uzvikne Valerija još zadihana od hodanja.

"Onda ne može biti loš!" Kaže Zorana i mazno digne obrvu. Ne želim ništa propustiti ovdje i spremna sam ne spavati danima, samo kako bih sve upila. *Možda klub i nije loš*. Pomislim sad već zaintrigirana. Čak i ako jest, uvijek ću se sjećati kako sam se loše provela u klubu u Dubaiju i nitko mi neće povjerovati.

"Djevojke jeste li primijetile kako su u našem dijelu hodnika isključivo žene?" Kaže Valerija.

Zaboravile smo koliko smo zapravo pijuni u muškoj igri, čak i kao turistice. Kao da će ih naša kultura pokvariti. Svidi mi se ta ideja da bih ja mogla nekoga pokvariti. Ja, koja nikad u životu nisam svjesno ni namjerno bila nemoralna.

"Nevjerojatni su. Kontroliraju i nas turiste. Pa nije valjda da se boje da slučajno ne okrznem nekog zgodnog u dizalu?" Požali se Marijeta, dok joj haljina i uvijeni plavi pramenovi kose poskakuju od smijeha.

U crvenoj sam haljini i pomalo mi je neugodno. Osjećam se prenatraglašeno čak i za taj navodni klub u našem hotelu.

"Jesam li pretjerala?" Diskretno upitam Marijetu i pokažem na svoju haljinu.

"Ma ne dram! Pogledaj nas! Ja u bijelome i dekolteu, Zorana u uskoj kratkoj haljini a Valerija u crnoj, uskoj iznad koljena. Ne opterećuj se. Opusti se, na godišnjem si!" Smiri me Marijeta.

Zato ju volim, jer me uvijek podsjeti kako je važno uživati u životu. Primi me za obje ruke i protrese, kao da me vraća u stvarnost. *Istina, nemam pedeset godina*. Pomislim. Čak i da imam, imam pravo na život i osjećati se privlačnom. Nastavim si provocirati samopouzdanje dok se krećemo uzbuđeno hodnicima hotela. Kao da nas iz svakog ugla čeka novo iznenađenje.

"U pravu si, to je dio naše kulture!" Izustim i obje se glasno nasmijemo. *Predebela si. Zašto se uopće sređuješ*. Krene podsvijest. "Umukni!" Prosikćem tiho sama sebi.

Ležerne, s trećim gin-tonikom u ruci, kao da idemo šeiku u palaču, uzbuđeno idemo prema desetom katom. Dizalo stane na šestom i u njega ulete dva pripita Britanca. I oni idu na deseti kat. Pogledaju nas i krenu se došaptavati. *Evo ih, već su počeli. Izgledamo vulgarno*. Glas u meni me prekora. Ispijem gin do kraja i prkosno ostavim čašu u dizalu u nadi da će se s njom odvesti i sva moja nesigurnost, barem na jednu noć.

Izlazimo iz dizala i podsjećamo jedna drugu na vrhunce današnjeg obilaska Abu Dhabija i hihoćemo se kao djevojčice. Ne pamtim kad sam bila tako rasterećena i sretna.

Na izlazu Marijeta izjavi "Ovo me tako podsjeća na Seks i grad, kad su bile u Dubaiju i ludirale se!".

"Jao molim te, nemoj, mrzim tu seriju. Uništila je život svim ženama." ispalim.

"Ima li nešto što ti ne mržiš?" Odsječe mi Zorana.

"Kad mi platiš gin-tonik!" Vratim joj natrag i obje se glasno nasmijemo.

"No, ako je samo to potrebno za ljubav! Odmah!" Produži Zorana.

Sreća nam se nasmješi i na prve taktove *Felices los 4* od Malume sjednemo u slobodni separe, blizu šanka. Naručujemo novu rundu gin-tonika i odlučujem da ću ovaj ispijati polako, jer želim upijati sve oko sebe. Klub je iznenađujuće dobar i nimalo nalik svemu što smo dosad vidjele u ovom arapskom dijelu svijeta. Sa stropa vise snopovi umjetnih bijelih ruža, glazba je zapadnjačka i moderna, konobari su ljubazni i toče alkohol, separei od crvenog baršuna, a s prozora se pruža pogled na panoramu Dubaija.

"Ovo je fenomenalno!" Uskliknem.

"Hajde da si i ti napokon u elementu!" Povikne Zorana.

"Idemo!" Kaže i povuče me na podij.

Plešemo na latino ritmove i potpuno uživam. Povremeno pogledavam kakvi muškarci izlaze ovdje, ali ubrzo prekorim samu sebe. Koga briga. Nikad ih više neću vidjeti, pa je bolje da uživam u društvu Marijetinih novih prijateljica i pokušavam zaboraviti sve brige koje sam ostavila doma. U pauzi od brzih ritmova, sjednemo natrag u separe i sa žalošću ustvrdim sama za sebe kako ovdje baš i nema nekoga tko bi mi privukao pozornost. Tad primijetim jednog mulata u kožnoj jakni. Šteta. Ne mogu se zamisliti s mulatom. Svi moji muškarci bili su bijelci, katolici, težili tradicionalnom odgoju, a nisu bili spremni za takav život. Samo su bili spremni određivati mi pravila i gušiti sve moje radosti. Možda je upravo u tome problem. Trebam izaći iz svog okvira. Kad sletimo natrag u Zagreb, potražiti ću sve suprotno od toga. Ugrizem se za usnu i uzdahnem.

"Abu Dhabi je nestvaran! Jedva čekam sutra obilazak Dubaija i vrtova... Dubai Malla i onog njihovog akvarija u mallu. Jeste za to da odemo na njihovo skijalište u mallu?" Upitam ushićeno djevojke.

"O da, za sve smo pa makar oka ne sklopile." Kaže Valerija i sve joj se pridružimo klimajući potvrdno.

U pauzama od plesa, pregledavamo fotografije i razmjenjujemo ih. Previše ih je. Ako nastavimo s dvjestotinjak po danu, trebat će mi novi mobitel.

"Koja je vaša priča žene? Kako ste se odlučile na ovo putovanje?" Upitam naše nove prijateljice.

"Pa, puno radimo, Zorana ima svoj vrtić i samohrana je majka. Htjela sam je malo izvući iz kolotečine, pa sam ju jedvitom mukom nagovorila na ovo čudo." Kaže Valerija, a smeđe oči zaiskre joj od radosti.

"Moja Beba trebala je promijenu." Kaže i pogleda u Zoranu, koja ju sretna zagri.

"A vi, žene?" Pita Zorana.

"A dugo se poznajemo, a nikada nismo nigdje zajedno putovale." Kažem.

"Ja imam brodolom na poslu, a ni moja Nadia nije u boljoj fazi." kaže Marijeta.

"Da, radim u jednoj školi i nekako mislim da je vrijeme za promjenu. Samo ta prilika za promjenu nikako da se pojavi. Da mi je Euro za svaki razgovor za posao na koji sam otišla unatrag godinu dana." Uzdahnem.

"Tako ti je to. Radiš i nadaš se. Samo kod nas je još manje nade nego kod vas." Doda Valerija.

"A ljubav žene? Kakvo je stanje?" Pita Zorana.

"Stanje je da je pravo sranje." usklikne Marijeta i sve se nasmijemo. Sve smo se prepoznale u ovome. Možda nije samo ljubavni život Hrvatica u krizi.

Zorana nam ispriča kako joj je bivši muž pravio probleme kod razvoda, a prethodno ju godinama varao. Jedina svjetla točka su joj djeca i posao. Kći joj predivno pjeva, a ona s njom ide na glazbene festivale. Zahvalna je Bogu na takvom djetetu koje joj unese svjetlost u svaki dan.

"A muškarci. O njima bolje što manje." Završi Zorana.

"Nego žene moje, dao Bog sutra da mi napokon te plaže ugledamo, koja nam je pod nošem hotelske sobe cijelo vrijeme." usklikne Valerija.

"Apsolutno... mislim... već je i vrijeme..." Nastavim i primijetim da su žene utihnule i šutke gledaju u mene. *Što li sam sad krivo rekla...* Pomislim i krenem otpiti gutljaj, kad sa svoje desne strane ugledam zgodnog muškarca, koji upravo sjeda kraj mene.

"Hej dame, kako ste večeras?" Izusti muževno stvorenje i dalje sjedi kraj mene, nakon maestralnog uklizavanja. One odjednom sve ušute, a Zorana me pogleda nadignutih obrva.

"Jes' vidjela kako je ovaj uletio." šapne mi već pomalo pripita. "Nemoj sad više da čujem onu Abu Dhabijsku tužaljku od jučer *Niko me neće*. Zaboravi i Niku i jadnike! Uživaj."

"Ja sam Sean, drago mi je." Kaže klizač i pruži mi ruku. Na sebi ima kariranu košulju, traperice i naopaku šiltericu. *Klasični zabavljač po klubovima*. Pomislim. Onda me zabljesne njegov bijeli osmijeh i shvatim da je možda Amerikanac. To mi imponira, jer iako sam davno prije mislila kako su svi Amerikanci isti i pomalo priglupi, život, praksa, seminari i putovanja posve su promijenili moje mišljenje. Dakle, zanimam Amerikanca. Uživam u toj misli nekoliko trenutaka.

"Nadia." Znatiželjno izustim i prihvatim tu muževnu, ali ipak meku ruku u svoju.

Osmijeh mu je biserno bijeli. Sa šiltericom naopako i kariranom košuljom, uskim trapericama, izgleda kao da je ispao iz nekog vremenskog procijepa. Onog u kojem sam sanjarila da alfa mužjaci pokazuju interes za mene.

"Što vas dovodi u Dubai?" Upita na maznom južnjačkoameričkom. *Puuuf*, zvuk rastapanja mene i zidina moje hladne Nikomeneće tvrđave.

Pokušavam odgovoriti i nastaviti razgovor, ali mužjak nije sam. Za njim u stopu sjeda čopor vukova. Petorica. Da, petorica mladih, jednako atraktivnih muškaraca sjeda za naš separe i krenu se redom predstavljati. Njihova superiorna prsa zanosno se njišu, dok izgovaraju svoja imena i polupristojno daju do znanja da su tu samo zato, jer je Sean odlučio ovdje sjesti. Oni ne žele previše smetati, jer dvojica od njih su oženjena, a izašli su, jer su ih ova trojica slobodnih kolega nagovorili. Marijeta ne govori engleski i odmah odlazi u nepoznatom pravcu s mobitelom u ruci, dok Zorana i Valerija sjedaju jedna kraj druge, kako bi napravile mjesta za ovaj čopor superiornosti. Da sada umrem, sretna sam bila.

Sean sjedi kraj mene i gleda me sjajnih očiju. "Mi smo američki vojnici iz obližnje baze u Abu Dhabiju."

Ah, odatle ta predivna široka ramena i gard superjunaka, pomislim. Malo ćemo vas upoznati, barem neko vrijeme uživati u ovom naglasku koji stvarno uljepšava večer. Nadam se samo kako neće očekivati da se pokupimo s njima. Onako kako to uvijek ide u američkim filmovima. Onda se sjetim da kad bih sebe sudila po hrvatskim filmovima, trebala sam imati pištolj u ruci, hodati posve gola i mahati njime. Zatim šmrkati linije kokaina jednu za drugom. *Možda ih ipak ne treba suditi po filmovima.* I dalje zapletena u unutarnje monologe, saznajem kako je Sean iz Texasa, radi u Zračnoj floti američke vojske, slobodan i spreman na upoznavanje. Mama mu je učiteljica i jako je ponosan na nju.

"I ja sam profesorica." Izustim polusramotno. "Nije li kod vas još teže biti u prosvjeti nego u Europi?" Upitam i Sean se zagrcne.

"Moja mama je zadovoljna i provela je cijeli život u školi. Niti u jednom trenutku nije pomišljala promijeniti posao." Ponosno izjavi.

Oh čovječe, nisi mogao na goru od mene naići za ovaj razgovor, pomislim. Na pamet mi padne tata ptsp-ovac koji mi je prijetio bombom u pedagoškoj i ona mama, čak odlične učenice, koja me uvjeravala kako engleski jezik nema gramatiku.

"Da, živjeli časni poslovi" Lažno uskliknem, a ja i zgođušni Sean nazdravimo. Ima 34 godine. Već dugo nisam upoznala svog vršnjaka kojemu nije mjesto na reciklažnom otpadu. Pa *što ako mu je mama učiteljica, pusti čovjeka neka bude ponosan.* Prekorim se i već osjetim kako iz mene kipti istina. *Bože, smiluj mi se, pomози mi da barem večeras lažem kako volim svoj posao i imam dobro mišljenje o*

njemu... jer jako mi nedostaje društvo alfa mužjaka. Pogledaj ga, tako je muževan i mogao bi mi čak biti i privlačan i zanimljiv.

"Smiješak!" Klikne Valerija i slika mene i Seana. On razgaljenim smješkom maše, a moju stidljivost i nevjericu odaje osmijeh stisnutih usnica.

"Jagerbombe!" Klikne Sean i naruči rundu za svoje prijatelje, u nedostatku pitanja za mene. Pokušam zažmiriti na taj dio. Nakon runde, pita me za broj.

"Koliko dugo ostajete?" Pita nespretno.

"Tjedan dana." Odgovorim.

Pogleda me kao da bi me namazao na kruh i ponio doma i to mi ne smeta. Samo još uvijek mi u glavi odjekuje njegov djetinjasti uzvik. Možda se američkim frajerima ipak može suditi po filmovima. Nakon par rečenica o tome kako bi me volio odvesti u njegov najdraži klub večeras na piće i ples, njegova ruka krene se uspinjati mojim bedrom. Jasno je da će ga razočarati što nisam mislila s njim ništa dalje od običnog razgovora. Pomalo me i vrijeđa što barem bolje ne glumi. *Ako ništa, bar nije histeričan, ružan i škrt.* Pomislim i odlučim mu dati priliku da se sam razočara, kad sazna da neću spavati s njim niti ići bilo gdje dalje. Postavljam pitanja, o životu u Texasu, gdje je putovao kroz službu. Ima sestru i brata, on je najstariji.

"Kako to da tako dobro govoriš engleski? Jesi živjela u Americi?" Upita me njegov oženjeni prijatelj.

"Nisam, samo imam tajnu supermoć asimilacije govorom." Odvratim i nasmješim se.

"Dobra si u tome." Odvрати mi.

"Ljudi, idemo mi polako. Mi smo obiteljski ljudi i vrijeme nam je spavati. Dečki, hvala što ste nas izveli večeras. Dame, bilo nam je drago. Uživajte u Dubaiju." Kažu pristojno i pozdrave se.

"Jesi li maštala biti profesorica?" Upita Sean. *O ne, Bože zašto bi itko ikad maštao o tome. Samo mu nemoj to reći. Pokušaj bar nešto zadržati za sebe od tih tvojih smrtonosnih misli. Samo kimni potvrdno i glumi kako si blagog temperamenta. Baš kao na svakom razgovoru za posao.* Pomislim i ovo zadnje me nasmije. Sjetim se zadnjeg razgovora za posao, kad su me pitali zašto želim raditi za Ministarstvo. Iako sam rekla da težim profesionalnom napretku, odgovor u mojoj glavi bio je, *jer to nije prosvjeta.* Tajnik je skočio kad sam mu rekla kako mi je trenutni ugovor na neodređeno. "I vi bi s ugovora na neodređeno i plaće u prosvjeti prešli na ovo?!" Žestoko gestikulirajući packavom kemijskom olovkom, na stolu vlasitita ureda. Možda samo umišljam da prosvjeta nije za mene. Ipak mi je poslan znak iz svemira u obliku američkog vojnika, čija je majka učiteljica. Možda bi i moj nesuđeni sin jednog dana, ako ikada upoznam i ne otjeram njegova oca i zadržim par zdravih jajnih stanica, bio ponosan na svoju majku prosvjetarku. Dakako, ako prosvjeta ne postane sačinjena od holograma umjesto živih bića koji poziraju za profesore i roditelji učenika ne postrijelaju sve profesore po školama, jer nisu dali svima izvrstan.

"Ne, ali dobro je dok traje. Ni kod nas prosvjeta nije nešto, ali ima i gorih poslova. Ne vidim se u ovome, ali kad doktoriram, možda mi se otvori nešto novo." Vratim ponosna, što ipak nisam rekla cijelu istinu, već samo njezin najbolji dio.

"Nadia, odmah mi daj svoj mobitel!" Uleti Marijeta i poskočim od glasnoće kojom me zaskočila. Njezina ruka zapovjednički stoji ispred moga lica i ne daje mi ni trenutka mira, dok pokušavam shvatiti ovog, sad već pomalo napornog vojnog primjerka pokraj sebe.

"Hmm? Zašto?" Reagiram zbunjeno i pružam mobitel, jer vidim da me neće pustiti.

"Zato što je moj krepao, a kako ću pričati s frajerom kad nemam Google prevoditelj!!! Ne znam beknuti! Daj mi!" zlovoljno će Marijeta, a ja što od šoka, što od smijeha, predam svoj mobitel i zapovjedim joj da će platiti roaming ako pretjera. Njezina umjetna kosa trese se dok histerično od mene uzima mobitel i odtetura od mene manirom Playboyeve zečice. Čak i kad se postavlja tako zapovjednički, može me nasmijati.

"Kako misliš, nije nešto?" Upita Sean bez da je trznuo na prethodnu komediju.

"Prosvjeta? Pa... ne vidim se u tom poslu na dulje staze, želim nešto drugo, malo ozbiljnije.." Pokušavam ublažiti.

Sean zanijemi i namršti se. Ni da me pita išta dalje. Očito sam rekla nešto što mu je zasmetalo. *Nije li to bilo pristojno od mene? Uostalom, ne razumijem zašto me sad pili oko toga. Nemamo li doslovno bilo koju drugu temu za razgovor?* Prosvjedujem u sebi.

"Ozbiljnije?" Kaže i vidim mu po izrazu lica da se potpuno odjavio. Ustaje i odlazi po još jednu rundu. *Zašto, ali zašto su muškarci tako teški?* pitam se. *Zašto mora bunariti po toj temi kad vidi da mi ne sjeda. Ako me mislio živcirati, nije morao sjesti kraj mene, imao je doslovno desetke drugih žena u prostoriji.* Podsvijest i dalje razlaže misli, koje uskoro zaustavi novo lice s novim pitanjem.

"IIIII... kako si?" Pogleda me jedno milo duguljasto lice uskih očiju, tamnije puti. Neprimjetno je sjeo kraj mene, nenametljivo mi se okrenuvši. Pruža mi ruku, a ispod rukava karirane košulje proviruju tetovaže na podlaktici. Rukavi košulje podignuti su mu do laktova. Pogled na njih i njegove ruke zarobi me i zaboravim disati, a čak ni ne volim tetovaže. Tetovaže su mi djetinjaste. Pravi i muževni muškarci u mojoj glavi ne šaraju po svome tijelu, nego ponosno nose ožiljke kao sjećanja na svoje hrabre pothvate.

"Ja sam Chris, drago mi je." Nagradi me osmijehom i samo me baci još dublje u tišinu.

"Ja..." Ne mogu progovoriti i promatram ga, upijam ga sa širokim osmijehom na usnama. Progutam slinu koja se nakupila u mojim ustima. Pokušavam mu odgovoriti, ali ne čujem. Ne mogu udahnuti. Bojim se pomaknuti, jer sam poprilično sigurna da ne osjetim noge.

Zašto tebe nisam vidjela ranije... kako si predivan! Uskliknem u sebi. *Pogledaj ga. Odakle ti uopće ideja da bi takav prezgodni mladi... savršeni... Amerikanac, pogledao baš tebe.* Iako je sjeo kraj mene

i dalje ne vjerujem da je to zato što mu se sviđam. *Vjerojatno će se ustati kad se Sean vrati.* Podsvijest me truje svojim pilulama nesigurnosti. Smeđa koža, preplanula, obilježena jedino tetovažama i sjajne tamne kose, a oči gledaju direktno u moju srž. Nadam se da te crne oči ne čitaju misli, jer su vrlo erotične. Odavno mi takve prljave misli nisu pale na pamet. Osjećam se potpuno golo i posramljeno. Kroz naopaku šiltericu proviruje kratka crna kosa, a njegovi bijeli zubi me tjeraju u sram, jer sam sigurna da moji nikad ne mogu biti tako bijeli ni nakon najjače Zoom metode. I Sean je imao bijele zube, ali ovaj osmijeh, bijeli zubi i pune mesnate usne, koje tako želim osjetiti, tjeraju me da se s mukom prisjećam tko je Sean.

"Jesi ti Azijat?" Kažem i posramim se. Odakle mi takva glupost? I to još rasistička glupost, pred politički korektnim Amerikancem. Mogla sam ga pitati i je li Amerikanac. Zemljo, otvori se. Dubai, progutaj me. Na moje pitanje nasmije se i zakoluta očima. Uspori još više svoje ležerne kretnje ruku i digne glavu. Promatram ga kao u nekom usporenom filmu i izmamim mi smiješak na lice, iako mi je neugodno zbog svoje provale. *Tako mi i treba* pomislim.

"Jesam. Azijat sam." Dobaci lijeno.

"Nadia. Drago mi je." Napokon izustim s blesavim smiješkom. *Mlađi je od tebe.* Opet taj glas.

"I ti si u vojsci? Zašto?" Nastavim bojažljivo. Nije mi važno što će odgovoriti. Samo želim da govori i ne prestaje. Može li netko tko tako dobro izgleda biti totalni kreten prema ženama? Vjerojatno da. Tako nevjerojatno zgodan, svjestan toga i sigurno je puno žena koje su mu to potvrdile. Mora da ima ego veličine arapskih nebodera. Ne, netko tko se tako lijepo i toplo smije, ne može biti zao. I dalje vijećam u sebi.

"Jesam. Zračna flota. Moj tata je bio u vojsci. To je obiteljska tradicija. Ovdje smo u bazi u Abu Dhabiju." Nastavi smireno, nenametljivo, ali svježe.

Osjetim ga se željna. Ti prsti. Tamni, dugi, a opet deblji i muževni. Službeno sam izgubila razum. Vrlo brzo podsvijest me nastavi trovati i uvjerava me kako ću ispasti glupa, ako se nakon Seana krenem raspitivati za njega i da trebam odustati odmah. Želim ga upoznati. Što tako privlačan muškarac voli u životu? Što ga još zanima? Što očekuje u životu? Može li se zamisliti kako ljubi nekog poput mene? Nadam se kako može, jer ja sam mislim već jezikom u njegovim ustima. Zatim na vratu koji me pozdravlja žilom kucavicom. Pulsira ispred mene izazivajuće. Jedan dio tetovaže proviruje iznad ovratnika košulje i pitam se što se krije ispod njegove odjeće. Ne mogu zadržati pogled na njemu. Opet sve što želim je gledati ga bez odjeće. Što ga dulje promatram, lice mi sve više crveni i osjećam kako će eksplodirati. Želja za njegovom blizinom raznijet će me na komadiće po ovom noćnom klubu. Tješi me samo spoznaja kako bi neki djelić mene mogao otfrknuti na njega. Ponijet će me sa sobom i potajno ću otkrivati dio po dio njega ispod majice i osjećati pulsiranje vena u njegovim mišićima. Zamišljam njegov dodir na sebi. Pokušavam se prisiliti nastaviti govoriti. Ne zato što imam i mogu nešto reći, jer to odavno više nisam u stanju. Želim nastaviti govoriti kako se ne bi u nekom trenutku ustao i otišao i ostavio me gladnu. *Što ako se ustane i ode? Reci nešto budalo! Bilo što!*

"Jučer smo bile u Abu Dhabiju? Kakav je život tamo?" Nastavim. Napokon. Ne prepoznajem zvuk vlastita glasa. Govor i intonacija su mi krajnje netipični. Zvučim kao robot. Sjetim se kako mi inače muškarci komplimentiraju glas. Govore kako ih uzbuđuje način na koji rastežem svoj govor, kao da im se umiljavam. Zašto sam sad kad mi najviše treba, izgubila tu vještinu? Sreća pa je glazba dovoljno glasna, pa ne čuje koliko sam podbacila.

"Dnevni raspored nam je vrlo discipliniran. Odrađujemo vježbe i družimo se. Navečer je vrlo dosadno." Kaže.

"To mi je jasno, dok ste ovdje..." Nasmiješim mu se i na tren mi se učini da se možda i ja sviđam njemu. Ako ne, onda ga sigurno nešto u vezi mene zabavlja jer ga odaje nježni smiješak i proširene zjenice. Jesam li mu previše blizu ako mu vidim tako dobro zjenice? Možda mu ne smeta. Odmaknuo bi se da nije tako.

"Odakle si? Kakav je to čudan jezik kojim pričate međusobno?" Nasmije se i nasloni desnu ruku na koljeno. Podboči se na ruku i malo više nagne prema meni. Želim ga još više. Želim znati sve o njemu. Privlači me kao magnet. Upravo tako tijesno želim se priljubiti uz njega i utihnuti. Biti kao krpelj kojeg nitko ne primjećuje i neka me nosi sa sobom gdje god išao.

"Hrvatski." Odvratim i poželim mu pokazati svoju zemlju na karti, ali mobitel mi je kod Marijete i uzmem njegov koji mu proviruje iz džepa. On ni ne trepne što sam posegnula rukom u džep njegovih traperica. Samo me i dalje promatra nepomično.

"Ovo je moja zemlja, iznad Italije. Dijelimo more i volimo se smatrati srednjoeuroljanima." Odvratim uz dozu ironije, ali njemu se izgleda sviđa to što govorim. Gleda me izravno u oči, zatim u usne. Osjećam se tako nesigurno u vezi vlastita izgleda. Želim ga bliže k sebi, ali me i strah da se ne razočara kad mi priđe bliže.

Priča lagano pada u vodu, jer Sean se vraća, a ja još uvijek nemam plan. Kao poslije pijane noći, obuzima me grubo otriježnjenje. Ne želim pustiti Chrisa od sebe. Sean sjeda na drugo mjesto i ne pokazuje želju vratiti se natrag kraj mene. Chris čeka moj potez. Pogledam na stol pokraj našega i tamo ugledam čašu kakvu sam ostavila u dizalu. Prepoznajem je po otisku ruža i zgužvanom papiriću s wi-fi lozinkom koji sam ubacila u nju. *Sad djeluj! Sad.* Chris primjeti moj prikovani pogled prema čaši.

"Zamalo sam stao na tu čašu u dizalu dok smo se dolazili ovdje. Netko se valjda preprio i ostavio ju." Kaže.

"A zašto si je ti uzeo?" Pitam u nevjerici.

"Zato da netko be bi stao na nju i ozlijedio se." Uzvratim smireno i osjetim se opijena nekim novim osjećajem slobode. Kao da plivam u moru i spontano mašem rukama i nogama posve slobodna. Kad bih barem mogla zaplivati s njim.

Sviđa mi se i nije me briga šta tko misli. Marijeta je okružena s tri frajera i prevodi im Googlom svoje rečenice, dok se Zorana i Valerija dogovaraju što će sutra. Jedva primjetno, malo se približim Chrisu i on odgovori na to i približi mi se.

"Idem do šanka po vino. Hoćeš samnom?" Pitam i ustanem se ne čekajući odgovor, jer se odmah posramim izrečenog.

Glupačo, zašto mu daješ izbora. Trebala si mu samo reći da ide za tobom. Krene trovač u meni. Odmaknem se par koraka od našeg separea i okrenem u strahu da još uvijek sjedi tamo i ne prihvaća moj poziv. Ugledam ga iza sebe, zaiskrenih crnih očiju i usana razvijenih u smiješak. Prestigne me i povede put. Tanka majica ocrtava sve na njemu. Ramena mu se muževno njišu i upijam njegov miris. Ne prepoznajem na što miriši, ali u sebi gorim, korake ne osjetim. Samu sebe prekorim da ga prestanem tako manijakalno promatrati.

Sjednemo za šank i naručim vino, on naruči whiskey.

"Što je s dječjim Jegerbombama?" Provociram.

"Ja sam Azijat? Mi radimo kako nam se prohtije." Kaže i nasmješi mi se.

"Oprosti. Inače skrivam svoj rasizam kao dobra Europljanka, ali ovo stvarno nije bilo u duhu toga. Nisam to m..." Pokušam, ali me prekine.

"Ma znam. Izgovorila si to kao djevojčica. Tad sam te htio odvući za ruku i istući po guzi." Odgovori. Zatim posramljeno spusti pogled kao da mu je krivo što sam ga čula.

"Nešto mi je neopisivo slatko kod tebe." Posrami me. U svom pokušaju da ga prekorim za to što bi me po guzi, zaboravim se i izgovorim naglas.

"I ti si meni neopisivo sladak." Nastavim s verbalnim izljevom. *Glupačo. Prebrzo si se otkrila. Još samo da ti krene slina iz kutova usana i odmah će očekivati da svučeš gaćice.* Krene podsvijest.

Od stida, pogledom potražim Marijetu, koja je duša zabave s Googlom. Šutke tipka, a sve što pokaže na ekranu baca njezine obožavatelje u trans i izaziva salve smijeha, dok akrilnim noktom lupka po ekranu. *Da barem ja znam tako navesti muškarce da mi jedu iz ruke ili barem ne požele pobjeći od mene,* pomislim. Pogled mi se vrati na Chrisa, koji me promatra kao ja njega maloprije dok je vodio prema šanku.

"Reci mi bar nešto o sebi. Ono što smiješ. Znam da morate biti tajnoviti jer ste na zadatku." Kažem.

Težinu zraka odagna njegov osmijeh koji se promiče u govor. Ne čujem dobro što od buke, što od uzbuđenja, koje me otapa kao svijeću, do kraja, raspršujući vosak na sve strane. Od siline osjećaja ne razaznajem riječi koje mi upućuje. Obuzme me panika. Što ako mi kaže nešto zavodljivo, a ja ne odgovorim i pomisli da ga ne želim kraj sebe. To me otrijezni i pridem mu još malo bliže. On zastane dok mu se ne primaknem, a zatim nastavi pričati.

"Tu sam malo manje od godinu dana. Trenutno nismo previše zauzeti, ali imamo raspored. Vikendom izlazimo u Dubai ili u obližnje gradove, ali ovdje nam je najljepše." Odgovori.

"Tata ti je bio vojnik?" Pitam rastopljena za šankom kao krem juha. Da mi sad vidi blesavi izraz lica netko tko me zna, sigurno bi se gušio od smijeha.

"Da, služio je u Vijetnamu. Tamo je upoznao mamu." Kaže.

"Aha, znači njezine oči imaš." Kažem i osjetno se rastopim.

"Da. Očito, jer su azijske." Potvrdi uz osmijeh i približi mi se, pa me palcem pomazi po obrazu. Zatim se posrami i spusti glavu dolje. Osjećam da me privlači kao magnet. Toliko jako da na trenutke osjećam kako ću izgubiti svijest. Samo od dodira njegovog prsta, zadrhtala sam cijela. Cijelo lice prožela mi je struja, kao na onom tretmanu lica protiv statičkih bora strujom u poliklinici, samo ovo je bilo još jače.

"I ti si iz Teksasa?" Upitam.

"Da, iz San Antonija. Najdosadnijeg grada na svijetu." Kaže i zakoluta očima. Pogled mu ode na stranu, pogne glavu i otpije whiskey. Manijakalno priljepljena očima za njega. Ne treptam dok usne polako odvaja od ruba čaše. Ni ne znojim se. Samo gorim.

"I ja sam iz najdosadnijeg grada na svijetu. Hah koje li slučajnosti." Kažem i razvučem osmijeh. On mi se približi kao da me izaziva da ga poljubim. Pogledam ga uplašeno i povuče se.

"Nisi li rekla Seanu da živiš u glavnom gradu Hrvatske? Zar vam je i glavni grad dosadan?" Pita.

Sve je slušao. Znala sam! Radosno uskliknem u sebi što nas je prisluškivao. *Sviđam mu se!* Mala djevojčica u meni plješće od uzbuđenja, zatim ona luda žena u meni koja nije vidjela muževnog muškarca godinama, nastavi gorjeti.

"Da, samo nisam tamo odrasla. Odrasla sam u manjem gradu i prebjegla sam u Zagreb. Zagreb je puno živahniji i sadržajniji od većine naših gradova. Preko tjedna je divan. Zapravo... volim Zagreb od djetinjstva, nemoj me krivo shvatiti, ali u izlascima se ne pronalazim tamo baš." Krenem s verbalnom liticom i primjetim da čovjek nekim čudom i dalje sluša.

"Hajdemo na terasu na krovu, tamo je tiše. Pa ćemo se bolje čuti." Kaže i kimnem potvrdno. Ipak, znam da je to korak do nekontroliranog uspona rukom na mom bedru, koje je Sean izveo maloprije. Od njegove ruke na meni prožela me nelagoda i nesvjesno sam uzmaknula. Sve bih dala da Chris položi svoju ruku bilo gdje na meni.

Da si rekao na planinarenje u 6 ujutro i tamo bih otišla bez prigovora. Repliciram u sebi. Javim se Marijeti da ću biti gore i ona negoduje, jer će uskoro potrošiti bateriju i na mom mobitelu.

Ulazimo u dizalu i nasmješim se sjetivši se kako je iz njega iznio moju čašu. On me pogleda i primi za ruku. Izgubim dah i nestabilna lijeva noga iskrene se u gležnju i pokleknem. *Odlično*. Pomislim. Inače ga sigurno okružuju žene koje besprijeckorno hodaju u potpeticama, nose pripijene haljine, koje im stoje kao salivene i izgledaju fenomenalno. A sad kraj njega stojim ja, nimalo graciozna trapavica, koja skrivečki navlači rub haljine prema dolje, pomalo nesigurna zbog promjera svojih bedara.

"U pravi tren sam te primio." kaže vedro.

Njegova svježina opija. Privuče me uz sebe. Crna rupa u meni zakovitla iz pupka i povlači me. Povlačenje prekine misao, kako sam mogla obući haljinu dužih rukava, jer bi ga mogli odbiti moji ormari od ruku. Pogledavam svoje šake i pitam se odaju li me bore na njima. Hoće li se u jednom trenutku samo okrenuti i otići, jer ima pametnija posla ili ću još malo uspjeti uživati u njegovom društvu? Dok se dizalo uspinje, stane ispred mene i ruke spusti na moje bokove. Jedna ruka sklizne mu prema mojoj stražnjici. Iako uživam u njegovoj moći, izmaknem se, jer neću spavati s njim. Ipak, preveliki sam hipohondar za to. I poprilično sam sigurna da bih se idući dan gadila samoj sebi. On je Amerikanac. Njima je takvo ponašanje sigurno posve normalno.

"Ne bi trebao gubiti vrijeme ovdje samnom. Neću... jer nisam takva. Vjeruj mi, neću spavati s tobom." Još jedna litica s koje se pokušam strmoglaviti izleti iz mene.

Nasmije se i pogleda me. "Jesi uvijek ovako defanzivna?" Upita kao da me proziva.

"Ne. Da. Ali imaš već dovoljno trauma od službe. Izlaske, Jagerbombe, Seana i to. Ne želim ti biti još jedna trauma i frustracija na dnevnom redu. Neću te zavljučiti da misliš kako će biti nešto i onda otići. Jasno je što tražiš, vrati se natrag po to." Vratim zajedljivo i pritisnem tipku za povratak u klub. On odmahne glavom.

"Ne očekujem ništa od tebe. Ne želim te plašiti. Opusti se."

"A čime si Seana otjerala?" Upita znatiželjno. "Svidjela si mu se. Jako. Vidio sam to." Nastavi.

"Što si mu rekla?" Ne odustaje.

"Pitala sam ga može li mi platiti piće." Nastavim podbadati. "Što je to s vama vojnicima? Državna plaća, a nijedan nije ni glumio kako bi nas počastio. Nije ni čudo da vam Europljani otimaju žene." Ne gasim se.

Gleda u mene kao dijete s osmijehom i ne govori. "Kako se mogu iskupiti?" Progovori.

"Dobro si počeo. Počistio si dizalo zamnom." Nasmijem se i pitam se hoće li razumjeti.

"To je bilo tvoje?" Preokrene očima. "Priljavice. Radiš li to i u svojoj zemlji?" Izvali s osmijehom, oči mu bljesnu i skoro me baci u ponor nesvijesti.

"U svojoj vremenskoj zoni mogu biti i gora. Znali su u suzama otići od mene." Odvratim.

Na terasi pričamo do svitanja. Teme razgovora nejasne su mi, jer mi je pamćenje oštećeno. Mozak kao da ne može pohraniti sjećanje i upravljati mislima, koje se eksponencijalno množe u mojoj glavi. Motoričke funkcije također su mi nejasne, jer pokušavam ne drhtati od uzbuđenja i držati ruke uz tijelo. Ruke koje svako malo žele poletjeti njemu i osjetiti ga. Chris odlazi po svoju jaknu u klub, jer misli kako dršćem od hladnoće. Dok ga čekam, ne očekujem kako će se zapravo vratiti. Osjetim se glupo, jer me um umara slikama kako je u klubu i pleše s nekom drugom. Nekom koja ima tanje noge i ruke i koja će drage volje spavati s njim večeras. Moji strahovi se ne obistine, jer izađe iz dizala s jaknom u ruci. Tamnoplava sportska jakna. Čak mi je i jakna seksi u njegovim rukama. Da ju je Sean nosio na sebi, vjerojatno bi mi bila predmet podsmjeha. Da, uviđam kako sam ja glavni problem svojih ljubavnih neuspjeha. Sean je otišao iz hotela i ne sjećam se kako, niti kako uopće izgleda. Chris i ja ostali smo sami, na terasi na krovu hotela, pod vedrim arapskim noćnim nebom. Čeljust mi počne podrhtavati. Ludi jezik izletjet će mi iz usta ne bi li ga poljubio. Otpijem gutljaj whiskeyja i shvatim da to nije moje piće. Stavim ruku preko usta.

"Oprosti, nisam vidjela." Izustim, a on se nasmije.

"U redu je. Naručit ću ti jedan. Dotad se slobodno posluži mojim." Kaže miroljubivo. "Samo nemoj ostaviti čašu od whiskeyja u dizalu." Ustane se i krene mi naručiti piće, ali ne želim riskirati da ovaj put stvarno upozna neku drugu i pokušam ga zaustaviti. Položim ruku na njegovo bedro, ali kako je on krenuo ustajati, prijeđem njom preko njegova međunožja. Uхватim se za glavu i pokrijem oči rukama.

"Oprosti. Tako mi je neugodno. Moraš prestati skakutati s tim naglim pokretima tijela." Nastavim kao da će me to stvarno opravdati. On sjedne natrag i uzme me za obje ruke. Zatim ih položi na svoje obraze.

"Što kažeš da pođemo odavdje?" Potpuno me posrami s tim.

"Znaš da te nisam htjela tamo dotaknuti." Kažem poluzatvorenih očiju od srama, ali on se samo opušteno nasmije.

"Šalim se. Znam da nisi taj tip. Osjeti se to." Ugodno se nasloni na stolicu, i dalje držeći moje dlanove na svome licu.

Marijeta spava ili kašlje, Crnogorke vjerojatno spavaju. Ustanem i osjetim kako ću se srušiti, ali ovaj put od umora. Miris mora je u zraku. On me primi za ruku ne previše čvrsto, ali dovoljno da osjetim sigurnost u njegovom dodiru. Da je s Balkana, već bi mi iskrenuo rame od povlačenja, ali ne on.

"Kad se vidimo?" Pita.

"Za pet sati ustajemo i idemo u Vrtove i obilazak Dubajja, ne znam... htjela sam i na plažu." Lupetam gluposti i trljam oči, zaboravljajući da imam šminku.

"Umorna si. Gdje ti je mobitel? Daj mi bar broj." Nastavi.

"Jao! Kod Marijete je." Trznem se.

"Utipkaj na moj. Valjda ga znaš napamet?" Doda podrugljivo.

Uzmem njegov mobitel i unosim svoj broj. Odvažno se zovem s njegovog broja, kako bih mu kasnije barem mogla pogledati profilne slike na Viberu i Whatsappu. Zanima me koji je tip muškarca, beznandni narcis koji stavlja slike svoga torza u teretani ili lažljivac, koji ima broj samo za izlaske, pa nema nikakvu sliku. Osjetim njegovu ruku na svom struku i prenem se. Odmah je makne. Sačuvam mu svoj broj pod "Nadia Prljavica" i krenem prema izlazu. On me zaustavi, zagri s leđa, lagano stisne, pa pusti i okrene me prema sebi, sporo. Krajičkom oka vidim njegove tetovaže omotane oko sebe i krv mi se zapali u tijelu.

"Kad se vidimo?" Ponovno upita.

"Danas?" Pogledam mu u stopala, jer zbog sramežljivosti ne mogu predugo držati kontakt očima s njim.

"Može. Smijem li te poljubiti?" Pita i nasmješi se, kao da zna da ću pristati.

"Ne znam. Mogao bi me razočarati. A ja tebe uplašiti, jer možda te i ugrizem." Odvratim.

"Ti možeš sve što hoćeš samnom." Lagano odstupi.

"Što ću ako mi se ne svidi? Ne znam kako pristojno odbiti nekoga nakon prvog poljupca. A ne bih te htjela uvijediti." odgovorim i krenem prema izlazu. *Glupačo. Opet tjeraš sve od sebe.* Toksična u meni pretvara se da je dobra. Čak i da me iskoristi i zaboravi idućeg trena, i dalje bih se smatrala privilegiranom što su me slomoli njegovi oholi prsti.

"Lažeš. Uživala si spuštati Seanu i gledati ga kako tone. Ne moraš me poljubiti ako ne želiš. Iako ja tebe želim poljubiti još odkad sam te upoznao." Ispruži ruku ispred mene, kao da mi prepušta na izbor hoću li se rukovati s njim ili je prihvatiti i približiti mu se. Gledam u njegovu muževnu ruku prepunu sitnih tetovaža kao sjaji na mjesecini i poziva me. Pogledi nam se zaključaju i u iskušenju sam pogledati dolje od stida. Priđem mu korak bliže, oprezno. Ruka mu je topla i nježna. Skupim hrabrosti i primim je jače. On ustane i krene me snažno privući sebi u zagrljaj. Povuč me tako da se zaletim u njega i zamalo mu stanem na nogu.

Ljubim ga i ne osjećam tijelo. Tako je svjež i snažan. Oživljava me svakim pokretom usana.

Otvorim oči i ugledam njegove širom otvorene oči, raširen stav i opušteno tijelo kako me promatraju. "Nećeš me pozvati k sebi?" Kaže samouvjereno. Odmahujem glavom, ali ne skidam smješak. Ruke nam klize jedna iz druge dok koračam unatrag prema dizalu i sobi. Ne govori ništa, samo me gleda sa smiješkom na licu. Osjećam kao da sam izgubila bitku. Okrenem se zadnji put i odem. *Vjerojatno ga više nikad nećeš vidjeti.* Šapće sjetno glas u meni.

TREĆE POGLAVLJE

Marijeta škrguće i škripi plućima u snu dok ulazim i tiho zatvaram vrata sobe. Liježem neprimjetno u odjeći i obući. Već me zatrovao svojim američkim stilom. *U cipelama na krevet!* Čujem majčin zgroženi glas u glavi, ali umor me pokosi i zaspim obučena sa smiješkom na licu.

Nisam niti usnula, kad je stiglo jutro i polazak prema Dubai vrtovima. Još jedno čudo u pustinji. Samo se Arapi mogu upustiti u pothvat takvog dokazivanja, stvaranja oaze u pustinji. I to kakve oaze! Šezdeset milijuna cvjetova. Gubimo se u nepreglednom vrtu šarenila. Uživam čak i ja, koja volim isključivo umjetno cvijeće, jer ne traži moju pozornost. Dok s druge strane svijeta ova vrijedna gospoda održavaju u punom cvatu i ljepoti čitavu pustinjsku oazu u preko sedamdeset tisuća kvadratnih kilometara. Razbježale smo se po vrtu kao djevojčice i slikamo sve što ugledamo. Gubimo se u nepreglednom labirintu od cvijeća. Jasno mi je zašto se ženi daruje cvijeće. Boje i ljepota latica, odmah obasjaju lice osmijehom. Žena kraj cvijeća odmah izgleda ljepša. Pažljivo stajem po travi. Sve je tako sočno i brižno održavano. Maštam kako ću jednom imati svoj mali vrt, koji će naravno održavati mladi vrtlar. Ja ću ga pozorno promatrati s balkona i ispijati martini u šalici za kavu.

Vrijeme brzo leti i ostave nas u Dubai Mallu iduća dva sata. Ne, to neće biti ni blizu dovoljno. Umorne od trčanja, taj novi svijet tjera nas dalje da istražujemo što to Arapkinje nose. Kakvu li modu vole? Živu, s puno boja, nimalo nalik našoj europskoj. Najskuplji luksuzni komadi odjeće spremjeni ispod burke, a na samom dnu još skuplje cipele. Povremeno vrevu trgovinskog centra zaustavi hodžin glas, koji pjesmom poziva na molitvu. Te predivne tajanstvene žene, meni teško razumljive, ostavljaju svoje dizajnerske trendi cipele na policama i okreću se u smjeru soba za molitvu.

Marijeta me vuče da stignemo otići u Akvarij. Odlučujemo se vratiti još jedan dan, jer previše je toga. Poslije Akvarija, odvlači me u Chanel i s divljenjem promatram torbice koje Arapkinje kupuju na kilograme. *Je li ovo njihov način naplate društvene inferiornosti? Koliko li je samo teško biti žena u tom, kontrastima ispunjenom čarobno tajanstvenom svijetu.* Mistično me privlači i straši u isto vrijeme. Možda je sve samo stvar sreće, vezano za to u kakvoj se obitelji probudiš i odrasteš. Pomalo, ali sigurno zaljubljujem se u svu mističnost ovoga svijeta i ne mogu nikome, a najmanje sebi objasniti što me to toliko privlači i doziva k sebi. Možda je i to što me često vulgarnosti zapadnjačkog svijeta odbijaju i poželim sakriti sve što mi smeta. Bilo bi divno kad bi mnogi ljudi mogli ostati oku nevidljivi.

Uživamo u pjesmi fontana, dok jedemo deserte. Neugodno priznajem kako smo isprva sjele zbog deserta, posve nesvjesne kako se nalazimo kraj raspjevanih fontana. Kad su vodoskoci iškočili, moji profiteroli su poskočili u tanjuru, jer sam ih gurnula trzajem. Čuje se arapska pjesma i one poskakuju u ritmu, uz svjetla. Pitam se hoće li zagrebački gradonačelnik, poznati ljubitelj fontana, ovako što dovesti u Zagreb. Zaključim kako je to tek pitanje dana. Prepričavamo dojmove i potpuno uživamo u ovom putovanju, sasvim slobodne od naših krajeva. Potpuno i svjesno ignoriram sjećanja na prošlu noć, odlučna vjerovati svojoj podsvijesti kako je tako najbolje. Marijeta se dopisuje s nekoliko

kandidata od sinoć i lebdi, a Zorana i Valerija me zafrkavaju kako sam uspjela ubiti u pojam jednog vojnika i pobjeći s drugim. Nije me briga što misle, nastavim jesti svoj desert i uživam u pjenušcu.

"Mogle bi napokon i na tu plažu poslijepodne?" Podsjetim.

"Ne znam. Mi smo razmišljale kako bi možda bilo bolje ostati ovdje do kraja dana i vratiti se same taksijem kasnije." Kaže Valerija. Marijeta ih podrži. Premda ne razumijem kad su se njih tri to dogovorile, jer je plan bio poslije na plažu, ali odlučim ignorirati i pustiti te male sabotaže na miru.

Naslonjena na ogradu terase, promatram novu pjesmu fontana. Ovo je stvarno nešto novo. Tako jednostavno, a opet moćno. Pokušavam odgovoriti na poruke preko Vibera, ali ništa ne prolazi. Sve je uzalud. *Ljudi, shvatite i javite mi se na drugoj aplikaciji.*

Pomalo naživcirana ugledam poruku s nepoznatog broja s Whatssappa.

"Gdje si se naučila tako ljubiti?"

To mora da je Chris. Baš kad sam pomislila da je priča s njim gotova, sve zatitra u meni. Ipak, primijetim da je poruka poslana još sinoć, dok sam spavala. Pitam se razmišlja li još o tome da se vidimo ili ga je to držao sinoćnji entuzijazam, kad je mislio da ću ga ipak pozvati u sobu. Voljela bih da meni intimnost predstavlja tako malo kao Amerikancima i mnogim Europljanima koje znam. Nažalost, koliko god se hrabrila da ću sljedeći put popustiti kad se ukaže prilika, nikako da to provedem u djelo.

"Zašto se ti nisi naučio tako ljubiti?" Odgovorim mu.

Jedan je sat i po svemu sudeći ostatak dana provest ću u Dubai Mallu, a ne na plaži. Malo sam razočarana, jer bih se radije bacila u more. Djevojke mi se još uvijek smiju, zato što me trgovkinja oslovila sa "sestro" u Chanelu na srpskom. Uvjerene su da mi na čelu piše da volim trošiti. Kao da ne znaju da je to jedino što me veseli, kad mi posao i ljubavni život ne dopuštaju otpuštanje ventila. U Dubaiju je puno Srba, koji ili rade u trgovinama ili u klubovima. To bi nam mogla biti prednost. Mogli bi nas odvesti u dobre klubove. Pomisao na ples i zabavu me razveseli. Tako dugo se već nisam zabavila u Zagrebu. Stalni odlasci na posao i manjak društvenih događanja i previše hipsterskih barova i narodnjačkih klubova, pobrinuli su se da mi ugase društveni život.

Ljubazna Srpkinja nam je ponudila njezin popust na torbice. Dok ponosno preuzimam svoju vrećicu s crnom Chanelicom i razmišljam kako ću se kajati kad mi stigne račun od Americana, primijetim da i Marijeti slične misli prolaze kroz glavu. Okreće manju 2.55 torbicu i premeće lanac po prstima. Trgovkinja joj računa zadnji iznos uz popust, ali to joj i dalje ne odgovara i nervozno se namršti. Tužno odlaže torbicu. Dođem do nje i kažem joj da uvijek može kupiti neki privjesak ili neku sitnicu. To ipak nije toliko kao i torbica. Crnogorke isto nisu najsretnije. Jedna je kupila svilenu maramu i požalila mi se kako će sigurno požaliti, jer se nije mogla obuzdati. Trgovkinja dolazi do nas i sugerira nam kako ne moramo baš tako skupo proći, jer ako tražimo i nešto povoljnije, možemo otići na njihovu tržnicu, koja ima jako dobre stvari. Uputila nas je na Al Karamu, po najbolje suvenire, koje je opisala kao "sasvim drugi svijet koji moramo vidjeti". Neobično mi je što se sa Srbima mrzimo kad smo u ulogama

susjeda, ali sretnemo li se na neutralnom teritoriju, odjednom postajemo najsrdačniji prijatelji. Možda bi svi lakše živjeli bez političkih stavova naših vladajućih, usredotočeni na napredak, a ne na nazadovanje.

"Slobodan sam iza dva poslijepodne. Hoćeš doći do Abu Dhabija?" Odjednom zasvjetli sadržaj na ekranu. *Ovaj stvarno misli da sam laka.* Pomislim.

"Dargi Superjunače, vi ste ovdje s diplomatskim imunitetom. Dođite vi k meni. Sigurnije je za mene, a možda i za vas." Odgovorim.

I to je sigurno zadnje od njega. Pomislim. Sumnjam da trpi ovaj zapovjedni ton, još ako mu je prijatelj od sinoć, kao stariji autoritet napričao kakve gluposti, bit će mu jasno da može imati bilo koju drugu, potpuno lakše i od mene potencijalno lake.

Lakim korakom krenem prema djevojkama i odlučimo se za nastavak kupovine. Isprobavam sedmi par Blahnikica za redom i odlučim kako su i ove zadnje na popustu poprilično iznad moje kupovne moći. Krenem se slikati u njima, kad primijetim poruku: "Do tri bih mogao doći. Gdje ću te naći? Hotel?"

"Pred Hotelom u tri." Odgovorim. Ne doživljavam ozbiljno svoje prste koje tipkaju te poruke s njim. Znači li to da je ovo upravo postalo stvarno? Osmijeh ne mogu skinuti ni kirurškim nožem. Bez obzira na to što mi podsvijest daje znakove upozorenja i priprema me na razočaranje.

Divno, mogla sam mu reći i broj sobe i koju zaštitu da uzme, a možda i da ponese zdravstveni karton. Satiričar u meni, koji me predobro poznaje, dobio je materijala. Više me nije briga što on očekuje, jer i ja sam ta koja odlučujem. Čak i da misli da sam najgora i najgore se dogodi i napravi mi tko zna kakvo zlo, preboljet ću to uz nekoliko terapija kod psihologa kad se vratim u Zagreb. Toliko sam dugo sama, da mi je neugodno, pred samom sobom.

Prilazim Marijeti i ponovno se žalim na glavobolju, koja me opet snašla u najgorem trenutku. Priznam joj kako me ovaj centar guši i da bih radije bila na plaži nego ovdje.

"Plaža možda ublaži moju migrenu." Slažem joj s lažnim mučeničkim pogledom. Toliko sam dobro složila izraz neraspoloženja, da me jedva može gledati. Ne sjećam se kad sam zadnji put imala i slabiju glavobolju.

Još jedan poziv na molitvu zaori se centrom. Zavlada sanjivi mir.

"Vas tri ostanite. Stvarno nije problem. Uzet ću taksi." Lepršam i glumim umor u isto vrijeme.

Čista Zlatna Malina za glumu. Ostavljam ih sumnjičave i bez riječi, s obećanjem da ću se javiti kad stignem. Imam sat i pol i krećem prvo brzim korakom, zatim se pokušam smiriti i dozvati taksi. Još jedan pristojan Arapin ustupi mi mjesto u redu za taksi. Uzvratim mu smiješkom. Je li to strah od Zapada, gluma ili demonstracija da ne žele ništa od naše vulgarne kulture? Možda nikad ne saznam. Najbolje je shvatiti to onako kako poželim od trenutka do trenutka.

Po dolasku u hotel žurno se presvlačim u sobi i spremam stvari za plažu. *Neće doći. Jesi normalna? Iz Abu Dhabija. Što ako dođe u vojnom odjelu? Zašto se spremaš za plažu? Nisi mu ni rekla da ćeš na plažu.* Nastavlja podsvijest.

Luda Trovačica u meni je u pravu. Nisam mu rekla na plaži. Želim ga vidjeti, ali toliko sam samu sebe naviknula na razočaranja, da se već spremam za plažu kao da je odavno otkazao.

Tri su sata. Nema ga, ne zove. Spustim se još jednom u predvorje hotela i ne vidim ga. *Ne želim mu slati poruku i ispasti još očajnija od ovoga što je vidio. Možda je najbolje da odem na plažu i uživam u ostatku dana, pa što bilo.*

Vraćam se u sobu i pitam se ima li smisla svakih pet minuta ići dolje kao malo dijete. Pričekam u sobi još dvadesetak minuta, ali ne javlja se. Ne bih htjela da se Marijeta vrati i vidi me kako čamim u sobi, jer onda ako ovaj i dođe, neću moći otići bez nje. Nakon nekoliko trenutaka borbe s razočaranjem i izrugivanjem same sebe, odlučim kako on sigurno neće doći. Dan treba iskoristiti. Želim osjetiti taj topli pijesak među prstima u siječnju.

Tri i trideset. Silazim u predvorje. Još jednom bacam pogled oko sebe, a s njim i posljednje ostatke nade. Nema ga. Odlazim na plažu tristo metara od hotela. Haljinu mi mrsi topli pustinjski vjetar, a pogled na nebudere zabavlja me. Tonem u Dubai i Barasti plažu kojom tražim slobodnu ležaljku. Nikome nije čudno što dolazim sama. Nitko me ne gleda poprijeko, niti zapitkuje gluposti. Osjećam slobodu biti i uživati u ovom trenutku.

Ležim na ležaljci, okružena parovima, koji dijele piće. Većinom Rusi. Pogled u more me opušta i polagano ispijam pjenušac, uživajući na suncu.

"Tu sam." Stigne poruka.

Po vremenu, vidim da je kasnila. Poslana je brzo nakon što sam otišla prema plaži.

"Barasti plaža, prvi red do mora." Odgovorim.

Četiri su sata. Marijeta mi šalje sliku kako isprobava umjetne trepavice i slika se s Arapima. Pošaljem joj sliku plaže i pokušavam sakriti šampanjac iz kadra. Trudim se skrenuti misli s nemira koji osjećam u želucu. Lijepog nemira. Krajičkom oka pogledavam celulit na bedrima i pokušavam ga sakriti povlačenjem hlačica preko kojih sam još stavila i pareo. *Što li ću s rukama, a tek grudima.* Pomislim. *U svakom slučaju sad je gotovo. Bolje to sve pustiti na miru.* Galebovi lete iznad privezane jahte iz koje proviruje Arapin. Promatram ga. U isto vrijeme primijetim kako mene promatraju crne uske oči. Chris stoji predamnom i blokira mi sunce svojim lijepim, tamnopusim, tetoviranim tijelom, a pune usne razvuku mu se u osmijeh. Gledamo se tako nekoliko trenutaka i on dođe do mene i izusti: "Smijem li?" Sjedne na suprotni kraj moje ležaljke.

"Čudi me da si došao. Nisam te očekivala." Krenem i ugrizem se za jezik.

"Bilo je previše pitanja na odlasku iz baze, a nisam se htio odati pred Seanom i društvom. Zato kasnim." Kaže. "Inače ne izazimo previše preko dana, a pogotovo ne radi nalaženja s Hrvaticama." Nastavi.

"Istina. Previše ste zauzeti ostalim strankinjama." Dodam sa smiješkom, a on pogleda u pod, ugrize se za usnu i protlja ruke.

"Nisam znao da idemo na plivanje." Pogleda me s iščekivanjem. Još je ljepši nego sinoć.

Vjetar mi mrsi kosu i baca mi je u oči. Sprječava me dok uživam u pogledu na njega. Želim ga i to me preuzima.

"Da. Mislila sam da nećeš doći, pa sam produžila na plažu." Nakrivim glavu u čekanju njegove reakcije. Preokrene očima.

"Zašto malo ne prošećemo uz more?" Pozove me i pruži mi ruku. Još je višnji nego što se sjećam. Pogled na njegova ramena me uznemiri. Osjetim se još svjesnija svih svojih mana koje si redovito predbacujem. Zguram ih iz misli. Njegova čvrsta, široka i stabilna ramena se pobrinu da više nemam misli. Samo gladno gledam u njih, a kad mi uzvati pogled, brzo ga skrenem prema svojim stopalima.

Šetamo skroz do Jumeirah plaže. Izgleda još bolje na danjem svjetlu i što ga dulje promatram to mi se više sviđa. Priča mi o svome jutru i danu, koliko su vježbali, što je jeo, o čemu su pričali prijatelji od sinoć. Zaustavi se i dotakne mi nadlakticu. Nježno je pomazi.

"Lijepa si. Drago mi je što sam te upoznao." Izgovori.

Uzvratim mu osmijehom i spustim pogled. "Hvala. Nisam baš puno spavala noćas. Prijateljica ima napadaje astme i kašlje cijelu noć."

"Jesi gladna?" Pita i makne mi pramen kose s lica.

"Malo." Odgovorim.

"Ima ovdje jedan dobar restoran, Palm Grill. Tamo jedem svaki put kad se malo maknem iz baze. Imaju dobrog jastoga." Kaže.

"Može. Primjetila sam da puno govoriš o hrani. To mi je baš simpatično." Kažem.

"Prisluškivala si me sinoć, vidim. Šteta što se moramo vratiti do Barastija prije, da im vratiš čašu." Kaže i nasmije se.

Pogledam i vidim kako sam opet ponijela čašu sa sobom. "Na to si već trebao naviknuti." Kažem.

Smijemo se, a crne oči mu sjaje na suncu. Poslijepodne se bliži kraju. Marijeta šalje poruke da su na putu prema hotelu. Ja još nisam ni blizu kraja, niti želim biti.

Sjedimo u restoranu i pokušavam djelovati što manje nespretna za stolom, a iznutra treperim. Uživam u njegovim pričama s misija.

"Kad smo bili na noćnoj misiji prije godinu dana, padobran mi se zakačio na granu drveta i ostao sam visiti. Jedva su me spustili. Najteža mi je bila ronilačka misija, jer sam u jednom trenutku jedva obuzdao paniku zbog poteškoća s opremom."

"I ja sam malo klaustrofobična. Ne bih se mogla ni zamisliti u situacijama u kojima si bio. Prošle godine htjela sam upisati tečaj ronjenja, ali sam odustala, jer sam shvatila da ipak nisam dovoljno hrabra. S tim da smo mi trebali roniti samo do dvadeset metara. Ti si pretpostavljam išao dublje?" Kažem.

Lijepe, pune usne, razvuku se u osmijeh, otkrivajući mu bisernobijele zube. Kimne potvrdno i uzme me za ruku, lagano prelazeći prstima po zglobovima mojih prstiju.

"I na kraju nisi ronila?" Kaže i palcem prijeđe preko mojih usana. Zadrhtim.

"Zašto si tako plaha? Neću ti ništa. Vjeruj mi." Kaže.

"Ne suzdržavam se. Znam te premalo i nisam naviknula na tvoje ruke po meni." Uzdahnem.

"Vidio sam. Uzmicala si mi svaki put, iako mi se činilo da nisam bio previše nasrtljiv."

"Nisi, ali ti si naviknuo na instant intimnost, a ja to stvarno ne mogu."

"Sad sam još i lak." Nasmije se i glumi uvijeđenost.

"Kad ću te opet vidjeti?" Upita.

"Sutra smo mislile... ići malo izvan Dubaija... u kupovinu suvenira, a kasnije na plažu. Ne znam kad... si slobodan.." Kažem kroz mucanje i zastajkivanje.

"Nemojte ići previše izvan grada. Nije baš tako posve sigurno kako se misli." Kaže.

"Prekosutra smo na safariju u pustinji." Kažem.

"To će ti biti zanimljivo. Ako voliš deve i adrenalinsku vožnju pustinjom." Doda.

Nastavi jesti tako smireno i neodoljivo. *Je li to ta američka ležernost?* Obično me ljudi živciraju dok jedu. Njega bih mogla gledati danima. Upijam svaku njegovu riječ i na trenutak poželim da može biti nešto više između nas. Iako svjesna sam da ništa od toga. Osim toga, vojnici i policajci nisu baš sigurni odabir u većini zemalja u većini slučajeva. *Kako se ovako slatko stvorenje uspjelo naći ovdje? Sigurno ima svoju gadnu mračnu stranu.* Zaključim.

Po izlasku iz restorana, već je mrak i Marijetu uvjeravam kao sam dobro i na plaži, iako je mrak. Chris zastane i primi me za struk objema rukama. Lecnem se i krenem korak unatrag.

"Oprosti, ako sam te iznenadio. Usporit ću. Obećajem." Kaže.

"U redu je." Odvratim.

"Želim provesti noć s tobom i kraj tebe. Ne moraš me ni ljubiti ako ne želiš. Želim te upoznati." Kaže bez imalo zadržke.

"Zaboravi. Ništa od toga. Rekla sam ti. Neću spavati s tobom." Kažem.

"Nisam mislio na seks. Želim provesti noć u tvome društvu. Želim te poljubiti, bez da mislim gleda li nas itko. Ili samo biti kraj tebe, ne razmišljati hoćemo li privući neželjenu pozornost." Kaže.

"Da, na moju sreću šerijat te sputava." Kažem i nasmijem se.

"Nemoj se bojati. Nikada ti ne bih ništa učinio bez tvog odobrenja. Nisam takav." Kaže i makne mi kosu s lica. Primi me za bradu i poljubi nježno.

"Želim te ljubiti. Mislim na to još od sinoć. Kao i na to koga si sve tako poljubila kao mene sinoć." Kaže.

Pomilujem ga po obrazu, ne odvajam se od njegovih očiju. U daljini vatromet. *Ovom mjestu ne treba puno za slavlje i svečanost.* Pomislim, dok mi Chris zadržava ruku na svom obrazu. Priđem mu i poljubim ga. Slatkog i nježnog je okusa, baš kao i njegova pojava.

"Moram se vratiti u hotel i presvući se. Ideš li natrag za Abu Dhabi ili ćeš me pričekati da odemo na piće na krov hotela?" Pitam.

"Pričekat ću te u predvorju." Kaže. Odlebdim iz predvorja prema svojoj sobi. Pomisao da me to predivno stvorenje strpljivo čeka dolje, uzbudi me i opušta.

Ulazim u sobu i vidim Marijetu u fazi spremanja. "Gdje si ti dosad? Idemo u Cavalli! Požuri se!" Vikne.

"Ja, ne mogu. Ostat ću ovdje." Kažem.

"Što se događa? Zašto se izoliraš od nas? Jesi se nešto naljutila?" Upita već pomalo frustrirano, namještajući svoje ekstenzije.

"Vraćam se za pet minuta." Kažem i izletim iz sobe. Silazim u predvorje do Chrisa. On strpljivo i opušteno sjedi u predvorju hotela. Pogledava u daljinu kroz stakla.

"Djevojke idu u Cavalli večeras. Reći ću im neka idu bez mene." Kažem.

"Nemoj. Odi s njima ako hoćeš. Možemo se vidjeti poslije." Kaže.

"Uzet ću sobu večeras ovdje. Dečki me pokrivaju do sutra ujutro. Dotad nemamo vježbe." Kaže opušteno. U meni se sve stisne. Spustim glavu i izvrnem usne uglovima prema dolje. Razočarana. Naslonim svoj dlan na njegovu podlakticu.

"Chris, sviđaš mi se, ali neće biti ništa od tog spavanja. Vjeruj mi, ne želim ti gubiti vrijeme. Bilo mi je lijepo danas, ali nisam taj tip." Odmahujem glavom dok me on pokušava prekinuti.

"Želim pogledati film s tobom i otvoriti bocu pjenušca. I to ne mislim kao šifru za seks, nego doslovno to." Kaže uz polušapat.

"Ne znam... nije mi ugodno i ne znam te." Odbrusim. Palcem prijeđe preko mojih usana pogleda me nježno.

"Molim te, ne očekuj previše od mene." Dodam.

"Ne očekujem. Rado bih te pozvao k sebi u Abu Dhabi, ali nemam svoj stan i morala bi biti u manjem prostoru i skrivati se, a šetati po gradu u sitne sate ovdje, nije dobra ideja. Samo ćemo si navući nepotrebnu pažnju na vrat. Nisu svi muškarci isti. Zapravo, rado bih upoznao tog koji ti je tako srozao mišljenje o nama." Kaže i krene prema recepciji.

I mogao bi na to upoznavanje potrošiti dane. Pomislim.

U taksiju na putu prema Cavalliju, odlučujemo samo ući i slikati se u klubu, jer ako je jedno piće sto eura, nemamo šta puno tražiti tamo. Na ulazu nas dočeka još jedna domaćica porijeklom iz Srbije i da nam kupone za piće dobrodošlice. Slikamo se u klubu. Glazba je odlična. Konobar nam govori kako su vina i vodka besplatni za žene.

"Zar oni ne znaju da Europljanke samo to i piju?" Kaže Zorana. Ja ne govorim ništa, jer mi je teško povjerovati da je išta u ovakvom klubu besplatno i odbijam vino koje mi nude.

Očarano gledamo u gutače vatre i kostimirane plesače koji nastupaju na pozornici i njišu se iznad šankova. Do nas dolazi ušminkani Arapin i moli nas da pođemo za njim. Marijeta ga šalje meni ne bih li shvatila što hoće, dok ona naručuje vino za nas, jer nam jer i drugi konobar rekao kako su vina i vodka besplatni za žene. Nakon toga plaho kimnem Marijeti da i meni uzme deci vina, dok pokušavam shvatiti što nam sad ovaj drugi Arapin nudi.

"Pođite zamnom. Imam dobro mjesto za vas" Kaže on hrapavim glasom.

"Hvala, ne treba, dobro nam je ovdje kraj šanka." Odgovorim.

"Ne razumijete. Ja sam domaćin kluba večeras. Želim vas odvesti do vašeg separea." Kaže.

Marijeta gleda u mene u šoku dok joj objašnjavam domaćinovu ponudu.

"Ma daj! Idemo za njim." Vikne ona. Ja i dalje ne vjerujem takvom gostoprimstvu i pokušavam ih usporiti, ali na kraju me povuku za sobom. Sve četiri idemo za njim i domaćin nas smjesti u predivan kožni separe, iznad kojeg plesačice s krilima plešu. Nakon nekoliko trenutaka za naš stol stižu dva konobara noseći pun bazen pjenušaca, a drugi nosi prskalice i posudu s čašama. Pokušam odbiti, ali ne odustaju i otvaraju bocu, ulijevajući nam ga u čaše. Sve ih promatramo u nevjerici i u vidnom

stresu tipkam upomoć našoj hotelskoj domaćici Nini, koja nam je pomogla s izletima. Ne dam im popiti ništa s bazena pića, jer me strah kako nam nešto nisu stavili u piće.

Nakon dvadesetak minuta stiže poruka. "Ništa se ne brinite. To je arapska ljubaznost. Lijepe ste im, a tamo su većinom butterfly ladies. Vi ste rijetki ženski gosti tamo i htjeli su vas iskazati dobrodošlicu. Neće vam ništa naplatiti."

Pokažem dobru vijest djevojkama. Posegnemo za čašama s olakšanjem. Lagano me hvata pjenušac i dobra glazba i pošaljem sliku Chrisu provjeravajući je li ipak napustio hotel i vratio se natrag u Abu Dhabi.

Odgovori slanjem slike s četkicom i pastom za zube iz hotelske trgovine. "Evo dokaz da nisam planirao, a najmanje ono što ti misliš." Napiše.

U trenutku poželim biti kraj njega. Bez obzira što nakon toga bude mislio o meni. Možda je vrijeme da se i ja napokon opustim i uživam u životu. Hrabrim se gutljajima i mislima. I tako mu olakšavam posao. Doći ću pripita u hotel i bit će mi još privlačniji. Ako je to uopće moguće. Obećajem si kako ću samo pogledati film i otići spavati u svoju sobu. Uхватim svoj osmijeh u zrcalu metalne posude s pjenušcem. To nije osmijeh osobe koja odlazi spavati u svoju sobu. Shvaćam da više ne znam što radim i da ću se vjerojatno prepustiti trenutku.

Dolaze stranci i slikaju se s nama. Nazdravljamo s njima i plešemo. Ovo je stvarno ispala divna noć. Bijela haljina na meni mokra je od pjenušca i leda. Kažem djevojkama da idem na toalet, a zapravo idem do trgovine suvenira koju sam vidjela u klubu. Još uvijek je otvorena. *Nevjerojatno, ovdje sve radi i sve je uvijek dostupno.* Iznenađeno zaključim. Kupim dar za Chrisa i vratim se do djevojaka. Opet krenem s onom starom pričom o migreni.

"U životu nisi imala toliko migrena kao u Dubaiju." Kaže Marijeta šokirano.

Ponoć je, odlazim natrag prema hotelu taksijem. Na putu ga zamolim da mi stane u McDrive, jer znam da ako sam ja gladna, Chris je sigurno pregladnio. Napunim dvije velike vreće burgerima, krumpirićima, salatam i sokovima. *Nikad više neću gledati McD istim očima.* Pomislim. *Nadam se da mi se neće zgaditi McDonalds kad se vratim natrag u Zagreb i kad mi se Chris više nikad ne javi i povrijedi mi ponos.* Nastavim se trovati glupostima.

"U kojoj si sobi?" Utipkam i ispravljam nekoliko puta, jer mi drhtavi prsti otežavaju.

"Sedmi kat, 722". Odgovori. Adrenalin koji se širi mojim krvotokom pretvara me u preplašenu tinejdžericu crvena lica.

Pune torbe i ruku, teturam u potpeticama do sedmog kata i molim se da nikog ne sretnem. Sobe su podijeljene na muške i ženske i svake su u posebnom krilu hotela. Ne smiju me otkriti, jer bih mogla imati problema. Žena koja ulazi američkom vojniku u sobu u ranim jutarnjim satima zvuči kao nešto

što ne bih htjela imati u dosjeu. Kucam na vrata, ali već se otvaraju. Čim me ugleda, razvuče širom osmjeh i povuče me k sebi u sobu. *Stvarno sam glupa*. Prekorim samu sebe razočarano.

Prisloni se uz mene. Miriše tako svježije i muževno, da na trenutak zatvorim oči i zaboravim disati.

"Da sam znao da ideš van u takvoj haljini. Ne bih te ohrabrivao na izlazak." Kaže i podigne obrve s osmijehom, kao i uvijek.

"Mislim da sam se hranom iskupila." Ponosno izjavim. "Dakako, nije kao ona tvoja koju jedeš u kantini baze, ali možda i bolje." Nastavim.

"Inače ne smijemo baš jesti nezdravo, ali razveselila si me. Rekli su mi na recepciji, kako iza deset ne poslužuju večeru u sobi." Kaže.

"Ali moraš. To je dio moga plana. Da te hranim dok se ne udebljaš i dobiješ trajno otpusno pismo iz vojske. Onda ćeš biti pod mojim moćima." Iznenadim samu sebe svojom hrabrom izjavom i poljubim ga. Potpuno žedna i gladna njegove svježine i topline.

Prepusti mi se i odgovara na moje dodire nježno mi milujući leđa. Njegova sočnost me oživljava. Svjesna da se ne smijem naviknuti na ovo, stanem i pokušam smiriti disanje. Chris zarije prste u moju kosu i nasloni svoje čelo na moje.

"Čudi me da me još nisi otjerala." Šapne.

Dlanom prijeđem preko njegova lica i stavim mu je na prsa. Moj želudac se snažno oglasi i prekine savršeni trenutak tišine našeg međusobnog opijanja.

"Hoćemo pogledati neki film dok jedemo? Jako sam ogladnila." Kažem.

"Može." Kaže.

"Hoćeš mi čitati titlove na arapskom?" Upitam.

"Kako znaš da govorim arapski?" Upita me.

"Samo sam pretpostavila. Ti si mi potvrdio." Kažem i štipnem ga obraz.

"Zašto mi diraš obraze kao da sam dijete?" Protestira.

"Jer si mi sladak. I zato što se i ti meni sviđaš." Šapnem.

"Kupila sam ti nešto. Pretpostavljam da se nisi još otuširao." Nastavim.

"Što?" Zapita zbunjenog pogleda i oči mu zaiskre.

Predam mu paket novih bokserica, sasvim ponosno. Gleda me zbunjeno.

"Četkicu si kupio, ovo pretpostavljam nemaš." Kažem.

"Hvala ti. Otuširat ću se opet, samo da ih obučem. Bez obzira što se o nama misli prema onom iz filmova, ne idemo svi s cipelama i prljavim rubljem u krevet." Kaže i zagrli me. Protrnem od glave do nožnog prsta. *Nikad se nisam ovako osjećala. Moram se kontrolirati.* Opomenem samu sebe.

Gledamo film "Sam u kući" s arapskim titlovima. "Gledam ovaj film s obitelji kad sam doma." Kaže sasvim opušten i uronjen u jastuke.

"Vjerujem, ipak je tvoj najdraži predsjednik u njemu." Kažem podrugljivo, a on me pogleda kao da mu je drago što mu se rugam.

"I ja ga gledam sa svojim svakog Božića." Kažem i prstom mu prođem po vratu.

Okrene se i počne me ljubiti. Nježan je i strastven. Ruke su mu uvijek u pristojnim zonama, jer čeka moj blagoslov, koji se neće dogoditi. Opija me njegova potamnjela koža i pitam se koje je boje kad nije ovako osunčan. Prestanemo i naslonim glavu na njegova prsa u naletu grižnje savjesti zbog popuštanja moralnih mjera.

"Jesi li uvijek želio biti vojnik?" Pitam.

"Moj otac proveo je cijeli radni vijek u vojsci. Sve njegove priče bile su mi od djetinjstva i opasne i uzbudljive. Osjećao sam potrebu nastaviti tradiciju. Biti hrabar i nezamjenjiv." Kaže. Oči mu postaju mutnije dok govori o tome, a pogled sve više distanciran. U svakom trenu sve me više privlači i naboj među nama je vidljiv.

"Što ti se najviše sviđa u tvom poslu?" Ne odustajem.

"To što služim zemlji i mislim to bez imalo patetike. Što putujem po cijelom svijetu i upoznajem druge kulture i branim svoju zemlju." Izgovori naivno i pomalo me razočara.

"Misliš, namećeš svoju volju drugim kulturama, putuješ po ratnim bazama? Ne muči te što se tvoja ljubav prema zemlji iskorištava na najgori mogući način?" Kažem pod cijenu da mi se naruga.

"Ponosan sam na to što radim. Sigurno je to jednoj Europljanki, drugačijeg političkog svjetonazora, teško pozitivno promatrati. Znam da ljudi ne vole nas Amerikance s nosom u njihovoj političkoj situaciji, ali ja sam odan zakonima svoje zemlje, ne njihove i vjerujem u to što radim." Završi pobjedonosni govor, a oči mu se skupe kao da me skeniraju do srži.

"Ja ne mrzim Amerikance niti vaše istjerivanje moći pravde, u koju trpate svoje interese. Svatko ima svoj stil." Kažem cinično.

"Moja zemlja je prošla kroz teški rat i tvoja zemlja pomagala nas je na mnoge načine. Ne mislim da ste gluplji od bilo koje druge nacije na svijetu. Samo bih voljela malo više kritičkog promišljanja od strane svih ljudi, ne samo tvoje nacije." Kažem kao da je on sudjelovao u tome.

Pogleda me i kaže: "Čitao sam o tvojoj zemlji jutros. O ratu koji ste prošli. Imate jako lijepu zemlju." Kaže.

"I to je sve? Nećeš me napasti zbog svega što sam rekla?" Pitam u nevjerici.

"Ne. Slobodna si imati svoje mišljenje. Nisi donijela niti jedan krivi zaključak. Da te moja zemlja toliko odbija, siguran sam da bi mi to stavila na znanje i sada ne bi bili ovdje. Ili me možda samo želiš iskoristiti." Na ovo zadnje mi isplazi jezik i zavrti pramen moje kose preko kažiprsta.

"Idem pod tuš." Kaže i pogleda me kao da me očekuje pod tušem.

Napravim se glupa i krenem preketati programe na televiziji, kad ugledam Marijetine zabrinute poruke. "Moram do Marijete. Došla je i brine se gdje sam!" Dobacim i izletim iz sobe.

Oprezno idem prema dizalu, u strahu da ne naletim na bilo koga tko radi u hotelu. Ulazim u sobu i odlučim priznati Marijeti s kim se viđam. Gleda me u nevjerici pogotovo kad joj kažem da se vraćam na piće s njim na krovu. Stid me priznati joj da je uzeo sobu, jer znam da će pomisliti najgore i to ispričati Crnogorkama.

"Ti i tako kašlješ cijelu noć, pa kad već ne spavam, mogu barem biti s njim na piću." Kažem racionalno.

"Ne luduj, kupila sam neki arapski sirup protiv kašlja. Ne znamo koji su sastojci, jer sve piše na arapskom, ali možda pomogne, baš zato što ga ne razumijem. Zoranu je uhvatilo gušenje, pa ćemo ga obje piti. Moći ćeš spavati noćas, ne brini." Kaže Marijeta skidajući kosu.

Kradom uzimam majicu i japanke i bježim natrag kod Chrisa. Hitrim korakom prelazim dugačke hodnike, kad u dizalo uđe recepcioner.

"Dobra večer. Vaše kolegice su se vratile iz izlaska?" Upita.

"Jesu." odgovorim.

"Peti kat. Jel tako?" Upita.

"Da." Kažem bojažljivo.

Nakon što je mene dovezao do petog kata, izašla sam iz dizala i pozvala novo za sedmi kat. Ovo drugo dizalo je srećom prazno. Napokon kućam na vrata Chrisu, ali treba mu cijela vječnost da otvori. Ulazim u sobu.

"Mislio sam da si otišla bez pozdrava." Kaže.

"Rekla sam ti da idem javiti Marijeti gdje sam." Kažem i pokažem na krevet.

Otušira se i sjedne na krevet. Nakon nekoliko trenutaka, koje sam provela premještajući torbu po sobi, Chris je već u ležećem položaju i poziva me da legnem kraj njega.

"Ne želim..." Krenem, ali prekine me. "Samo dođi ženo, pa neću ti ništa." Odvratim.

Legnem kraj njega i krenem s tiradom od pitanja. "Znači sam si zbog posla ili libida? Ili si zauzet, ali se ipak vodiš libidom?" Zastanem.

"Sam sam zbog posla i libida. Ja sam iz malog mjesta, iz skromne obitelji." Kaže i nasmije se. "Nemam vremena niti volje za nešto s čime ne znam odakle početi. Bilo je pokušaja nekakvih, ali nije išlo. Prošle godine sam jedva dobio dopust. Možda nisam za to." Kaže.

"A ti? Tko tebe čeka u Zagrebu?" Pita.

"Nitko. Slobodna sam. Iako nije mi ovo praksa na putovanjima, premda znam da ćeš misliti upravo suprotno." Vratim.

"Ni hrvatski muškarci ne vole tvoje jezične sabotaze? Slabići." Izazove me.

Gleda me u oči i mazi po kosi, licu, prijeđe na struk i spusti ruku na moju stražnjicu. Odmaknem je.

"Pretpostavila sam da si iz skromne obitelji dok o svakom mjestu pričaš u vidu hrane i restorana." Nastavim.

"Vidim da si baš zapela za tu hranu. Zašto toliko mrziš hranu?" Pita.

"Imam svoje razloge." Vratim.

"Znači li to da ne kuhaš doma?" Pita.

"Kuham, ali ne radim od toga ceremoniju." Kažem.

"Želio bih naučiti kuhati, ali baš vrhunski praviti jela." Iznenadi me poljupcem.

"Ako ikad poželim napustiti vojsku, upisat ću tečaj kuhanja i otvoriti svoj lanac restorana." Govori između poljubaca kao da bi mi to trebalo nešto više reći o njemu, ali ništa vezano uz kuhinju ne može zadržati moj interes.

"Znači postoji i mogućnost napuštanja vojske?" Pitam i ne čekavši odgovor, krenem ga ljubiti.

Naboj među nama je vidljiv. Uživam u njegovom okusu. Maštam da ga vodim doma u Hrvatsku, iako svjesna sam da ga vjerojatno više nikada neću vidjeti. Svjetla grada reflektiraju se i ulaze u sobu, dok njemu svijetli mobilni telefon svakih par sekundi. Dira me po leđima i topim se. Pretvaram se u žele, ne osjetim ruke ni noge. Opčinjena sam.

"Nikad me nitko nije ovako ljubio." Prošapne i zastanem. "Ne očekujem ništa od tebe, nemoj se sad povući u sebe." Zatreperi.

Okrenem mu leđa i primi me u zagrljaj da pokušamo pogledati drugi film do kraja.

U dva ujutro budi me odjavna špica filma. Chris je zaspao opušteno poput djeteta. Ima vedri izraz lica i dok spava. Kutovi usana su mu dignuti, a prste lijeve ruke držao je na mom struku. Osjećam kao da je cijeli svijet u ovoj sobi, pod ovim pokrivačem i uličnim svjetlima Dubaija. Napadaj panike raste u meni i tjera me da mislim kako ću se zaljubiti, a zatim ga nikad više neću vidjeti. Strah me da ću opet biti povrijeđena zbog svojih nerealnih očekivanja. Oblačim svoju haljinu i tražim cipele i torbicu, kad se ispred mene otvori par crnih uskih vedrih očiju.

"Nećeš ostati?" Upita sneno.

"Ne znam. Razmišljala sam da mi je pametnije vratiti se natrag u svoju sobu. Ali..." Kažem.

"Ostani." Kaže umorno. "Dođi." Nastavi i nasmješi mi se.

Stvarno ne znam što mi je bilo. Pomislim i vratim se brzo natrag njemu u zagrljaj.

Ležimo jedno kraj drugoga i gledamo se. Prstima prelazi po pramenu moje kose i kaže: "Želim se probuditi kraj tebe. Nemoj otići."

Namrštim se i ustuknem pred njegovim pokušajem poljupca. "Vidim da ovo često radiš." Kažem i požalim istog trena.

"Ovo?" Smije se. "Štogod ti kažem, ništa ti neće odgovarati i nećeš mi vjerovati. Previše brineš o svemu. A i podcjenjuješ me... u to sam gotovo siguran." Kaže.

Osjećam kao da me odgovor udario u trbuh i tonem u vrtlog neraspoloženja. Preokrenem očima i ponudim mu samo lažni osmijeh.

"Možda sam i zaboravio već kako je to kad se polako upoznaješ s nekim, ali to ne znači da mi je samo do zabave. Iako, rekla si da ideš u nedjelju." Nastavi.

"Da, idem." Kažem.

"Ne bih htio da žališ zbog ovoga, zato realno i nije ništa bilo." Kaže.

"Nemam za čime žaliti. Ne prodaji mi te jeftine priče." Odgurnem ga i smijem mu se.

"Tako izravna, a opet konzervativna. Pristojna cijelo vrijeme, a onda mi skoro rasplače prijatelja, koji pobjegne glavom bez obzira. Inače, pitao sam ga što je bilo. Rekao je da jednostavno niste kliknuli. To kaže kad dobije pedalu od žene kojoj ulijeće. E da, rekao je kako si jako umišljena i bahata i da te nije briga kako će netko reagirati na tvoju nepristojnost. Nakon toga sam mu rekao da se vrlo pristojno ljubiš i da te vodim na večeru, jer volim kad me vrijeđaš." Kaže.

"Pa kad ste naviknuti na prazno laskanje. I smeta mi što si se odmah morao pohvaliti da smo se ljubili. Ti si taj koji je neugodan, jer si mi samo javio kako si rezervirao sobu." Odgurnem ga od sebe, kad me pokuša poljubiti.

"Sad te više ne smijem ni poljubiti?" Nadigne obrvu. Okrene se na leđa i glumi uvrijeđenost. Povučem pokrivač s njega da mu skrenem pozornost.

"Što znači ovaj znak?" Pitam i pokažem na njegovu tetovažu.

"Ovaj znak ovdje, je na vijetnamskom i znači *povratak*. Kad sam bio kratko u Aziji na jednom misiji, tamo sam je napravio. Ova druga, simbolizira vječnost. Jer sam kao mali volio priču o vojniku koji je zbog svojih djela ostao vječno živ. Za ovu sam bio upozoren." Kaže i digne kratki rukav majice.

"Inače ne smijemo imati tetovaže iznad lakta. Pomalo popuštaju pravila, ali svejedno su mi prigovorili." Kaže.

"Koji si čin?" Pitam.

"To ti ne bih smio reći. Možda prodaš sve što ti kažem neprijateljima. Ipak imaš rusko ime i vladaš dobro znanjem o arapskoj kulturi." Kaže i nasmije se.

Privuče me k sebi i pita: "A sad mi reci zašto tako ne voliš raditi u školi?" Kaže.

Preokrenem očima i odgurnem ga. Ne odustaje. Opet me privuče k sebi i otkrijem mu puno više nego što sam planirala. Čak i to kako neprekidno tražim novi posao i da završavam još jedan fakultet. Ne znam zašto, ali ne mogu ga lagati, a što je još gore, ne mogu ga ni podcjenjivati, iako bih htjela. Nešto se u meni promijenilo.

Smijemo se i rugamo mojim pričama s posla, njegovim pričama iz baze i u strahu od jutra počnem odgovarati na njegove poljupce.

U devet ujutro mora biti u Abu Dhabiju jer imaju vježbu, ali obećaje mi da će se vratiti.

"Prekosutra imam slobodan dan. Jesi za da odemo na izlet Abu Dhabijem?"

"Tada imamo dogovoren safari. Ne bih to htjela propustiti, ali ne želim propustiti ni tebe." Kažem i dodirnem ga po trbuhu i prsti mi zapinju o njegove mišiće. Tako je lijepo građen. Još uvijek ne vjerujem potpuno da je kraj mene. Njegove zaigrane oči šetaju po meni, a onda ih samo zatvori i nasloni čelo kratko na moje rame, držeći ruke u džepu.

"Kad se vidimo opet?" Pita.

"Sutra sam u kupovini suvenira, pa može poslije toga, iza 17?" Kažem.

"Nemojte ići previše izvan grada. Do 18 imamo vježbu. Doći ću po tebe u 20. Može?" Pita.

"Može." Sve u meni oživi na pomisao kako ću ga opet vidjeti. Polako mi priđe usnama i utisne usporeni poljubac. Njegov jezik je tako nježan i sočan. Uzdahne i osjetim se malo hrabrijom.

ČETVRTO POGLAVLJE

Još jedan predivan dan. Sunce nam grije lica, na putu prema Burj Khalifi. Marijeta priča kako je upoznala nekog informatičara iz Švedske sinoć, koji joj stalno šalje poruke. Primjećujem kako i taksist pokušava komunicirati s njom i usput joj nudi neku narukvicu. Ona samo odrješito klima glavom i odbija bilo kakvu komunikaciju s njim. Na svaki njegov pokušaj ona odmahuje i ispušta zvuk "Hmmmm." Kao da bi mu to trebalo nešto značiti.

"Šta ima kod tebe? Čujem da su migrene bolje." Kaže Zorana i nasmije se. *Divno, Marijeta joj je rekla.* Pomislim. "Da, puno bolje." Namignem joj.

"Jeste vas dvije prestale kašljati nakon onog sirupa?" Pitam.

"Joj, bilo nam je još gore. Samim time što nismo mogle pročitati sastojke, jer su svi bili izlistani na arapskom." Kaže Marijeta i sve prasnemo u smijeh.

"Zapravo, meni je od njega bilo puno, puno gore. Nisam oka sklopila." Doda Zorana.

"Možda je i Cavalli odmogao zdravlju. Ipak smo ostale do jutra." Kaže Valerija.

"Nadja, kad si ti otišla, oni Arapi su nam donijeli još pjenušca, zatim su nam uletjeli neki Rusi. Trebala si ostati." Kaže s oduševljenjem Zorana.

"Plesale smo cijelu noć. Ja sam nespretna naravno iskrenula gležanj i mislim da sam ga malo i uganula." Požali se Valerija.

"Bit će ovo triježnjenje i penjanje na vrh Khalife." Dodam.

Zorana mi pokazuje slike. Marijeta pleše s Rusima, Zorana i Valerija gledaju vatromet, plesačice i gutači vatre rotiraju se iznad separea. Naravno, tu su i slike iz toaleta. S tim da su toaleti u Cavalliju jako lijepo uređeni. Tapeciranje od crvenog baršuna, crveni tepih na podu, a u kutovima uokvireni kostimi njihovih plesačica i viktorijanski kavezi.

"A kad ćemo mi vidjeti tvoje slike?" Upita Valerija i nasmije se sugestivno. Šutke je štipnem za podlakticu i stavim prst na usta.

"Ma ne brini se. Mali ti je presladak. Ne znam samo kad se to sve dogodilo. Iako smo i mi bile na tom izlasku, pojma nemam da je svega toga bilo." Nastavi ona.

"Koliko ima godina?" Pita Zorana.

"Ne znam." Izlanem se. "Nismo o tome razgovarali." Smrknem se. Valjda nije puno mlađi od mene.

Prilazimo redu za penjanje na vrh i panično tipkam "Gospodine Superiorni, svjesna da sam ovo trebala već pitati, ali... koliko vam je godina?" Pošaljem uz lice crveno od srama.

Ubrzo stigne odgovor: "Zašto? Nisam znao da je to odjednom tako važno. Tvoje sam godište." Čitam i crvenim od bijesa i srama, ali odlučim nastaviti.

"Ako mi ne daš osobnu na uvid, zaključit ću kako si puno mlađi... Ja stvarno nisam imala želju biti neka puma o kojoj će se zbijati šale u bazi ili na terenu. - Beskrajno posramljena Hrvatica." Pošaljem mu poruku.

"Hoćeš mi sad nestati zauvijek? Ni ja tebe nisam pitao za godine... - Mladi gospodin u neizvjesnosti." Odgovori.

Krenem tipkati dalje, ali nastao je zastoj s Marijetom, koja nije mogla unijeti komad torte i odrezak u vrećici koji sam kupila u restoranu za ponijeti. Objašnjava se s čuvarima da je vrećicu s hranom čuvala za mene, jer su mi ruke već pune. Brzo dolijećem do njih. Zahtijevaju da hrana ne može dalje niti ovako zapakirana u vrećici. Marijeta me gleda mrko. "Zar si morala kupiti cijelu večeru? Pa znaš da su ovi ovdje ograničeni." Izjavi ljutito.

"Oprosti, bila sam gladna, a onaj mi nije dao jesti u taksiju. Nisam stigla jesti ranije." Kažem.

"Pa bila je jadna gladna od sinoć." Nasmije se Zorana na moj račun.

Odlučujem zanemariti komentar. Dogovorim sa zaštitarima da vrećicu s hranom ostavim na čuvanju u garderobi. Ovo će biti priča i pol. Umjesto vrećica sa suvenirima, ostavila je odrezak u garderobi na čuvanju.

Nakon što smo smirile strasti, nastavljamo sigurnosnu provjeru i uspinjanje prema vrhu. Nadam se da ćemo se ja i moj kolač od mrkve opet sresti što prije. Zorana je u pravu, gladna sam od sinoć. Vрати mi se sjećanje na njegove prste u mojoj kosi, dok mi govori o sebi, njegov osmijeh, zvuk njegova glasa, njegov zagrljaj i miris, osmijeh koji smiruje i kukovi zbog koji zaboravljam šta govorim i radim. Kao teleportirana na neko drugo mjesto nabadam i promašujem stube kojima se uspinjemo. Sreća pa uskoro dolazimo do puta s dizalom, jer bih sigurno iskrenula nogu.

Na vrhu Burj Khalife, predivan pogled na cijeli Dubai. Hvatamo uspomene sa svim mobitelima i uživamo na toj visini, višoj i od Empire State zgrade. Čak osamsto dvadeset i osam metara. Domaćin nam govori o šest rekorda koji se vežu uz Khalifu, o najbržem dizalu, najvećoj udaljenosti prijeđenoj dizalom, najveći broj katova... i dalje ne čujem jer stiže poruka.

"Imam dvadeset i sedam. A ti? - Još malo neizvjesniji nego prije." Iskoči mi na ekranu.

"Trideset i tri. - Starija, koja o tome više ne želi." Potpišem i maštam o trenutku kad me privinuo uz sebe i kad sam osjetila bliskost, kakvu već stvarno odavno nisam. Bilo bi zanimljivo čuti njegovu verziju. Muškarci su ponekad poput pasa. Sigurno bi me njegovo viđenje situacije posve otriježnilo. Zamišljam ga kako priča svojim kolegama vojnicima kako je još jednu nagovorio k sebi u sobu i do

najsitnijih detalja im priča što mi planira raditi. Naravno prenosi im i kako ću sigurno pokleknuti idući put. Zvuk njihova smijeha i ohrabrujućih komentara odjekuje mi u ušima sve do samog vrha Khalife.

"Treba vam jedna minuta dizalom do sto dvadeset i četvrtog kata." Nastavlja domaćin i prekida moje sanjarenje.

Da je barem HŽ tako brz. Pomislim.

"Briga me za to. Zanimaš me ti. Kad se vidimo? - Frajer s novim boksericama" Odgovori.

Pošalje mi sliku u privitku poruke i smrznem se. *Nadam se da nije slika u boksericama, jer slike intimnih dijelova zadnje su što želim u njegovim namjerama.* Otvorim rezervirano i vidim njega pred ogledalom, napola u uniformi. Majica kratkih rukava, koja ide ispod uniforme, mu detaljno ocrta trbušne i prsne mišiće. Zaboravljam na sve i osjetim da ostajem bez zraka. Ne želim da mi se toliko svidi, ali već je kasno. Ipak ću biti ona iz priče što je pokleknula idući put. Osim toga, koga briga. Možda više nikada ne vidim ovako privlačnog muškarca, koji ima ovoliko strpljenja samnom. Čemu uopće vodi svo to moje ustezanje. Dosad mi nije donijelo ništa dobro, osim eventualno izbjegavanje pokoje spolne bolesti i ranjenog ega. Većina muškaraca koje sam upoznala nisu ni blizu ovome. Chris je potpuna egzotika na meniju. Sve više obigravam oko te ideje. Sjetim se kako sam čitala savjete starih za mlade, gdje je jedna stara bakica rekla kako najviše žali za svim muškarcima koje je odbila. Žalila je što nije uživala sa svima njima, jer bi sada imala predivne uspomene. Ne želim biti ta žena koja žali što nije više uživala. Nikad nisam čula nekoga da žali što nije više apstinirao i bio čedniji u životu. Osim toga, čednost mi je počela utjecati na samopouzdanje. Više ne znam što samoj sebi branim. Na kraju shvaćam kako si branim sve i čudim se što sam na kraju dana nezadovoljna. Stalno sam u iščekivanju te posebne nagrade za dobro i fer ponašanje. A ta nagrada osim što nikako ne stiže, odnosi i moju mladost. Bojim se kako će mi jednoga dana ostati samo žaljenje.

"Iza osam večeras? Osim ako ti nešto nije iskrsnulo." Kažem i pošaljem mu sliku s vrha Burj Khalife.

"Doći ću po tebe u osam pred hotel." Javi. Poletim kao djevojčica koja je dobila svoj najdraži slatkiš. Želim se opustiti i biti s njima bez obzira na ishod. Iako me previše toga blokira, razlažem sve komponente u glavi koje me smetaju. Osim toga što je očito bio s previše žena i ne želim biti tek jedna od njih, iako sam očito jedna od njih jer sam spavala kraj njega u krevetu.

Želim bliskost i povezanost. I znam da je ovo posve kriva situacija za takve želje i tlapnje. Ali u meni postoji neka glupa naivka koja nikako da nauči lekciju da muškarci nisu odani i ne znaju voljeti. Kad bih to očekivanje izbacila iz jednadžbe, možda bih shvatila kako je njihova ljubav i tako posve bezvrijedna, jer samo kalkuliraju sa ženama kao da su algoritmi. Život je puno ljepši bez takvih komplikacija. *Pogledaj kako ti je lijepo ovdje s prijateljicama.* Pomislim. *Pusti komplikacije i žaljenja. Prepusti se.* Ovaj puta slušam Trovačicu i nimalo joj ne zamjeram takve misli, jer zna što govori.

Po spuštanju s vrha, djevojke mukotrpno, ali strpljivo čekaju da preuzmem i dovršim svoj obrok, koji sam stavila na čuvanje.

Sjedamo u taksi i odlazimo na Al Karamu, po suvenire. Vozač nas ostavlja pred prašnjavom tržnicom u sirotinjskom naselju Dubaija. Barem tako djeluje s obzirom na puno niže zgrade, zbrove malih, stiješnjanih stanova, bez boje, samo s golom žbukom. Ulica je prašnja, psi trče bez nadzora i prodavači pod sklepanim trgovinicama vidno se uskomešaju kad ugledaju nas četiri, lijepo odjevene u haljinama i nafrizirane, kako izlazimo iz auta. Štrecnem se, jer mi se u glavi vrti film kako je to dio Dubaija gdje mi je Chris savjetovao da ne idem. Možda nije mislio na taj dio.

Otisnemo se polako u svijet tržnica suvenira i replika svega markiranoga što postoji na ovome svijetu.

Marijeta isprobava cipele, Zorana maramu, Valerija narukvice, ja tražim torbice. Satima letimo po trgovinama i nismo zadovoljne. Ispravak, Marijeta je zadovoljna, zaljubila se u torbaru iz Indije, koji ide za njom u namjeri da joj nešto proda. Pleše oko nas satima. Kinezi nas zovu u stražnje dijelove svojih radnji. One idu, ali ja ostajem u prednjem iz straha od Chrisovih riječi. *Eto još jedan muškarac u nizu, koji mi upropaštava zabavu.* Pomislim i prekorim se. *Pa da mu nije stalo i da nije mislio ozbiljno, ne bi mi toliko puta ponovio.* Laskam si kako mu je ipak stalo. Rasplićem maramu od svile i uzimam za suvenire skoro desetak njih. Primjetim da nema Marijete. Pogledavam panično u mobitel, nema signala. Gledam po susjednim trgovinama, za slučaj da je izašla iz trgovine meni iza leđa. Zorana i Valerija je također nisu vidjele. Sliježu ramenima. Obuzima me nemir.

Dolazim do Kineza smrknutog lica i unoseći se u njegov prostor pitam: "Gdje je moja prijateljica?"

"Ovdje, ovdje." Kaže i rukom pokaže na vrata stražnje prostorije.

"Idem ja, ako me nema za dvije minute zovite policiju." Kažem Crnogorkama i prođem kroz vrata.

Po ulasku vidim Marijetu i lakne mi. "Dobro šta radiš ovdje? Zar ih se nimalo ne bojiš?!" Pozovem je na red, ali ona se smije.

"Šta ti je? Opusti se! Vidi kakve sam cipele našla! Hoću ih sve!" Zavapi.

"Dobro, onda ih uzmi sve, ali ih isprobavaj u prednjem dijelu trgovine, nek ti ih tamo donese!" Opet je prekorim. Čak je i Kinezu jasno što joj govorim na hrvatskom, koliko sam očita.

Kupuje cipele. Zorana je već kupila maramu i sad je na espadrilama. Mali torbar još uvijek nas dočeka na izlasku svake trgovine koju posjetimo i zove da idemo za njim. Marijeta pada u trans na svaki njegov poziv sa : "Vidi ga kako je lijep! Prevedi mu šta govorim!" Zapovijeda.

Meni je puna kapa i Al Karame i jeftine robe i samo želim što dalje odavdje. Tu smo već dva sata, a u osam imam dogovor s Chrisom. Sad već polako žalim zbog mogućeg kašnjenja.

"Dođite zamnom djevojke, ovaj će nas odvesti u skladište i pokazati nam bolje torbe." Usklikne Zorana.

"Ti mora da se šališ, ako misliš ići za njim!" Uskliknem uplašeno.

"Ma neće nam ništa, nas je četiri, on je jedan." Kaže Valerija.

U naletu panike govorim im kako ću ja ostati ispred zgrade u koju su namijenile ući. Stojim tako sama neko vrijeme, ali ubrzo Arapi s ceste krenu nešto dobacivati i pokrenu lavine panike u meni. Produžim korak i odlučim, ako ću već umrijeti, umrijet ću s njima zajedno. Razmišljam čak je li pametnije pozvati taksi, ali signal je posve nestalan u ovoj četvrti. Ulazimo u stan i svi znakovi za uzbunu se oglašavaju u meni. Užasavam se što će biti iza vrata.

Ulazimo u stan. Pozdravljaju nas prodavačeva žena i djeca. Ja sam već u najvećoj fazi ludila i potpuno uvjerena da se bavi trgovinom ljudima i da smo mu mi nove žrtve. Otvara vrata velikog hrastovog ormara i zove nas da prođemo kroz njega.

"Ako iza ovih vrata nije Narnija, prebit ću te!" Cinično kroz zube protisnem Marijeti.

"Ma skuliraj se. Pa neće biti ništa." Odvrati.

Prolazimo kroz ormar i ulazimo u trgovinu nalik onoj u centru Pariza. *Možda ovo doista je ulazak u Narniju.* Pomislim. Nepregledne police dizajnerskih torbi svih imena, veličina i oblika. Tu su novčanici, marame, narukvice. Sve je kao u trgovini samo ovdje dobiješ čaj i punjač za mobitel, ako si zaboravio svoj. Marijeta je zaljubljena u torbaru, iako smo prije pet minuta vidjeli njegovu ženu i djecu. Svako malo i dalje klikće: "Kako je predivan!" Sad mi je malo jasnije kako se odvijala ona priča s krznarom.

Pokupovale smo pola Narnije i vraćamo se kroz ormar natrag u stvarnost siromašne četvrti Dubaija i pozdravljamo se s torbarom. Marijeta i on razmijenili su brojeve. Nevjerojatno mi je kako je u stanju proći pola svijeta i opet naći oženjenog muškarca.

Djevojke zaključuju kako im je krenulo i krenu u skladište kod još jednoga. Ja pogledam na sat i shvatim da je deset minuta do osam i da imam dva propuštena poziva i poruke s arapskog broja, koji koristi Chris. Pozdravljam se s djevojkama i ostavljam ih u pohodu, dok zovem taksi kraj zgrade gdje ima signala. Čekam ga skoro dvadeset minuta i ludim. *Što mi je ovo trebalo! Trebala sam biti lijepa, spremljena i mirišljava za naš spoj, a ja sam sve samo ne to.* Razmišljam posramljeno.

Napokon sjedam u taksi i brišem se vlažnim maramicama i parfimiram. Trpam vrećice jedne u drugu, da mi ih bude lakše nositi i prekine me poziv od Chrisa. Javim se.

"Hej, siđi dolje, čekam te." Kaže.

"Ne mogu. Malo sam se zadržala u suvenirnici i na putu sam prema hotelu. Tamo sam za desetak minuta." Kažem.

"U kojoj to suvenirnici nema signala?" Racionalno ustvrdi.

"Mislio sam da ti se nešto dogodilo?" Nastavi.

"Dobro sam. Uskoro se vidimo." Kažem i prekinem poziv.

Vozač vozi opušteno i samo potiče nemir u meni. Izgleda kasnim na spojeve gdje god bila. Iako u ovom kašnjenju pomalo i uživam, jer znam da me čeka još jedna noć kraj njega. Napokon stižem do hotela i izlazim iz auta. Kasnim gotovo sat vremena i krivo mi je zbog toga. Trapavo uzimam sve svoje vrećice i nakon što krenu ispadati jedna iz druge, shvatim da ih je previše. S lijeve strane od ulaza u hotel ugledam maskirni Jeep i Chrisa u civilu u njemu. Ugleda mene i sve moje vrećice i nasmije se. Izađe iz auta i pomogne mi unijeti ih u hotel. Ulazimo u dizalo sami.

"Gdje si to bila?" Pita raširenih ruku kao da me poziva k sebi u zagrljaj, a mislim i da već zna odgovor. Glumim kako mu nevoljko ulazim u zagrljaj, a zapravo sam jedva dočekala.

"Ma išli smo u manje lokalne trgovine i stalno nam se gubio signal." Kažem.

Zatakne mi pramen iza uha i približi mi se držeći dlan na mom obrazu. Lagano me poljubi i nasloni svoj nos kraj mog. Dizalo se otvori i polako odmakne svoju glavu od moje i krenemo prema sobi. Otvaram vrata i odluči me čekati pred njima. *Kao da me već nije vidio oskudno odjevenu.* Pomislim i uživam u njegovoj suzdržanosti. Zbog nje ga želim još više.

Spremam se i lagano provirim kroz vrata. "Uđi." Kažem.

Uđe u sobu i suzdržano ostane stajati kraj vrata. "Planirao sam da odemo do Global Villagea. Ne znam hoćemo li sada stići." Kaže.

"Što je to?" Pitam.

"Zabavni park sa znamenitostima iz cijeloga svijeta." Odgovori.

"Koliko nam treba do tamo?" Približim mu se naivno.

"Desetak minuta autom?" Kaže.

"Kad ti se vraćaju frendice?" Pita.

"Kad kupe još više nego ja." Odgovorim.

Polako mi se približi, zagrli me i dugo ljubi. "Ovo sam htio još pred hotelom, ali nisam htio riskirati da te ogovaraju na recepciji." Kaže.

Nasmijem se i udišem ga uživajući u njegovom zagrljaju. "Primjetila sam da si s vojnim vozilom." Kažem i nasmijem se.

"Je li ti neugodno?" Pita.

"Ma nije. Bolje američko vojno, nego arapsko. Barem kad se mene pita." Odgovorim.

"Sanjao sam sinoć kako se ljutiš na mene." Kaže.

"Nisi sanjao. Ljutila sam se."

"Ne sumjam. Čini mi se da si jedna od onih što uvijek nađu razlog. Jesi gladna?" Pita.

"Ne, jela sam tortu od mrkve i odrezak na Burj Khalifi." Kažem kroz smijeh.

Rukom prođe od mog struka do ramena posve lagano i gleda me, upija. Ljubimo se. Osjećam njegov okus u sebi. Pitam se kako bi bilo upoznati svaki djelić njegova tijela. Žudim za tim odkad je sjeo kraj mene u klubu one večeri. Hlače s remenom malo mu vise na kukovima, a trbušni mišići ocrtavaju mu se na košulji ispod čijih podvrnutih rukava vire tetovaže. Tako je nježan i svjež, pun života.

"Zašto te ne mogu spremi u bočicu parfema i ponijeti svuda sa sobom?" Šapnem mu u usta.

"Ne trebaš me dvaput pozvati." Ruke su mu na mom struku i drži me čvrsto uza sebe.

"Trebali bi krenuti, ako mislimo stići u Global Village." Doda.

U autu slušamo arapsku radio postaju, a onda mi pusti nekakav country koji još nisam slušala, dok rukom miluje zglobove mojih prstiju.

"Nisi mi rekao što si sanjao o meni sinoć? Pitam i pogledam njegove crne oči pune topline.

"Reći ću ti ako mi kažeš gdje ste bile u shoppingu." Uporno nastavi s tom temom.

"Ne želim te uzrujati. Ali iskreno, krivo mi je što te nisam slušala." Kažem. "Bili smo u Al Karami." Kažem polutiho.

Duboko uzdahne. "Znao sam. Rekao sam ti da ne idete ni na kakve periferije. Nije baš tako sigurno kako se govori." Doda. Pogledava oko sebe dok okreće auto i njegovi okreti me uzbuđuju. Tako je smiren i muževan. Ne gleda me u oči, kao da me kažnjava. Ne zna da mi to odgovara, jer ga mogu skrivečki promatrati.

"Nije nam bilo ništa. Bili su stvarno fer i ljubazni. Više sam ja paničarila, jer mi je tvoj glas upozorenja bio stalno u glavi." Kažem.

"A gle, nulta stopa kriminala. Zar ne?" Kažem s razvučenim smiješkom. Neboderi me hipnotiziraju dok klizimo cestom. Pijesak vijuga po cesti poput zmije koja vreba plijen.

"Trebaš vidjeti kako osuđuju ljude koji žive pod šerijatom. Kako se ponašaju prema svojim radnicima. Uključujući i svoje kćeri, žene, djecu." Doda mračno.

"Nemoj. Želim da mi ovo putovanje bude u lijepom sjećanju." Kažem nagnute glave prema njemu.

"Vidio sam previše u službi. Ne, nisam nikakav luđak koji pati od PTSP-a i alkoholizma, nego vojnik koji nije uvijek bio na ovakvim relativno mirnim i bezazlenim trening-misijama." Kaže.

"Vjerujem ti." Kažem i naslonim svoju bradu na njegovo rame i promatram ga do zadnje pore. Želim ga cijeloga.

"Laži te izbace iz takta?" Šapnem.

Pogleda me naslonjenu na njegovu ramenu. "Da."

"Postaneš li agresivan?" Nastavim.

"Što pokušavaš?" Kaže i nadigne obrvu.

"Pokušavam saznati kakav si kad poludiš, prije nego što se potrudim biti nemoguća." Smije se i poljubi me u zglobove prstiju. Dok vraćam ruku na torbu, primijetim koliko su mi prsti naborani sitnim boricama.

Stajemo pred ulaz u Global Village, dok prolaznici pogledavaju sa znatiželjom prema nama. Iako smo oboje u civilu, njegovo službeno vozilo privlači pozornost. Negodujem u sebi zbog toga. S druge strane mala djevojčica u meni poskakuje od radosti, jer je ova večer nalik onim spojevima u američkim filmovima. Zabavni park, brzi zalogaji na štandovima, romantična šetnja i noćni razgovori. Nisam mogla ni zamisliti da ću upoznati Amerikanca usred arapske pustinje.

Marijeta javlja da su završili s kupovinom, ali da bi se vratile i prekosutra. *Možda još jedna prilika za vrijeme s Chrisom?* Pomislim i poskočim od sreće.

"Sviđa mi se tvoj izgovor engleskog." Kaže. "Jesi bila negdje na razmjeni u Americi?" Pita.

"Nisam bila na razmjeni. Bila sam turistički i kao svaki veliki sanjar, poželjela sam ostati." Odvratim.

"Koliko ti je trebalo da naučiš arapski?" Pitam. Njegovo tijelo se umiri i dah postane blaži. Pogleda me ozbiljno. Uvije leđa kao da se isteže i dalje me držeći za ruku. Kruži oko mene laganima i velikim koracima, kao da igra nekakvu igru, čija pravila ne znam.

"Smatram da ga i dalje ne znam baš dobro. Sporazumijevam se, ali nisam niti blizu napredne razine. Nije baš tako lako." Doda.

"Govoriš li vijetnamski?" Pitam. Neumorna u tome da ga pročitam kao knjigu.

"Jako malo. Mama me učila kad sam bio manji, ali sam se opirao, pa nije inzistirala. Sad mi je malo i žao zbog toga. Nekad se svađamo na njemu." Kaže.

Kraj nas prolaze žene u burkama s djecom, a muškarci iza njih, smiju se. Večer je tako topla i vedra. Na štandovima se prodaje sve, od ljetne do zimske odjeće, burki, krznarija, zlato, hrana. Uzme zlatnu narukvicu sa štanda i omota je zaigrano oko moga zgloba. Zamišljam kako me veže lancima i vuče sa sobom kao vlasništvo. U rukama ovakvog muškarca, ne bi mi smetalo živjeti ni pod šerijatom.

Zabavni park sačinjen od paviljona, gdje svaki paviljon nosi ime države. Jemen, UAE, Saudijska Arabija, Sirija, Libanon, Palestina, Jordan, Kuvajt. U svakom paviljonu nalaze se kulturološka obilježja glavnih gradova tih zemalja i prigodni suveniri, nastupi plesača. Izvan paviljona plešu ulični zabavljači,

održavaju se koncerti. Prolazimo kraj cirkusa s kolumbijskim klaunovima i zastanem na sekundu upiti sve. Chris se okrene prema meni i zatakne mi pramen kose za uho. Zagrli me.

"Jesi li već bio ovdje?" Upitam.

"Ne. Prolazio sam nekoliko puta ovdje, ali većinu slobodnog vremena moja ekipa želi ići u klubove, a ne u Disneylande." Kaže.

"Osim ovog malog tamnopusputog dječaka, kojemu su Jegerbombe dosadile." Kažem i kažiprstom mu prođem od nosa do brade i razoružam ga u osmijeh. Stojim mu previše blizu i zna da se svjesno i namjerno poigravam granicama.

"Pa nisu mi dosadile, nego bih nekad radio i nešto drugo, osim ulijevao runde u sebe i tražio kratkotrajnu zabavu." Kaže i pogleda me vedrim očima. "Pođi samnom u Abu Dhabi večeras." Nastavi.

"I šta ćemo tamo?" Pitam nepovjerljivo.

"Bit ćeš kraj mene." Odvрати kao da to ima nekavo značenje za mene.

"Gdje? U bazi kraj desetaka drugih vojnih kreveta?" Kažem u nevjerici. "A i sutra poslijepodne imamo dogovoren safari u pustinji." Nastavim.

"Savršeno. Vratim te na vrijeme za safari." Kaže.

Ne znam zašto se uopće pretjerujem s tobom. Išla bih bilo gdje. Raspravljам sama sa sobom u glavi.

"Ma briga me za safari. Iskreno." Kažem.

"Ako te briga za safari, ostani samnom cijeli dan. Isplovit ćemo na otok Yas i posjetiti Ferrari World. A deve možemo jahati bilo gdje." Kaže.

"Je li to paket za sve žene koje te zanimaju ili je moj prošireni?" Pitam cinično.

"Ne. Standardni paket si odbila. Ako se dobro sjećam." Kaže i prasne u smijeh. Osjećam kako mi noge nisu više stabilne. Predugo već hodamo, a što dulje razgovaram s njim, to mi se više sviđa. Njegova poduzetnost da me zadrži kraj sebe osvježavajuća je i tako nevino muževna.

"Kad se vraćaš?" Stigne poruka od Marijete. Iako je pročitam, moje misli je ne registriraju i iduće sekunde, nakon što joj odgovorim zaboravim kako sam tu na ženskom putovanju. "Kasno... mislim." Odgovorim i pošaljem joj sliku iz Global Villagea, na kojoj me Chris slikao sa šeikom.

Moj korak u ovaj novi svijet romantike na američki način, izokrenuo je moj svijet i izazvao moje predrasude. Ne znam zašto Amerikanke vječno maštaju o Francuzima i romantici na francuski način, kad imaju ovakve muškarce u svojoj geografskoj zoni.

"Drago mi je da uživaš, ali ni ne vidim te na ovom putovanju. Malo sam ljuta na tebe." Odgovori Marijeta.

"Onda možda nije najbolji trenutak, ali moram ga iskoristiti da ti kažem da ne mogu na safari sutra." Odgovorim.

"Daaaj. A gdje ćeš biti? Brinem se." Napiše.

"Idem na otok Yas s Chrisom. Oprosti." Odgovorim.

"Stvarno si me razočarala." Napiše.

"A gle, inače doma ti mene tako ostavljaš u zadnji tren, zbog frajera. Bio je red da ti to dođe na naplatu." Uzvratim. "Hoćeš i ti s nama? Pitaj Zoranu i Valeriju." Dodam.

Nema odgovora.

Istražujemo paviljone i govori mi u kojim je sve zemljama bio i ja njemu. Činjenica da se ne možemo dugo i strastveno ljubiti ovdje podiže želju na još višu razinu. I najmanji slučajni dodir razigrava maštu i neizgovorena pitanja. Nikada nisam vidjela da traperice tako dobro stoje na jednom muškarcu. Košulja, majica, kratkih, dugih rukava zasukanih do laktova na njemu, sve me uznemiruje i raspiruje želju za njim. Ovlaš dotakne moj struk, stavi dlan na donji dio mojih leđa i uzburka mi misli. Dok stojimo u redu za gledanje Povorka Tolerancije, prstom prođem po njegovoj kralježnici i njegove crne oči me pogledaju odašiljući upozorenje. *Kako li mu uspijeva, pitam se, pokazati autoritet s vedrinom i osmjehom.* Strah me da sam se previše navezala na njega i da sam odsada i službeno zatrovana željom za njim.

"Hoćeš ostati samnom noćas?" Pita.

"Šta ću u bazi s tobom? Da mi se smiju tvoji kolege." Odbrusim. Pokušavam ženstveno grickati falafel, ali ne uspijeva mi. Komadić mi odleti na njegovu tenisicu. Priđe mi bliže i odgrize komad. Otkinem komadić i ubacim mu ga u usta. Krene me poljubiti, ali namjerno napunim usta još jednom okruglicom.

"Uzeli bi sobu u hotelu. Znam jedan gdje je hrana odlična. Mogli bi nešto i pojesti prije." Gleda u mene široko otvorenih očiju. *Upravo jedemo.* Zavapim u sebi.

"Odakle ti najednom toliko slobodnog vremena?" Pitam sumnjičavo.

"Bio sam dobar prema drugima, pa imam pravo na neke usluge. Probaj i ti biti ljubazna prema drugima nekad, možda ti ne pozli." Kaže i pomazi me po obrazu.

"I? Ideš li samnom?" Pita uporno.

"Moram biti u Dubaiju pred hotelom u tri poslijepodne." Kažem.

Pogleda me sjajnih očiju, a osmjeh mu bljesne preko cijelog lica. Zagrli me. Zaboravim disati i poskočim od straha. Vatrometom ispraćaju povorku. Grmljavina vatrometa ori se na Global Villageom dok me upijaju njegove oči.

*

"Jesu te ikad zlostavljali u školi zbog toga što si Azijat?" Blebnem u autu na putu do hotela.

Naglo se uozbilji i misli i u očima mu vidim kako mu misli odlutaju.

"Ne znam. Ne često. Ne mogu baš reći da sam imao puno problema zbog toga." Kaže hladnim glasom. Imponira mi njegova otvorenost u vezi toga prema meni. Čak i kad mu ne odgovara tema i dalje se ne zatvara.

"Nisu te nikad zvali djetetom rata i bili neugodni prema tebi u školi, na poslu?" Ne odustajem čeprkati.

"Zašto me to pitaš?" Kaže i pogleda me odmahujući glavom. Odvaja ruke od tijela i maše šakama.

"Zato što me zanima." Nastavim.

"Uvijek sam se znao uklopiti i prilagoditi, pa me valjda zato nitko nije previše gnjavio." Kaže.

"Uklapanje. Jedna od društvenih aktivnosti koju vješto zaobilazim." Priznam s blagim ponosom.

"Da, znam. Ima nešto mračno u vezi tebe. Uvijek djeluješ kako da znaš puno više od onoga što daješ na znanje." Povjeri se.

PETO POGLAVLJE

U restoranu s pogledom na zaljev, s predivnim stvorenjem koje gleda u mene, pokušavam pojesti što je manje moguće ovih delicija. Tom predivnom stvorenju nisam priznala kako me katarska kuhinja ne oduševljava. Od njihovih začina imam teške probavne smetnje, koje će me sigurno držati budnom do kasno u noć. Gledam u pladanj katarskih delicija i nadam se kako će me djelovanje začina u njima spriječiti od noći kraj Chrisa. Ispred nas stiže kabsa i čini mi se da takva samosabotaža i nije loša ideja. Ako izdržim podalje od njega još jednu noć, možda me shvati ozbiljno. *Ne zavaravaj se*. Podbode me podsvijest. Kabsa je tradicionalno jelo s rižom, piletinom i to je otprilike sve što smijem jesti s njega, dok povrće kupano u arapskoj mješavini začina lagano provocira moj želudac.

"Jesu ti bili fini smotuljci u umaku od školjaka?" Pita crnooko, kosooko, polubožansko stvorenje preko puta mene.

"Bili su neobični." Kažem s lažnim osmjehom.

Nasmije se. "Kabsa će ti biti finija, nadam se." Doda s nadom.

"Sviđa mi se pjenušac!" Uskliknem.

"Da, sviđa ti se zbog imena." Kaže i iznenadi me.

Otpijem još jedan gutljaj Veuve Clicquot. "Ovo nije prijetnja, niti zla slutnja. Nikad ne bih htjela biti tvoja udovica." Kažem i milo ga pogledam.

"Reci mi... odakle vojniku ovoliko novaca za restorane?" Pitam.

"Odkad nisu svi vojnici istih primanja, niti istih etiketa, kakve im voliš lijepiti." Kaže s pobjedonosnim smiješkom.

"Eto mi na." Kažem i osjetim kako je stopalima zarobio moje. Svojim prelijepim, muževnim, hrabrim, istraživačkim stopalom, u koje sam se zaljubila još prve noći kraj njega.

"Ovo je desert koji volim i ako ti se ne sviđa, slobodno ga prebaci k meni." Kaže. "Zove se Chuoi nep nuong iliti pržene banane u riži." Doda.

Gledam u te navodne banane i izjeda me krivnja što me nimalo ne privlače.

"Arap i banane. Probat ću." Kažem i zagrizem bojažljivo.

"Ovo je vijetnamski desert. To mi je mama pravila kad sam bio mali." Kaže sjetno.

"Onda ću ih svakako pojesti." Kažem. "Zašto si to tako rekao. Mama je u San Antoniju ili...?"

"Da, samo je jako bolesna i svaki put kad se vratim doma bojim se da nam je posljednji." Kaže.

"Bolesna? Od čega?" Pitam.

"Lupus." Kaže. "Jesu svi zdravi u tvojoj obitelji?"

"Da doktore, samo volimo malo više popiti na obiteljskim okupljanjima." Kažem i namignem mu.

"Zašto mi se uvijek tako nadmeno obraćaš? A znam da sam ti drag, kao i ti meni..." Kaže posve ozbiljno gledajući u mene. Njegove crne oči zadiru duboko u moju privatnost i istražuju je.

"Ne pretjeruj, shvaćam te puno ozbiljnije negoli bih htjela." Kažem s pogledom punim žudnje za njim.

"Kod tebe i kompliment zvuči kao uvrjeda." Izusti.

U sobi nas čeka boca pjenušca i Chris odmah krene puniti kadu. "Želim ti oprati kosu. Kaže."

"Ne, ja stvarno, stravično mrzim kad mi netko dira kosu." Kažem pomalo razočarano.

"Ok, onda ću samo mirno ležati nasuprot tebe i biti tvoj konobar." Kaže.

"Samo tako ćeš odustati od pranja kose?" Pitam.

"Da, ako ne voliš, u redu je. Želim ti ugoditi." Kaže i zagrli me.

Dok voda teče, Chris otvara pjenušac i odnosi ga s čašama i posudom za led u kupaonicu.

"Pretpostavljam da si doživjela puno toga od muškog svijeta, ali volio bih da se opustiš dok si kraj mene." Kaže.

"To je bilo sasvim neprirodno, gospodine Junače." Kažem.

"Znam, već se grizem za jezik." Dobaci hitro.

"Opustit ću se. Ali samo pod jednim uvjetom." Kažem.

"Kojim?" Kaže i nasloni glavu na moje rame.

"Da me razodjeneš cijelu polako, a onda dopustiš da ja isto učinim tebi." Kažem pomalo hladno i zapovjednički, dok se u meni rasplamsava žudnja.

Pogleda me iznenađen, zatvori oči i krene dlanovima od mojih ramena prema struku istraživati obrise moga tijela.

Podsvijet me krene razoružavati svim mojim slabostima i nesigurnostima. Odlučim je posve ušutkati idućom čašom pjenušca.

Vješto me i sasvim polako prepipava jagodicama. Vidim da ima iskustva u tome i to me malo odbija. Ipak, prekoračam samu sebe, jer želim da je najbolji samo meni i da je samo moj. *S obzirom da je upravo sada samo moj, morat ću se zadovoljiti s time i prepustiti se.* Pokušavam ohrabriti samu sebe

logikom. Svjetla Abu Dhabija sjaje i trepere, prelazeći preko naših tijela dok, razodjevamo jedno drugo. Ometa me svjetlost mobitela, koji svako malo svijetli, zbog poruka ljudi, kojima sam se trebala javiti, a nisam mogla, ni stigla. Krene me ljubiti i ja ga odgurnem i stavim mu prst preko usana i odmahujući glavom. "Ne još." Šapnem.

Ostavi me samo u gaćicama i krene ih skidati. Zaustavim ga. "Strgni ih s mene." Šapnem mu.

Učini to iz drugog pokušaja, a skok adrenalina vidljiv mu je u očima. Krenem ga svlačiti, prvo prstima šetam po šavovima majice i nasumično je povlačim i gužvam, onda ju svučem lagano s njega, dok drži ruke u zraku. Prstima se igram s njegovim remenom i lagano ga krenem raskopčavati, povremeno se predomišljajući, stanem, zarijem prste i njima se uhvatim za traperice. Otkopčam mu remen, izvučem ga, krenem obilaziti oko njega i udarim remenom po njegovom stražnjici, zahvativši i donji dio leđa. Ostavim crveni trag. Kažiprstom prijeđem okomito preko njegovih leđa i osjetim kako se ježi. Njegov pogled me ohrabri na još jedan udarac.

Skidam mu traperice dok sam na koljenima. Polako se izvlači iz njih, vidljivo uzbuđen. Zatim svučem bokserice s njega i priljubim se uz njega s leđa. Ruke polažem na njegov trbuh. Ljubim mu ramena i nose prolazim njegovim vratom. Obujmi me rukama s leđa, zagrabivši me za stražnjicu i drži me tako priljubljen za njegova leđa. Stojimo ukopani tako dok vrijeme prolazi. Voda u kadi se prelijeva. Pogleda me i okrene se prema meni. Priljubimo se od naprijed, licem u lice dok me promatra s vedrim osmijehom na licu. Odlijepi se od mene i zatvori vodu. Promatra me iz potpunog mraka kupaoalice, zatim upali svijeće. Dok pali jednu po jednu, upijam ga pogledom i priđem mu s leđa, te legnem u kadu.

Krene zamnom i legne nasuprot meni u ruci držeći dvije čaše pjenušca. Pruži jednu meni.

"Moram ti priznati da sam maštao upoznati neku posve čednu i zatvorenu djevojku, koja će biti sve samo ne čedna samnom. A onda u društvu naših prijatelja smiješiti se meni, znajući što mi je sve radila. Pitanje je hoću li ja moći zadovoljiti tvoja očekivanja." Na to skupi osmijeh i uozbilji se.

"Nadam se." Odgovorim i otjeram sve strahove još jednim gutljajem.

Osmjeh na njegovom licu smiruje me. Dok nam se tijela dotiču pod toplom vodom i pjenom, hladnije arapske večeri dobile su novi smisao.

"Kad si posljednji put bila s nekim?" Pita.

"Kad sam bila u vezi... prije tri godine." Kažem nevoljko.

"Tako dugo." Izda se.

"Odbijam površne i osrednje odnose." Kažem i gledam kroz prozor sobe u daljinu.

"Zašto si onda samnom ovdje?" Kaže.

"Zato što mi je zasad ugodno s tobom." Odam se.

"Dođi k meni." Kaže i privuče me k sebi u krilo. Zaspim u njegovu zagrljaju.

Trgnem se dok mi nježno ljubi vrat i prstima prelazi preko mojih ruku. Okrenem se i prolijem pjenušac iz njegove čaše po njemu. To ga razveseli. Promatra me kao zaigrani dječak. Pratim tok pjenušca po njegovom tijelu jagodicama prstiju, zatim otpijem malo, zadržim u ustima i podijelim poljupcem s njim. Njegov slatki jezik zabije se u moja usta i poželim se nikada ne odvojiti od njega. Obriše me ručnikom i provedemo ostatak noći zarobljeni među plahtama u zagrljaju i strastvenim poljupcima. Priča mi o Johnnyju iz Iraka, kojem je na svome prvom zadatku spasio život, a koji je imao samo dvije godine do odlaska u mirovinu. Priča kako mu je on promijenio život. Pitam se zašto mi to sve govori i zašto me time želi navezati na sebe. Cinizam u meni polako posustaje i ne želim se više nikad vratiti u Hrvatsku.

Sviće. Isprepletena s njim osjećam nadu u život s ljubavi.

*

Stojim umotana u plahtu i prelazim preko svih poruka, koje su jučer stizale kroz privremeni vremenski procjep interneta i smilovanog Vibera. Chris me promatra iz kreveta, ustane i nazove recepciju hotela i naručuje nam doručak. Nisam ni primjetila da je samo desetak centimentara viši od mene. Ono što me inače kod drugih odbija, kod njega mi je zanemarivo ili još gore, bezuvjetno me privlači.

"Zar doručak u sobu?" Pitam i dignem obrve.

"Da. Pa moramo nešto pojesti da bi mogli dovršiti ostatke pjenušca od sinoć." Kaže.

"A kad moraš natrag nastaviti obavljati prljavu trgovinu oružjem s Arapima?" Kažem naglas i iznenadim samu sebe.

"Da ti nisi neki špijun za Ruse?" Pita i smije se. "Ne bavimo se takvim stvarima." Nastavi.

"Ha ha... vrlo smiješno. Pa jednom prilikom je i jedan vaš kongresmen potvrdio upravo to, uz ispriku da ako to ne budete radili vi, radit će Rusi ili Kinezi, pa ste vi valjda tom logikom manje zlo." Odgovorim.

"Kad malo bolje razmislim, imaš rusko ime, znaš osnovne pozdrave na arapskom, vjerojatno i više, samo se skrivaš... kao ne mržiš Ameriku, ali stalno me preispituješ. Znaš da ti to ne smijem komentirati ni da si mi sestra." Kaže.

Namrštenog čela, na tren me ispitivački promatra kao uljeza.

"Stalno govoriš protiv mojih namjera, reci mi koje su tvoje." Kaže i pogodi me komadićem kruha s pladnja od sinoć.

"Zašto ti smeta moja znatiželja. Pa nije kao da ću zvati novinare ili pisati blog o ispovijestima vojnika s kojim sam se zabavljala Abu Dhabiju." Kažem.

Na vrata pokuca poslug a s doručkom. "Oprezno, možda su moji." Kažem cinično. Pogleda me i preokrene očima.

Uveze kolica s doručkom, polako mi priđe i unese mi se u lice sa smješkom na licu. Poljubi me, rukama me držeći za bokove, dok ga diram po prsima. Krene donositi doručak, da ga uživamo u krevetu, ali zastane pred krevetom i umiri se. Ležim na krevetu s bocom ostatka pjenušca u ruci i krenem ga lagano lijevati po sebi. Brzim pokretom odloži pladanj natrag. Priđe mi, ljubi me po cijelome tijelu. Kreće od vrata, prema grudima, polako se spušta prema pupku, zatim sasvim dolje među noge. Uzdahnem i privučem ga k sebi. Posesivno stavljam ruke na njegovu stražnjicu. "Znaš da te želim cijelu." Šapne. "I ja tebe, ali nisam spremna za to." Uzvratim.

Zastane i pogleda me. "Onda nećemo. Želim samo ono što ti je ugodno. Ne želim te prisiljavati." Kaže.

"Nikad nisam toliko vremena proveo s nekim, niti razgovarao o svemu." Kaže. "Znam da si rekla da se vraćate u Zagreb za nedjelju, ali podsvjesno stalno smišljam načine da te nagovorim da ostaneš dulje." Nastavi. "Jesi razmišljala o tome?" Pita.

"I ja bih rado ostala dulje. Na godišnjem sam još tjedan dana kad se vratim." Kažem. Podigne glavu i pogleda me s iščekivanjem. "Samo što će nam značiti još tjedan dana, pitam se." Završim.

"Pa bit će nam lijepo. Upoznat ću te s prijateljima, kupat ćemo se još malo na arapskim plažama, a možemo otići na vikend do Ras al Khaimaha." Kaže.

"Ti uvijek imaš i odgovor i plan." Kažem i prislonim svoje lice u njegovu. "Doručak nam se hladi." Kažem i odem po tanjure.

"Znači bio si u Afganistanu?" Pitam. "Jesi li time i službeno lud ili barem na nekim pristojno djelotvornim lijekovima?" Kažem i smijem se.

"Ne i ne. Lud sam neslužbeno." Preokrene očima i prstima prelazi preko moje ključne kosti.

"Jedi." Zapovijedim mu.

"Za manje od sat vremena imamo prijevoz do Yasa. Ponesi sve stvari ako ćemo se odjaviti... jer si rekla da ideš na safari večeras." Kaže.

"Zašto ti ne pođeš s nama na safari večeras? Lako doplatim i za tebe. Sumnjam da će vodiču to smetati." Kažem.

"Ne mogu, moram natrag u bazu. Imamo vježbe i prebrojavanje predvečer." Kaže i uzdahne.

"U tom slučaju, ako se izlet na Yas danas odulji, ne moram na safari, mogu biti i u Dubaiju i čekati prijateljice da se vrate, pa ćemo na večeru ili nešto" Kažem.

Poljubi me i prigrli uz sebe, dok mu lice obasjava ranojutarnje sunce Abu Dhabija, a oči sjaje još više nego bijeli zubi. Zaljubljena sam u njegovu predivnu kožu. Nikad još nisam vidjela mladića s takvom lijepom kožom, a ni tijelom. *Bilderi svijeta, sanjajte. Nikada nećete ni blizu ovako izgledati.* Pomislim. Iznenaduje me što je smislio ovoliko sadržaja za naše vrijeme ovdje. Svjesna sam da me želi impresionirati, ali nisam očekivala ništa ovako slično i pomalo se plašim skriva li se nešto mračno iza svega toga. Usprkos tome što tvrdi da se plaši moje mračne strane, nisam sigurna što će biti ako otključamo njegovu.

Nakon manje od pola sata stižemo na Yas i ne mogu vjerovati da tako maleni otok ima bezbroj načina zabave. Već znam da neće biti ništa od mog safarija i pomalo mi je drago što sam još sinoć to rekla Marijeti, jer danas stvarno ne želim raspravljati o tome. Želim samo uživati, jer će povratak u zagrebačku svakodnevicu biti iznimno težak. Iznajmljujemo skutere i pomalo ponesena američkim mentalitetom počinjem voziti brže, iako sam vozila skuter svega nekoliko puta u životu. Čak je Chris iznenađen što ga prestižem i zapljuskujem vodom. Plaže su predivne, pješčane, baš onakve kakve volim, a more nije tako duboko i dosta je bistro, što mene, vječitu plašljivicu, koja proučava svaki kamen ispod površine sa strahom da nije neko zlokobno morsko stvorenje, umiruje.

Chris izgleda predivno na suncu i čini se kako uživa u ovoj našoj vožnji. Iako, malo je bio razočaran u početku, što se nisam htjela voziti s njim, a činjenica da sam odbila prsluk za vodu samo ga je dodatno naljutila. "Propustila si priliku za dodire u javnosti samnom" Rekao je.

Osjećam kako bih te dodire trebala češće propuštati, jer me moja zaljubljiva priroda puno puta koštala glave u životu i često ostavljala u traumama. Iako racionalni dio mene, svjestan je kako ovaj dečko nije napravio apsolutno ništa da bi aktivirao ijedan moj strah iz prošlosti. To će napraviti sam kraj ovog ljetovanja. Znam da će odlazak donijeti zatišje i prazninu, koju deset poslova, a kamoli jedan, neće moći ispuniti. Da ne spominjem hrvatske dečke, koji se čitav moj život ponašaju poprilično frustrirano, čak i kastrirano. Ovakva svježina rijetko se nalazi. *Bolje ti je da ne maštaš.* Javi se Trovačica u meni i okrenem ručicu gasa na skuteru malo jače. Galebovi zuje oko nas, Chris mi nešto govori, ali u daljini je i ne čujem ga. Voda me zanosi i pruža otpor mojim rukama dok pokušavam upravljati skuterom. Zaigram se i pridignem se sa sjedala dok mi kosa vijori na vjetru. Chris mi maše i ja mu odvratim, ali zatim mi nešto krene dovikivati. Ne raspoznajem što govori. Pogledam ispred sebe i vidim kako mi se približava pedalina. Ne znam odakle se ona stvorila, jer ne bi trebale biti u zoni gdje se nalaze skuteri. Pokušavam se okrenuti od nje, ali ne uspijevam u potpunosti. Obuzme me strah i okrenem se snažnije. Stražnjim dijelom skutera okrnem pedalinu i skuter me odbaci. Preletim preko njega i potonem u more. Zadržavam dah i plivam prema površini, ali ne mogu isplivati na površinu dovoljno brzo koliko bih morala.

Pokušavam otvoriti oči, ali kapci su mi teški. Glava me boli i pokušavam doći do svijesti.

"Hej! Otvori oči! Nadia!" Odjekuje Chrisov glas i uzrokuje mi još veću glavobolju. "Rekao sam ti da usporiš! Nisi stavila ni prsluk." Nastavlja.

Smješim se, jer ga osjećam kraj sebe. Čujem arapski i djecu kako se dovikuju. Tu su još neki Amerikanci. Napokon otvorim oči i ugledam Chrisa kako me drži za glavu jednom rukom i pljuska mi obraze, dok drugom rukom maše nekome. Do mene dolazi liječnik i provjerava me. "Dobro sam." Pokušavam mu odgovoriti, ali čini se da sam pljusnula previše na vodu i liječnik pregledava moj vid i disanje. Chris stoji ljut i uznemiren kraj njega i razgovara s njim na arapskom, uz pokoju riječ engleskog, dok mi liječnik na engleskom govori da pratim njegov prst, a zatim pregledava moje uši.

"Kaže da ćeš biti dobro i krivi mene što sam te pustio da sama voziš." Kaže. "Možda bi se svi trebali povesti za ovim primjerom i oduzeti ženama vozačke dozvole." Nastavi me skenirati pogledom.

U nemogućnosti da mu nešto brzo i otrovno odbrusim, pokažem mu srednji prst. To ga nasmije. "Vidim, bolje ti je." Doda.

"Pretjeruješ." Šapnem mu na uho promuklim glasom.

"Tonula si u vodi. Uplašila si me. Kad sam te izvukao bila si plava." Kaže.

"Da. To je moja standardna boja. Pitaj bilo koga tko me zna." Vratim, ali ga i dalje pogledavam ispod oka, ne bih li sakrila plahost.

Zagrlj me i donese mi vode. Shvatim da je dosta skutera za danas. Do mene dođe Arapin i stisne ruku Chrisu s poštovanjem. "Svaka čast kako si reagirao." Kaže mu.

"A kako si to reagirao?" Pitam ga.

"Skočio sa svog skutera i ronio po tebe. Brzo si tonula i nisam bio siguran gdje si zaronila. U sudaru s tobom, s pedaline je sklznula djevojka. Povukao sam je iz vode i vratio na pedalinu, a onda još jednom zaronio po tebe i našao te. Jako sam ljut što si mi pobjegla bez da si stavila prsluk. Ovaj mi nudi večeru u svom restoranu i kaže da ti ne smijem dati više da voziš." Kaže.

"Znači prvo si spasio nju, a tek onda mene." Dodam.

"Ona mi je bila na putu." Odvrati.

"Hm." Otrknem.

Ljudi oko nas mu kratko zaplješču, a ja ih promatram u nevjerici, a Chris gleda u mene i provjerava mi glavu, ruke i traži modrice po tijelu. "Dobro sam." Odbrusim. Primim ga za lice i zagrlim. "Hvala ti." Kažem.

"I dalje sam jako ljut na tebe. Jesi spremna dalje za Waterworld? Ili ćemo ipak odustati s uzbuđenjima za danas?" Pogleda me ispod oka i položi svoj dlan na gornji dio mojih leđa zaštitnički.

"Uvijek. Obećajem da ću se pitomije ponašati tamo." Odvratim.

Obrgli me oko struka i lagano se pridržavam uz njega dok idemo prema vodenom parku. "Ovo su moji prijatelji. Upoznaj Johna, Marka i Saru." Kaže i upoznamo se.

Johna znam još od izlaska u Dubaiju, Mark i Sarah čine se kao par. Sarah je prelijepa latino brineta, vitke figure, a Mark je tamnokosi dvometraš i zajedno djeluju jako skladno.

"Jesu li njih dvoje par?" Šapnem diskretno Chrisu.

"Da, zaljubili su se na poslu." Kaže. Oni se oboje okrenu i shvatim kako nismo bili baš tako diskretni.

Marijeta mi šalje milijun poruka i nastojim je umiriti da je samnom sve u redu. Odlučim je nazvati.

"Gdje si ti po cijele dane? Brinem se?" Kaže uzrujano Marijeta.

"Na otoku Yas, kod Abu Dhabija, s Chrisom i njegovim prijateljima. Ne brini se, molim te." Kažem.

"Nadam se da je tako. Pošalji bar koju sliku da znam da ste dobro." Kaže.

"Kako je tebi sa Zoranom i Valerijom? Ako ti je naporno ili nelagodno s njima, reci mi slobodno i vratit ću se." Kažem.

"Ma nije, ok su žene. Bile smo sinoć opet u klubu hotela, pozvala sam i malog torbara sa Al Karama. Predivan je! Ljubili smo se!" Kaže.

"Ali, on ima ženu!" Uskliknem rezignirano.

"Odkud znaš, možda ima i ovaj tvoj." Kaže hladno.

"Joj tko zna. Nadam se da nema. Čujemo se. Pazi se." Kažem i završimo razgovor.

Možda je u pravu. Možda stvarno ima nekoga. Jadna ta žena i djeca. Ako ga pitam, slagat će. Gadi mi se ta sumnja koja se uvukla u mene s ovim razgovorom. Još jednom borim se sama sa sobom i svojim pitanjima.

"Marijeta te pozdravlja. I tvoju ženu i djecu ako ih imaš, za svaki slučaj." Kažem s cinizmom.

Chris me pogleda zbunjeno i odluči ništa ne komentirati. *Valjda mu je dosta te teme.* Zaključim. Hodamo prema toboganima, koji izgledaju zastrašujuće i vrlo učinkovito mi skrenu misli s prethodnog straha prema novom strahu od visine i pada. Chris mi dotakne ruku malim prstom, povuče moj dlan i prišapne mi u hodu: "Nemam nikoga doma u Texasu. Radije biram biti sam. Nisam takav ljigavac. Prestani se mučiti." Kaže kao da mi je pročitao misli.

Spustim glavu posramljena i zagledam se u njegova stopala. Čekamo u redu za spust i osjetim njegovu ruku diskretno na donjem dijelu svojih leđa. Sarah priča kako su jednom već bili ovdje i teškom mukom se sprječim da ne pitam s kim je Chris bio tada. Zaključim da kad bih bila u vezi s muškarcem koji bi postavljao takva pitanja meni ili samome sebi, da bih ga odavno ostavila i odlučim

se već jednom prepustiti trenutku i spustiti se ovim prestrašnim toboganom. Sarah i Mark idu prvi, zatim John. Chris pogledava u mene i nudi se ići prvi na vodeni valjak, ali prevarim ga i skočim prije njega neočekivano i spustim se u hipu. Sletim se u bazen okružena morem luftića i okrenem se na leđa plutajući. Ubrzo stiže i Chris i nakon što izroni gleda me u nevjerici.

"Ti si danas odlučila testirati moje moći." Kaže i privine me uz sebe. "Nemoj mi to raditi. Nakon one vožnje skuterom, nije mi svejedno gledati te kako juriš igdje." Doda.

"Odakle najednom tolika briga." Kažem s podsmijehom i stisnem mu obraze prstima. Priđe mi s leđa i zagrlji me, otpluta samnom dalje od drugih. Zarobljena u njegovim rukama ne smijem ni samoj sebi priznati koliko sam sretna. Nastojim se kontrolirati. Ne smijem mu se odati tako brzo.

Sjedimo na rubu bazena, svjesni da se za nekoliko sati razdvajamo na ovu noć.

"Kad se vidimo opet?" Pita.

"Toliko si puta to već pitao, da ću kad dođem u Zagreb očekivati svaki dan to pitanje." Kažem pomalo sjetno.

"Kraj koga ćeš noćas zaspati?" Pita sa smješkom.

"Noćas vjerojatno neću spavati, jer Marijeta ima astmu koju odbija liječiti... zapravo... kraj tebe sam se stvarno lijepo naspavala. Ne znam koja te tako lijepo dresirala, ali čak ni ne hrčeš i stvarno mirno spavaš." Kažem.

"Nijedna me nije dresirala... namjerno sam bio savršen da ti nedostajem mrvicu kad se vratiš." Kaže. "Sinoć si me isto malo uplašila. Bila si plavkasta i jedva si disala u snu. Mislio sam da si se onesvijestila. Čak sam provjeravao dišeš li." Nastavi.

"Znam nekad biti tako čudna u snu, ali samo kad sam jako umorna." Kažem.

"Koga si već plašila tako?" Pita i ne čekajući odgovor, poljubi me.

"Nitko me još nije tako brižno pratio kao ti." Kažem i poželim si iščupati jezik. *To je na tvoju sramotu i bolje ti je da mu to ne govoriš!* Zavrištim iz sveg glasa u sebi.

"Marijeta mi je javila da čak i ako zakasnim na vožnju pustinjom, mogu im se pridružiti u etno arapskom selu na večeri. Pitale su vodiča." Kažem.

"Vratit ću te prije toga. Ne brini." Umiri me. "Moram biti natrag noćas u bazi, a prije imamo vježbu." Doda.

"Kad se vidimo opet?" Pitam ja ovaj put i nasmješim se.

"Sutra. To nam je zadnji dan." Odgovori sjetno.

Ostatak vremena u Waterworldu provedemo plivajući i ljubeći se iza kulisa vodenog svijeta, da nas nitko ne vidi. Svratimo u Blue Grill s ostatkom društva i osjećam se tako smireno. Ovaj ritam uživanja na godišnjem mi odgovara. Shvaćam koliko su neka društva iz prošlosti bila teška. Ljubav i prijateljstva trebali bi biti jednostavni, pitki i svjež. Ako nisu takvi, nisu iskreni. Odlučujem više ništa ne forsirati u životu, pa čak ni posao. Ako je za mene, pojavit će se prilika. *Još samo kad bih mogla Chrisa teleportirati k sebi. Iako tko zna bi li i njega okolina kastrirala i ubila u pojam. Možda smo svi najbolji kad smo daleko od kuće.*

U povratku prema Dubaiju, Chris i ja šutke sjedimo u autu. U daljini gledam pustinju kako se širi pokraj ceste. Ovakav kontrast može se pronaći samo ovdje. Oko nas terenci na cesti i predivno plavo nebo.

"Reci mi kakav si bio kao dječak u San Antoniju?" Pitam.

"Odkud sada to? Ne znam." Kaže. "Bio sam živahan i povremeno ljutit, volio sam se potući, ali i svašta isprobati i doživjeti. Kakva si ti bila kao dijete?" Pita.

"Užasno svadljiva i namrgođena. Tko je uspio dobiti smiješak od mene, bilo je kao da je osvojio na lutriji." Smijem se.

"Što se promijenilo?" Kaže.

"Ništa. I dalje sam takva, ali nekad imam i svijetlih trenutaka." Nasmijem se.

"A šta se kod tebe promijenilo? Ne činiš se više svadljiv i spreman za tuču." Dotaknem ga po ruci i on prihvati moju ruku, prelazeći polako kažiprstom preko zglobova mojih prstiju.

"Sve sam to uspio pročitati u vojsci. Tu sam stekao disciplinu i naučio cijeniti mnoge stvari koje dotada nisam." Kaže i poljubi mi ruku na neki njemu svojstven staromodni način.

Krajičkom oka vidim četiri neotvorene poruke od Jill i preuzme me nemir. Naravno da ima porazbacanu pozornost na više njih. Ništa manje nisam očekivala. Izvučem svoju ruku iz njegove i prestanem s pričom, gledajući u daljinu.

Marijeta mi šalje poruku da su zaglavile na plaži i da će biti u sobi petnaest minuta prije polaska na izlet. To znači da još imam cijelih sat vremena za sebe i potiho se opuštam, znajući da će mi to baš dobro doći.

Izlazim iz auta i kažem "Hvala ti što si me dovezao. Bilo mi je lijepo danas."

U tom trenutku mu zasvijetli poziv od Jill. Pogledam prema mobitelu i preokrenem očima da me vidi i zatvorim vrata auta. *Ne želim razmišljati o bilo kojoj drugoj, niti želim ostati ovdje niti dana dulje od predviđenog.* Krenem opet u raspravu sama sa sobom. Ulazim u predvorje i čekam dizalo. Osjećam kako mi kreće suza iz oka i nadam se kako me nitko neće vidjeti. Ulazim u dizalo i stigne mi poruka: "Zar nisam zaslužio ni zagrljaj?"

"Jesi." Odgovorim.

"Pa gdje je?" Vрати.

"Oh, mislio si na zagrljaj od mene?" Odgovorim. "Ma ne treba ti to. Pozdravi Jill." Kažem.

Ulazim u moju i Marijetinu sobu u hotelu i krenu mi suze. *Opet si sve upropastila, jer se nisi mogla opustiti i prihvatiti situaciju kakva je.* Kritičarka krene, sasvim opravdano i dobronamjerno. Izuvam cipele i bacam torbicu na krevet i pomalo uživam u praznoj sobi. Taman prije nego što se odlučim otuširati, čujem kucanje na vratima. *Marijeta se već vratila.* Pomislim. *Ima sreće što već nisam pod tušem.* Nabrzinu joj odškrinem vrata iznutra i krenem prema kupaonici. Okrenem se da je pitam kako joj je prošao dan, ali na vratima ugledam Chrisa.

"Došao sam po svoj zagrljaj i saznati što je bilo ono maloprije?" Pita tipično muški, koji glumi nerazumijevanje.

"Ne žuriš li na drugu smjenu?" Kažem i pokušavam se nasmijati, iako me crvene oči odaju.

"Koju drugu smjenu?" "Gle... nije mi jasno... sve je bilo u redu, odjednom si se promijenila." Kaže.

"Nisam. Ostavila sam te da u miru odgovoriš na poruke i pozive." Dodam posve hladno.

Otrese glavom i digne obrvu s prijezirom na moje riječi. "Mogu li sjesti?" Upita.

"Naravno." Kažem bez izražajno. "Idem pod tuš, jer Marijeta dolazi za nešto više od pola sata."

"Nadia? Dođi ovamo, molim te." Kaže. Nevoljko se dovučem do njega i stanem ispred.

"Ne zanima me nitko drugi. Jill je glupa prošlost, nešto sasvim nevažno. Ako je to razlog ovoga. Znam da mi nećeš vjerovati, ali vidim da je potrebno to reći naglas." Kaže i primi me za ruku.

"Ne polažemo pravo jedno na drugo. Znamo se tjedan dana." Kažem.

"Samo je pola istine u tome." Odvrati. "Znamo se tjedan dana, ali nije mi bio plan ispasti kreten prema tebi." Nastavi.

"Nemam nikakvih očekivanja od tebe." Kažem i krene mi suza. Okrenem se i pokušam otići do kupaonice, ali Chris me zaustavi i šapne: "Oboje imamo neka očekivanja, ali realnost je drugačija. Nisam uspio održavati ništa ozbiljno s bivšom djevojkom iz susjedstva, što mi ne ide u prilog kad se radi o vezi na dva kontinenta." Kaže.

"U pravu si." Kažem i potapšam ga po ramenu kao nekoga dobro odgojenog kućnog ljubimca.

"Zašto ne bi ostala još koji dan u Abu Dhabiju? Barem da te još malo bolje upoznam." Kaže.

"Želim to." Odvratim i povučem ga za ruku prema kupaonici. "I želim te kraj sebe pod tušem." Dodam.

Ljubi me dok nas dodiruju mlazovi vode i pravi pjenu za mene svojim muževnim rukama. Odlučujem ostati još koji dan, čak i uz rizik da ne mogu promijeniti datum povratka na svojoj karti. Ne vraća mi se u Zagreb i spremna sam na sve, samo da još malo uživam u ovoj priči. Ne znam hoćemo li se više čuti kad se vratim, ali znam da mi je svo ovo naše vrijeme bio posvećen, otvoren i predan, a znam ga tako kratko.

Njegovi prsti silaze niz moj vrat po leđima. Nanosim mu pjenu na prsa i uživam u njegovim predivnim tamnim očima. Dok me ljubi, osjećam njegov slatki jezik i miris tijela, na koji sam se već tako navikla, da me usređuje i sama pomisao na njega. Snažno me privine uz sebe i zagrli i ostanemo tako jedno vrijeme dišući jedno po drugome, dok nas dodiruje mlaz vode. Stanem na vrhove njegovih stopala i smijem se, potom ga ugrizem za prsa. Podigne moju bradu kažiprstom i poljubi me strastveno, zatim poličem njegov vrat sve do brade i on uzdahne. Zarijem nokte u njegovu stražnjicu i osjetim kako ga uzbuđujem. Njegovi prsti sve su bliže mome međunožju, dok putuju bedrima. Zatvara vodu i mokru me odnosi na krevet i ulazimo pod plahte. Legne na mene i rukama drži moje ruke zarobljene. Pogledamo se i ne govorimo ništa, dišemo jedno na drugo ubrzano. Ustane se i ode potražiti paketić kondoma i vrati se u krevet. Ljubi me po vratu dok ga grebem po leđima i snažno se pritisne u mene. Ostanemo tako jedno vrijeme, dok me njegovi prsti miluju po kosi. "Pritisni mi ruke." Zapovjedim mu. Poslušaj me. Cijela soba okreće se u krug i nosi me sa sobom. Sunčeve zrake nas obasjavaju u trenutku vrhunca, oboje drščemo.

Nekoliko trenutaka poslije okrene se prema meni i počne se igrati pramenovima moje kose. "Već dugo se nisam ovako osjećao." Kaže, a ja preokrenem očima, približim mu se i ugrizem ga za usnicu.

U tom trenutku čujem kako netko pokušava otvoriti vrata, ali lokot je okrenut iznutra. Nabrzinu se obučemo i sakrijemo sve dokaze. Otvorim vrata i ugledam Marijetu. Kad ugleda Chrisa, lecne se i pozdravi ga s osmijehom. Mahnem mu na izlazu, ali povuče me za ruku van, ispred vrata sobe. Zagrli me i pokaže mi što skriva u ruci. Moje gaćice. Uхвати me napadaj smijeha i odgurnem ga od sebe.

"Kad se vidimo opet?" Pita. Slegnem ramenima. "Sutra ujutro dolazim po tebe, dogovorio sam nešto. Računaj oko deset." Kaže i krene prema dizalu.

Vraćam se u sobu i brzo se spremam skupa s Marijetom, jer nas uskoro očekuje vozač pred hotelom. Iako ništa ne pita, znam da može pretpostaviti što se događalo i malo mi je neugodno pred njom.

"Kako si ti? Što si radila danas?" Pitam.

"Bile smo u kupovini cijeli dan, izludjela sam od svega. Na kraju skoro ništa nisam kupila. Vidjela sam se s malim s Al Karame. Ne odustajem od njega." Kaže dok veže arapsku maramu oko glave sa sjajem u očima. "Vidim da i ti uživaš. Jako je zgodan." Doda.

"Jednako je lijep i iznutra. Barem se tako čini zasad." Kažem.

"Molim te, Nadia nemoj se samo previše zaljubiti. Znaš da onda krenu svakvi mračni scenariji u tvojoj glavi, a ovo teško da će uspjeti. Budi realna, molim te, pazi na sebe." Kaže zabrinuto.

ŠESTO POGLAVLJE

Vozimo se prema pustinji u sumrak. Ovaj grad još je ljepši tada. Iako, čini mi se lijep u svako doba. Noć je topla i nema pješćanih oluja na vidiku, čak ni na prognozi. U jednom trenutku skrenemo s ceste i povezemo se dio puta pustinjom. Dok čekamo ostatak skupine turista da nam se pridruži u vozilu, zbrajamo dojmove svih ovih dana. Prevladava samo jedan -želimo se ovdje vratiti i opet sve to doživjeti.

Sjedimo s još četiri Kineza i krećemo s vožnjom. Vozač nam pušta arapsku glazbu koja još dodatno pojačava dojam ove adrenalinske neizvjesnosti brze vožnje po pijesku. *Ovo je tako uzbudljivo!* Pomislim. Od straha okretaja i skoka automobila, sve četiri držimo se za ruke i povremeno ispuštamo vriskove. Kinezi udaraju glavom o strop džipa svaki put kada odskočimo s jedne dine na drugu i smiju se. Džip se naglo dignu na dva bočna kotača. Cijelo to vrijeme naš vozač niti u jednom trenutku nije ni trepnuo. Vjerojatno je već toliko navikao na takve ture, da mu je dosadno. Lagano osjećam kako me obuzima mučnina, ali uspevam je nekako obuzdati. Prema vriskovima i ostalim djevojkama je isto. Zalazak sunca miješa se s dinama, a mi poskakujemo preko njih i vrtimo se vrtimo u krug. Vrtoglavica me hvata i kovitla mi želucom. Napokon stajemo. Istoga trena sve četiri otvaramo vrata i izliječemo van, dok kreće navala iz naših želudaca, prvo zajedno, zatim na smjenu. Vozač gleda u nas kako povraćamo i smije nam se. Vjerojatno je vidio i gore. Brzim potezom, uklonivši sve ostatke s naših usta, slikamo se i poziramo, jer pustinja je tako predivna.

"Dubai, vidjet ćemo se opet!" Usklikne Zorana i sve joj se pridružimo u tome i trčakaramo kao djevojčice po pustinji, slikamo se, udišemo atmosferu, opijene ovim arapskim rajem na zemlji.

Vrijeme je za odlazak prema večeri u etno selo. Valerija me stalno ispituje o tome kako sam provela vrijeme s Chrisom. Čini se iznenađena što me vodio na izlete i večere, a pogotovo su sve zašutjele kad su čule kako me upoznao se nekoliko svojih prijatelja, s kojima smo proveli dan, uživajući. Naravno morala sam im ispričati kako me spasio sa skutera, jer sam bila nespretna s gasom. Nakon toga, na putu do našeg stola među baldahinima, prate me i njihovi iznenađeni, sumnjičavi pogledi. Borim se, dezorjentirana, trebam li i želim li ih uopće pitati zašto mi upućuju takve poglede. Vjerojatno imaju sumnje glede njegovih motiva. Iako, jasno je da se samo zabavljamo, a mislim da sam si nakon duljeg razmišljanja i sama to osvijetlila i prihvatila. *Da je barem svaka zabava s muškarcem takva.* Uskliknem u sebi. Većinom nije niti blizu tome, već krajnje autistična, te graniči s bezobrazlukom i krajnjom fazom hladnog rata, kakvu ni ruski tajni agent ne bi imao srca osmisliti.

Na ulasku u etno selo dočekuju nas deve. Djeluju umorno i mršavo. Dok mi dreser deva pruža ruku dok se penjem na nju, pomalo ju žalim, jer izgleda da jadanica ovo trpi svaki dan. Tiho joj šapnem ispriku i molim Boga da me ne zbaci sa sebe, dok me deva promatra praznim, sivim, umornim očima. Ustaje se i krećemo u krug po dijelu pustinja. Jahanje deve tako je nestabilno, ali u isti tren ima nešto filmski u tome. Osjećam kao da smo otplovili u neko drugo vrijeme gdje vladaju kraljevske titule i trguje se zlatom i dijamantima kao primarnom valutom. Marijeta ide ispred mene na svojoj devi i od

šoka, umjesto izdisaja, ispušta vriskove. Vriskovi plaše devu i ona počinje urlikati s njom. Obećajem samoj sebi kako ću po povratku donirati za fond koji spašava deve od ovakvih mučitelja dresera. Nakon završnog kruga, već naučenom putanjom, deva se spušta i smrknuo čeka novu osobu. Marijetina ima problema s karakterom i ne želi se spustiti gornjim dijelom tijela, pa ova lagano visi prema tlu na njoj.

"Molim te, spusti se prijateljice device!" Zapomaže Marijeta i drugi dreser hita im u pomoć. Zajedno spuštaju i devu i Marijetu. Njezin ukočeni pogled i smiješak, kao da očekuje njihovu ispriku.

Ulazimo u etno selo i odvođe nas do hookah bara, gdje biramo svoj okus i učimo otpuhivati krugove dima. Zatim do nas dolazi skupina žena u tradicionalnoj nošnji i vodi nas na oslikavanje ruku kanom. Kad izlazimo iz kućice za oslikavanje, već je pao mrak i nešto se počinje događati na središnjoj pozornici. Sjedamo na jastuke ispod baldahina, za svoj stol i jedna drugoj pokazujemo tetovaže. Marijeta priča o svome torbaru, s kojim je provela poslijepodne na plaži. Dok se glazba lagano zagrijava, a gutači vatre kreću s performansom, Valerija prelazi na moju stranu stola bliže meni.

"On se jako zagrijavao za tebe." Kaže.

"Nadam se da je tako. I on se meni sviđa." Odvratim.

"Misliš li da bi mogli ostati u kontaktu kada se vratiš u Zagreb?" Pita.

"Ne znam V., koliko to želim, toliko se pribojavam da bi mi to bilo mučenje." Kažem, a donja usnica mi zatitra.

Valerija me zagrli i šapne: "Otpusti sve strahove. Nešto bi moglo biti od toga." Uzme čašu i krenemo sve nazdraviti. Zatim me pogleda još jednom. "Čini mi se da i njemu nije svejedno. Teško da bi toliko vremena proveo s tobom da mu nije stalo."

Iako nisam sigurna je li zdravo ulijevati mi nadu u ovoj situaciji, odlučim večeras biti ta djevojka koja vjeruje da se ljubav može dogoditi i nakon toliko loših veza i opstati na dva kontinenta. Ali samo večeras. Gutači vatre su fenomenalni. Dižu atmosferu i malo kome je do hrane, jer plješćemo u ritmu njihovih bubnjeva, oduševljeni njihovim akrobacijama. Poželim da je svaka večer ovakva kao sve ove večeri na putovanju.

Na zaslonu mi se pojavi slika crvenog Chrisovog lica poslije vježbe, zatim stigne ona u blatnim čizmama. Odgovorim slikom večere i gutača vatre na pozornici.

"Sad sam ljubomoran." Napiše.

"Ima mjesta još za jednog." Odgovorim.

"Moram dalje. Da ne moram, ne bi me ni morala zvati." Kaže.

Dok se za nastup sprema trbušna plesačica, pauzu ispunjava plesač, koji se okreće u nekim hlačama što se pretvaraju u šator koji svjetli. Izgleda kao goruća gljiva. I on se igra s vatrom i bakljama i pleše ispod vedrog neba, dok zvijezde poskakuju. Poslužitelji nam nude devino mlijeko i meso, ali poučena njihovom patnjom, odbijam. Kad se vratimo prva stvar bit će sudjelovanje u fondovima protiv mučenja tih smiješnih stvorenja. Potpisat ću sve peticije za spas deva.

Pozornicu sada zauzima trbušna plesačica, koja voli pozivati publiku na pozornicu i učiti ih osnovama trbušnog plesa. Međutim, nitko ne diže ruku za dobrovoljce. Zorana me pogleda i digne obrvu. Iste sekunde primi me za ruku i podigne svoju s mojom rukom. Plesačica šalje čovjeka po nas, koji nas dovodi na pozornicu. Marijeta i Valerija se ne daju nagovoriti. Ostaju za stolom i krenu nas snimati.

Zorana i ja potpuno uživamo u ovome. Ja, malo više, jer sam nekada davno plesala trbušni ples i ostao mi je u lijepom sjećanju. Plesačica nam je obukla maramu i njihov zvuket odjekuje kroz prostor. Naučila nas je nekoliko koraka, koje plešemo kao koreografiju zajedno s njom na pozornici, a zatim se spuštamo među stolove i baldahine, te idemo tako među posjetitelje. Oduševljena sam ovom večeri. Već odavno se nisam tako dobro zabavljala. "Da smo barem uplatile za dva tjedna! Ne želim otići." Dovikujem Zorani, koja mi oduševljeno klima glavom i vrti kukovima.

Nakon turneje po cijeloj glavnoj prostoriji etno sela, vraćamo se na pozornicu i dobivamo ogromni pljesak od prisutnih. Vraćamo se natrag do svojih stolova. Radujem se jer sam se ohrabrila i oslobodila svojih glupih strahova. Nadam se da će se Chrisu svidjeti snimka i pošaljem mu jedan kratki isječak. Večeru završavamo još jednim posjetom hookah baru i krećemo prema hotelu džipovima.

Putem natrag, vozač nas zabavlja svojim pričama i čini se puno opušteniji nego na putu prema selu. Saznajemo da je Indijac, koji radi samo na vožnjama u etno selo, a ostatak dana provodi na plažama Dubaija i zadovoljan je životom ovdje. Pušta nam glazbu po izboru. I on voli Malumu.

Dogovorile smo se za još jedan izlazak u naš klub na vrhu hotela, a ako nam se ukaže prilika i ne bude previše ljudi na terasi, možda i na jedno kupanje u bazenu noći. Na ulasku u hotel opet nam uručuju kupone za piće i do ulaska u dizalo pune su mi ruke kupona. Predosjećam da će mi nakon svega danas biti sasvim dovoljan jedan kupon. Uliječemo u sobe, spremamo se i nakon dva sata šušurenja i još jednog Marijetinog napadaja kašlja, spremne smo krenuti prema klubu.

"Nakon... ovog arapskog sirupa... još mi je gore." U pauzama uzimanja daha Marijeta se požali.

"Daj, reci mi što misliš da je u njemu." Nastavi i ubaci mi bočicu sirupa protiv kašlja u ruke.

"Ne znam Marijeta, ne govorim arapski. Tko zna šta je to. Možda ni nije protiv kašlja... zašto niste pitale trgovkinju?" Pitam.

"Ne govorim engleski. Kašljala sam i pokazivala na pluća, a ona mi je pružila taj sirup i pokazala palac gore." Kaže.

Sjetim se kako ipak znam nekoga tko čita arapski i slikam popis sastojaka, zajedno s uputom za primjenu.

Chris odgovara u manje od minute. "Nakon one snimke ništa me više ne zanima."

"Molim te, pomози nam, Marijeta želi znati smije li piti sirup, jer ima astmu." Kažem.

"Ne ignoriraj me. Zašto meni nisi tako plesala?" Odgovori.

"Za takav ples se moraš malo više potruditi. Ali obećajem obući maramu samo za tvoje oči, ako mi ovo prevedeš." Napišem.

Pošalje mi popis sastojaka u poruci i doda: "Ovo su samo oni koje znam, izdaje se bez recepta, nije opasan ni za djecu." Pokažem poruku Marijeti.

"Gdje ideš?" Nastavi.

"Idemo na piće i možda u bazen. Ti?" Vratim.

"Upravo smo završili, mislim na tebe u marami. Mogu li odmah doći po tebe?" Pita.

"Nisam nijedan dan provela s djevojkama. Marama će čekati samo na tebe sutra. Može?" Pitam.

"Može. Ne zaboravi, u deset sam kod tebe pred hotelom." Kaže.

"Znači otkazao si Jill?" Napišem sarkastično i zažalim iste sekunde nakon što sam poslala.

Nema odgovora. *Zajebala sam.* Pomislim.

Idemo prema klubu, dok proklinjem samu sebe. *Ma, bit će sve u redu.* Pomislim. *Ipak je to Chris, moja svježā, jutarnja zraka svjetlosti.* Kažem sama sebi i osjetim mir.

U klubu je tematska večer latino glazbe i pleše se salsa. Po ulasku obuzme nas val svježine i radosti i ubrzo se nađemo priključene u grupnom učenju salse, a zatim i cijele koreografije, koju ćemo povremeno plesati tijekom cijele večeri. Plan za kupanje u bazenu naglo se poremetio ovim posljednjim valom veselja i odlučimo se prepustiti i koktelu večeri, Margariti. Margarite udaraju što okusom, što jačinom i po jedna nam je sasvim dovoljna da pomislimo kako znamo izvrsno plesati salsu. Pogledavam oko sebe i primjećujem da se svi jednako dobro zabavljaju. Na sekundu me zaboli želudac kad se sjetim one grozne cinične poruke, koju sam poslala Chrisu, na koju još nisam dobila odgovor. Pokušavam odagnati gorčinu koja mi preokreće želudac kao bubanj na izvlačenju lutrije i prepustim se latino ritmovima i Steve Aokiju. *Još jedan Azijat!* Pomislim.

Zašto je tako teško vjerovati u nečije dobre namjere? Zar smo tako zatrovani zlom koje isijavaju drugi, da nakon određene količine ne možemo više upijati dobrotu, poput štitnjače, koja kad se napuni jodom ne možemo više primiti niti mikrograma i srljamo u propast? Provociram samu sebe mislima koje su se kao oblaci formirale iznad mene i polako shvaćam da sam možda upravo ja, sama sebi bila

blokada vlastitoj sreći u životu. *Trebala sam svaki puta odbiti nešto što mi ne odgovara, odmah u početku, a ne čekati da se zlo osvijesti i odluči promijeniti. Trebala sam uživati u svome životu ovako svaki dan. Zašto mi je toliko vremena moralo proći, kako bih shvatila da mogu biti sretan i pozitivan lik u svome životu?* Osjetim se slobodnom, a i polako već shvaćam ove korake. Marijeta me gurne kukom i kaže: "Ja ovo ništa ne znam. Ritam mi je totalni neprijatelj. Pomozi mi da se ne blamiram više." Zavapi.

U tom trenutku pristupi mi tamnopusi dečko svjetloplavih očiju. Uzme me za ruku i povede u ples u paru. Privlačan je i simpatičan. Pomalo žalim što Chris nije ovdje, jer bih radije plesala s njim.

"Ja sam Sebastian." Kaže.

"Nadia, drago mi je." Odvratim.

"Prelijepa si. Odakle si?" Pita.

"Hvala. Iz Hrvatske, Europa. Znaš li gdje je to?" Pitam.

"Dubrovnik? Luka Modrić? Imate onu plavu smiješnu predsjednicu?" Kaže.

"Vidim da dosta toga znaš o mojoj zemlji. Odakle si?" Kažem i nasmijem se.

"Porijeklom iz Londona, ali živim i radim ovdje kao voditelj lanca hotela." Kaže. "Ako ste raspoložene, ti i tvoje prijateljice, pozvane ste na večeru sutra u Hilton." Kaže.

"Tako ti dobro ide ova salsa. Već dugo nisam plesala s muškarcem koji tako dobro vodi." Kažem.

"Hvala ti na ponudi, ali sutra nam je zadnji dan i planirale smo se malo opustiti na plaži, a i još se nismo stigle dovoljno iskupati u bazenu našeg hotela." Dodam.

"Sutra vam je zadnji dan?" Kaže i pogleda me tužno, a beskrajno plave oči zagledaju se u moje kao da ih pozivaju na plovidbu.

Marijeta dolazi do mene i obavještava me da s informatičarem, kojeg je upoznala prvog dana, ide na piće na krov i doda: "Krenulo te u Dubaiju. Sve zgodniji od zgodnijeg." Posrami me tim odgovorom i spustim glavu potištena. Želim da je Chris pokraj mene.

Sebastijan mi svojim snažnim mišićavim rukama, nježno kažiprstom digne bradu i pita: "Jesi li za piće?"

Pogled okrenem prema Valeriji i Zorani, koje pričaju s nekim Turčinima i osjetim se suvišnom i u njihovoj priči. Pogledam ovlaš na mobitel i vidim kako Chris još uvijek nije odgovorio na moju ciničnu poruku i malo sam zabrinuta. Poželim se obući u bikini i napokon još jednom zaplivati u onom bazenu, taman i po cijenu da nas opet opomene onaj indijski čuvar. Međutim, sasvim neočekivano, u meni se pojavi neki bunt i odlučim prihvatiti Sebastijanovu ponudu.

"Može piće." Kažem s osmijehom.

On odgovori isto s osmijehom i zabljescu me njegovi jarko bijeli zubi. *Što je s muškarcima i izbjeljivanjem zubi, pa to je boom.* Pomislim. Pođemo do šanka po još jednu Margaritu. Ovo mi je tek druga unutar zadnjih par sati, ali zbog umora se pribijavam da bi mi mogla biti previše.

"Lijepa si i ovoj haljini." Usklikne.

"Reci mi nešto o sebi." Doda.

Da me nije podsjetio, zaboravila bih koliko sam nevoljko obukla upravo ovo haljinu. Jarko žuta uska haljina s poof rukavima, u stilu Big Bird iz Ulice Sezam, stvarno nije moj stil, ali drago mi je da se barem još nekome sviđa. Kad malo bolje razmislim, ovdje me još nitko nije uvrijedio niti da sam debela, stara, ružna, našalio se niti podsmijehnuo mojoj odjeći, a to su najčešće situacije koje doživljavam kod kuće u Lijepoj Našoj. *Zašto je tako teško ostati pristojan?* Pitam se.

Pokažem mu na karti iz kojeg sam grada i čime se bavim. Otkrijem mu da zapravo volim plesati, ali mi najčešće nedostaje talentirani partner poput njega. Ispričam mu kako sam bila u Londonu i da sam zavoljela taj grad i svu njegovu glasnoću i na trenutke bizarnost, te da je London za mene zapravo jako moćan i ponosan grad.

Otkrije mi kako je planirao iduće ljeto provesti u Italiji, ali da sad kad je upoznao mene i vidio da je Hrvatska blizu, možda bi mogli razmijeniti brojeve, da se nađemo, ako se zaleti i do naše obale. Jako mi se sviđa taj njegov suptilan plan da ostanemo u kontaktu i dam mu svoj broj. Naravno, ni to ne može proći bez mojih ciničnih uputa i komplikacija.

"Sviđa mi se tvoj plan, ali ne bih htjela da misliš kako ću se pokupiti s tobom večeras ili bilo koju noć samo zato što smo razmijenili brojeve." Kažem sasvim nespretno nakon druge Margarite.

"Pa nisam ti ja Amerikanac, da tako šta očekujem od svake djevojke koja samnom razgovara. Ipak sam ja pristojni Europljanin. Uštogljeni Britanac." Odvrati uz osmijeh.

No, divno. Sad mi je stvarno službeno mučno.

"Ne mislim da si takav tip, jer... stvarno ne djeluješ tako. Više mi ona skupina nalijevo dijeluje tako." Kaže i pokaže na djevojku koja vidljivo nije obukla gaćice ispod haljine i pada pripita po svojim prijateljicama.

"U redu. Ali rado bih još malo zaplesala... s tobom" Slažem. Zaplesala bih, ali ne s njim. *Kao da već nisi bila otvorena za zabavu s prošlim.* Podsvijest me prekori i to s punim pravom.

Na moju molbu, Sebastijan mi naruči vode i priča mi o sebi, svome bratu i sestri, te svome životu u Dubaiju, koji je počeo prije tek nešto više od godinu dana. Nakon što je otkupio licencu za Hilton za UAE, od obiteljskog nasljeđenog novca, odlučio je okrenuti novu stranicu u svome životu. Ostavila ga

je zaručnica i zabrinulo ga je to, što ga to zapravo i nije previše pogodilo. Dok mi priča o sebi, crna kosa mu sjaji čak i u polumraku, dok mu svjetloplave oči na trenutke djeluju nevidljivo.

Što dulje pričamo, stvarno shvaćam da, ako ništa drugo barem djeluje normalno. Međutim, iako Chris nije odgovorio na moju poruku, ne znači da odustajem od njega. Previše ga želim da bih to i pomislila. Odlučujem se još malo prepustiti priči sa Sebastijanom i dogovorili smo se naći na piću sutra predvečer, ali i sigurno čuti kada dođe u Hrvatsku. *Ako naravno to sve nije samo bila lažna priča, dakako.* Evo je, skeptik zbog kojega Chris ne razgovara samnom, vratila se.

Sebastijan ustane, primi me za ruku i zaplešemo još malo. Njegova glatka koža prislonjena je na moju dok me potihlo ispituje o tome što me zanima u životu, gdje bih najradije živjela i koje jezike želim naučiti. Saznajem kako je slobodan već dvije godine i da ne voli ništa forsirati, jer želi upoznati nekoga sebi sličnog. Iako ovdje nije još našao srodnu dušu za ljubav, upoznao je puno dragih ljudi preko posla, s kojima se druži i putuje po svijetu kad stigne, što na njegovu žalost nije tako često koliko bi želio.

"Sviđaš mi se. Obećaj mi da se vidimo sutra na piću." Kaže.

"Naravno. Osim ako nešto iskrсне, ali svakako se čujemo dotad." Kažem i on me nježno privine uz sebe i poljubi u obraz.

Dođem za stol do Valerije i Zorane, koje ne djeluju previše oduševljene svojim društvom i pozovem ih da mi se pridruže u bazenu. Nisu baš za to, radije bi ostale i pričale, jer uskoro idu na spavanje. Šaljem poruke Marijeti s istom ponudom, zovem je, ali ne odgovara. Odlazim u sobu, presvući se u bikini, ali nalazim samo crveni monokini u koji teško ulazim i trijezna, jer se trakice tako isprepletu, da mi je potreban još jedan par ruku da ih drži složene, dok u njega uskačem. Zaprijetim mu se u mislima, da ću ga baciti u smeće, ako mi se ne smiluje, jer se silno želim okupati.

Iz četvrtog pokušala nimalo elegantno skakućući na jednoj nozi uđem u monokini i obučem ogrtač i japanke. Uzmem mobitel i novčanik, te ručnik za brisanje i krenem prema dizalu.

U dizalu vidim da imam propušteni poziv i poruku od Chrisa. U poruci piše "Dolazim po tebe."

Smijem se u sebi, a potom uozbiljim. U meni je još uvijek djelić sumnje, kako je ovu poruku možda greškom poslao meni. Možda je bila namijenjena nekoj drugoj. Ja sam ipak otkvačena na popisu, jer smo spavali. Po dolasku na krov kod bazena, shvatim da je poruka poslana prije pola sata, ali meni iz nekog razloga nije stigla do maloprije. *Ma tko zna gdje je on sad.* Pomislim i moje tijelo se probudi u sekundi vapeći za njim. U istoj sekundi skidam ogrtač i bacam se u vodu, kako bih svom tijelu dala do znanja da mu je bolje da ohladi i uspori malo, jer tko zna koja nas depresija čeka, da se u nju slijemo za dva dana i vrijedi mi isključivo uživati u sadašnjem trenutku.

Izranjam iz vode i slobodna plutam. Nastojim ne bućiti previše, kako me ne bi pronašao onaj zaštitar od prvog dana. Vježbam rad nogu u bazenu, baš onako kako je jedan instruktor ronjenja na You

Tubeu savjetovao i gledam u vedro zvjezdano nebo, ispresijecano dominantno visokim neboderima Dubaija.

Krajičkom oka primijetim da mi svijetli mobitel i sjetim se kako je vjerojatno Marijeta tek sad vidjela moje poruke. Trenutno me nitko više ne zanima, osim ovog divnog bazena, noćnog samotnog plivanja pod vedrim nebom, u stranoj, mističnoj zemlji punoj kontrasta, koji su probudili i izoštrili sva moja osjetila. Izlazim iz vode dovršiti ostatak one Margarite, koju sam jedva otuđila iz kluba skrivenu pod torbicom i dok prinosim čašu ugledam siluetu kako stoji i promatra me.

Prenem se kako me je zaštitar ipak pronašao i lagano uzmem mobitel i ustanem. Sjena priđe polako i na njoj uočim blatnjave vojničke čizme.

Chris. Sve vrišti u meni od radosti, ali Trovačica u meni, nadohranjena verzija 2.0 iz Dubaija, ne dopušta mi to i pokazati izrazom lica.

"Nisi mi odgovorila na poziv." Kaže potihlo i priđe mi kako bi me zagrljio.

Osjetim kako mi je krenula suza od sreće i u panici je krenem sakriti, pa ga odgurnem od sebe. Hitro zbacim ogrtač i skočim u vodu ne govoreći ništa.

Sjedne na rub bazena i čeka me strpljivo da doplivam natrag. Prilazim mu s pogledom kao da je učinio nešto krivo i ne mogu se otrgnuti od takvog ponašanja. Mrzim samu sebe.

"Što ti je sad?" Pita me.

Šutke izlazim iz bazena i sjedam na ležaljku iza njegovih leđa. "Nisi mi ništa odgovorio na poruku cijelu noć." Kažem.

Dođe do mene i digne obrvu ozbiljan. "Pa jesi li pomislila da možda nisam stigao?" Kaže. "Imao sam vježbe, zatim prebrojavanje, jer ja ovdje radim." Nastavi.

Gledam ga i šutke se smiješim. Chris dođe do mene i sjedne na suprotnu ležaljku. Pruži mi ruku i ja je prihvatim. Povuče me prema sebi i kaže: "Na trenutak sam pomislio kako ću te pronaći u sličnom položaju s nekim drugim." Kaže.

Podsvijest mi divlja i pita se nije li me možda vidio kako plešem sa Sebastijanom. Odlučim se ne odati niti jednim pogledom i samo se posmijehnem.

"Ne mogu pronaći Marijetu." Kažem.

"Opet je s malim iz Al Karame?" Pita.

"Pomozi mi je pronaći, ali prije toga idem se presvući u sobu." Kažem. "Samo ne idi uz mene, nego iza mene, kako me ne bi gnjavili ovi s recepcije." Dodam.

Ne odgovara ništa. Već samo šutke ide polaganim korakom iza mene. Uđem u sobu i ostavim mu odškrinuta vrata, ali on uporno stoji ispred njih.

To je to. Ipak se premišlja. Zaključi podsvijest u još jednom svom teroru. Ponovno odjenem svoju Big Bird, jarko žutu haljinu, koja mi je prije sat vremena tako divno stajala, a sada se čini da izgleda tragično. Izađem iz sobe i oči mi se sretnu s Chrisovim. Zatitraju. Odmakne se od zida i krene zamnom potražiti Marijetu. Zaustavim se i nespretno se okrenem prema njemu i sudarimo se.

"Oprosti..." Kažem.

"Isprika prihvaćena. Bilo je i vrijeme." Kaže pobjedonosno.

"Ne... to se odnosilo na to što sam se zaletjela u tebe, ne... zbog... bilo čega večeras." Kažem ljutito.

"Zašto si tako promjenjivog raspoloženja?" Namršti se. Zatrese glavom i nasloni se na zid. Spusti pogled. Ne mogu mu ništa reći.

"Lakše bi bilo ulejeti u uragan, nego znati kako ćeš se ponašati prema meni idućeg trenutka. Ne sviđa mi se to, ali ne mogu se prisiliti da odem. Jer... ona drugačija ti, većinu vremena, mi se sasvim sviđa... bez ijedne zamjerke." Nastavi i primi me za podlakticu i primijeti moje suzne oči.

Gledam ga, ozbiljna, neprimjetno i plitko dišem. Nasloni ruku na moj struk i privuče svoje usne mojima, ali nas prene dizalo iz kojeg izađu dvije djevojke.

"Moramo pronaći Marijetu. Strah me da joj se nije nešto dogodilo. Ni ona mi nije odgovorila na poruke." Kažem i pogledam ga s prijekorom.

Ulazimo u dizalo i vraćamo se u klub. Na ulazu vidim Marijetu kako se nešto glasno objašnjava s jednim na ulazu. Po izgledu ne liči na torbara s tržnice. Priđem joj i upitam je što nije u redu.

"Ma ovaj luđak me slijedi i vuče za ruku. Maltretira me već pola sata." Kaže iznervirana.

"Mislim da bi sada bilo dosta. Ne želiš nikakve probleme ovdje. Pusti je na miru." Kažem strpljivo dečku.

On me pogleda i opet je povuče za ruku. U tom trenutku se ubaci Chris i makne mu ruku s Marijete.

"Dosta bi bilo. Šetaj." Kaže mu i ovaj se pokupi iste sekunde.

"Jesi dobro?" Upita Marijetu.

"Da. da." Kaže i klima mu potvrdno.

Zagrlim ju i šapnem: "Šta je bilo?"

"Ma idiot je išao zamnom nakon što sam se pozdravila s torbarom i nije me puštao. Idemo u sobu." Kaže. Pogleda Chrisa i ustukne. Nije ga očekivala ovdje i ovu noć. Posljednju noć prije našeg odlaska.

Zorana mi šalje poruku da su u sobi i pita za Marijetu. Javljam im da je dobro i da smo na putu za sobu.

"M., ja ću večeras za Abu Dhabi. Sutra me nema do predvečer." Kažem.

"Sutra nam je zadnji dan! Svjesna si toga." Kaže.

"Zapravo... ja ću još ostati do srijede." Promumljam.

"Molim!" Kaže. "Ti si luda! Gle, dečko je drag, ali gdje ćeš biti?" Nastavi.

"U hotelu u Abu Dhabiju. Zvala sam danas ujutro agenciju, pomjerili su mi let i poslali potvrdu mailom." Kažem i osjećam olakšanje sad kad sam to napokon izbacila iz sebe.

Marijeta me pogleda u šoku. "Ovakve gluposti inače ja radim tebi. Ne znam što te obuzelo." Kaže.

"Ajde ne pretjeruj. To su samo tri dodatna dana. Ubit ću te ako to kažeš ikome od svojih i mojih. To ti ozbiljno govorim." Kažem.

"Joj neću, ali molim te, javi mi se na svaki poziv i odgovori na svaku poruku! To je jedini uvijet i držat ću jezik za zubima." Kaže i zagrli me. "Molit ću se da sve bude dobro i da se vidimo odmah kad dođeš. Ok?" Doda. Znam da je u stanju nazvati moje istoga trena ako u nešto posumnja. Ta njezina odvažna crta plaši me i zadivljuje u isto vrijeme.

Uđemo u sobu, spremim sve svoje stvari u kofer i presvučem se. Marijeta me pogleda i kaže: Znači ne vidimo se dok se ne vratiš u Zagreb?"

"Da, lakše mi je ovako, nego se još jednom vraćati ovdje, pa natrag za Abu Dhabi. Trebala sam ići sutra ujutro, ali Chris je nestrpljiv." Kažem.

"Daj mi njegov broj, za svaki slučaj i prezime." Kaže ona.

Napišem joj sve na papir, pozdravimo se i odem. U trenutku me preplavi neizvjesnost i strah. Sad više ne kontroliram situaciju. Pitam se što ako nešto pođe po zlu. *Ah, uvijek imam hotel u kojem ću se večeras prijaviti i let koji je za tri dana. U najgorem slučaju bit će još tri dana samovanja na plaži.* Umirujem samu sebe. *A tu je i psiholog, ako zatreba.* Nastavi ova zločesta u meni. U pomalo zategnutoj atmosferi u našoj sobi, Marijeta mi pomaže spremi sve stvari i dokumente u kofer. Prolazimo po sobi i gledamo jesam li sve uzela. Chris strpljivo čeka pokraj vrata.

"Znaš da sam mislila ozbiljno za ono ako mi se ne budeš javljala?" Kaže dok detektivski pogledava Chrisa. Kimnem i zagrlim je.

Uđemo u dizalo i Chris unese moj kofer. Stane ispred mene i rukama mi obgrli lice. Nježno me poljubi. "Predugo na ovo čekam." Šapne sa smiješkom preko lica.

Sjedamo u vojni džip i strah me pomisliti što ovi na recepciji hotela misle o meni, ali ignorirat ću sve, jer ja znam istinu.

"U kojem hotelu da uzmem sobu?" Pitam.

"Ne brini, ja sam već nazvao onaj gdje smo bili prošli put." Kaže smireno, a oči mu svjetle na arapskoj mjeseci. Dok se vozimo, prstom prelazi preko zglobova mojih prstiju i slušamo domaću radijsku stanicu. Ne razumijem niti riječi. Chris mi povremeno prevede ponešto. Poljubi me na svakom stajanj do Abu Dhabija, kao da igramo neku dječju igru.

Zasvira pjesma "The Quest" u izvedbi Franka Sinatre i u trenutku pocrvenim. Chris pogleda u mene i digne obrve kao da će nešto reći, ali odustane.

"To mi uvijek svira u glavi kad postignem nešto na što sam ponosna." Kažem posramljeno.

"To nije baš teksaški izbor, mlada damo. Morat ćemo poraditi na tome." Kaže i poljubi mi ruku. Zatim pojača pjesmu, dok klizimo arapskim cestama i primjetim kako su mu oči suzne. *Podsjetila sam ga na dom.* Pomislim.

"Nedostaje li ti jako dom sada?" Pitam i pomazim ga po obrazu.

"To je takav klišej, ali malo me dirnulo, da." Kaže.

"Da, klišej jest. Zato ga i vrtim samo u glavi kad me ponese, da nitko ne zna što se događa unutra." Kažem i pokazem na glavu.

"Nitko i tako nikad ne zna što se kod tebe tamo događa." Kaže i zagleda se u daljinu.

"Znam da te ne smijem ovo pitati, gospodine Superiorni, ali koji si čin?" Kažem.

"Nadnarednik, E-7 zračne flote. To znači da sam odslušao sve i prošao svu obuku i uskoro mi slijedi promaknuće u narednika višeg ranga." Kaže bez zadržke. Nešto se promijenilo. Još je otvoreniji prema meni nego prije. Prvi put kad sam ga pitala, izbjegavao je reći mi koji je čin.

"Znači zato ste tako smireni." Dodam i krenem pretraživati govori li istinu. Google i NATO potvrđuju njegov navod.

"Da. Nadam se da mi ovo druženje s tobom neće usporiti promaknuće." Kaže i nasmiješi se.

Rukom mu prođem po kosi i naslonim glavu na njegovo rame.

Po dolasku u hotel vidim da nas je već prijavio na svoje ime. Ulazimo u sobu i prvo letim prema kupaonici, dok on unosi sve moje stvari. Za koji dan ovakvog tretmana više neće biti i opet ću sve svoje nositi sama, bez ičije pomoći. Stoga odlučim potpuno uživati u trenutku, kao da imam posve sređen društveni, ljubavni i poslovni život, a posebno ljubavni. Nedugo zatim pridruži mi se i Chris

pod tušem i zagrli me. Stojimo tako dok voda teče mlazom po nama, a on me lagano njiše kao da plešemo. Ovo mi je najbolji ples večeras.

"Drago mi je što si ostala još malo. Već sam se naviknuo na tebe." Kaže i šamponira mi leđa.

"Ako me razočaraš, uvijek mi ostaje plaža i muzeji. Još uvijek nisam vidjela nijedan Guggenheim." Kažem.

"Vidjet ćemo sutra hoće li ti se svidjeti moje iznenađenje. Rekla si mi da ti je to jedna od želja, one večeri kad smo se upoznali." Nasmiješi se i poljubi me.

"Lijepo mi je s tobom i ovako, ne moraš me stalno iznenađivati." Kažem i naslonim svoje čelo na njegovo rame.

"Želim to." Šapne.

"Ja želim tebe." Uzvratim.

Poljubi me i ugrizem ga za usnu. Vikne od boli. "Donio sam sendviče s puretinom i lososom ako si gladna." Smije se.

"Naravno, hrana, tvoja najdraža tema. S tvojom željom za hranom, želja zamnom ne može se ni mjeriti." Prstom mu prođem vratom preko mišića na prsima.

Uhvati me za nadlaktice i podigne iz kade. Odnese me na krevet. Njegovo mokro tijelo svjetluca na mjesečini koja ulazi kroz prozor.

Legne kraj mene i prstom prelazi preko moga struka i boka, a zatim me miluje po bedru. Zrak između naše kože pucketa od elektriciteta i gorim od iščekivanja. Privine se uz moje tijelo i šapne mi: "Ti si moja hrana večeras. Ne miči se." Zadrhtim od njegova glasa.

Pokušavam se ne micati. Jezikom istražuje svaki dio moga tijela i ono se bori. Pokušava mu odgovarati. Želim mu uzvratiti, ali on me i dalje dominantno drži i luta po meni. Dok ležim u slatkom iščekivanju, njegov topli jezik klizi po mojoj prsnoj kosti i spušta se na moju lijevu dojku. Dok me gricka i siše, stisnem ga za stražnjicu i zarijem nokte u nju od oduševljenja. Slasno uzdahne, ali makne mi ruku, jer želi imati potpunu kontrolu. Spušta se među moja bedra i brzo padam u trans, dok mi se koža ježi pod strujnim udarom. Više ne mogu izdržati i popnem se na njega i potpuno preuzimam kontrolu. To mu odgovara jedno vrijeme, ali ubrzo uhvati zrak i okrene me na leđa i opet se stopi samnom gledajući prodorno u moje oči. Njegovo izdržljivo tijelo proizvodi svježi miris koji me uzbuđuje. Dok nas zapljuskuju prometna svjetla Abu Dhabija i šaraju po plahtama i našim znojnim tijelima, usrećuju me pogledi na njegove obrise u polumraku. Želim vječno biti s njim baš ovdje. Ugrizem ga za rame i lickam mu uho dok on ispušta uzdahe na moje uho. Naše igre traju do dugo u noć. Zatim se iznemogli srušimo na krevet ne taknuvši hranu.

SEDMO POGLAVLJE

Probudi me uporna zraka sunca i njegovo disanje na meni. Novac, kupovina do besvjesti, otvaranje svježe dostavljenog paketa, ništa se ne može mjeriti s ovim osjećajem spokoja njegova tijela na meni. Toplina i privrženost s osobom, kod koje mi se sve sviđa, toliko je rijetka, da sam prije njega mislila kako su mi veće šanse za Eurojackpot, nego za muškarca koji će me zainteresirati. Da nisam upoznala njega vjerojatno bih bila presretna što imam broj nekoga poput Sebastiana. Ne bih ga sigurno tako lako otpustila iz misli, kao što sam to učinila sinoć. Čudi me kako još nisam izgubila zanimanje za njega. I dalje me pogled na njega i njegov osmijeh očaravaju. Ja sam očarana njime. To je tako staromodno i djetinjasto. Ali to je moja istina. Pokušam se izvući iz njegovog zagrljaja kako bih ga promotrila iz svih kuteva, prije nego se probudi. To ga trgne iz sna i krene sporo otvarati oči s blagim smiješkom na licu.

"U osam sati bi trebali krenuti." Šapne.

"Ne brini, nije još ni blizu." Kažem i sjednem na krevet.

Nakon još jednog doručka u krevetu s pogledom na grad, razmišljam kako se nikada više neću uspjeti prilagoditi zagrebačkoj svakodnevici i osjetim grč u želucu.

"Koliko dugo si još ovdje na misiji?" Pitam.

"Plan je još dvije godine, ali vrlo vjerojatno će biti i dulje. Osim ako me ne prebace dalje iz nekih drugih razloga." Kaže.

"Nedostajat će mi ovo. Nisam još nikad dijelila svoju šalicu kave s nekim, a da mi nije smetalo." Kažem.

"Daj otkaz i preseli se kod mene. Za smještaj ne brini." Privuče me za za bradu i strastveno počne ljubiti. Uvučem se pod njegovu stranu plahte i osjetim trenje naše kože.

"Tebi je sve tako lako u životu." Nasmijem se kao da pričam s nekim djetetom koje me uvjerava kako je lako protrčati ispod duge.

Vrijeme je za polazak. Oblačim haljinu, ali Chris mi sugerira traperice i tenisice. *Što li je smislio?* Pitam se.

Vozimo se više od sat vremena, čini se izvan grada. Napokon stižemo do piste za avione. Chris mi dobaci najveći osmijeh na svijetu i odvede me do svog prijatelja, koji je čini se isto Amerikanac i njegov kolega u bazi, u civilu. Upoznaje se samnom i idemo do aviona. Pogledam u Chrisa, a on mi šapne: "Sjećaš li se kad si pričala kako bi rado skočila padobranom s nekim tko zna što radi?"

"Da, to sam pričala još one večeri kad smo se upoznali. Za tvoju informaciju, bila sam pripita. Nije valjda da me vodiš na to? Ne mogu vjerovati!!" Uzbudeno kažem.

"Da, ali skakat ćemo samo ja i ti." Kaže.

"Kako misliš ja i ti?! Pa ja nisam položila nikakvu obuku. Ne budi lud! A što bi da sam ti rekla kako želim upravljati avionom ili naučiti pucati? Ili popeti se na Himalaju. Ok, ovo zadnje ti ne bih nikad rekla, ni da sam ne znam koliko popila." Nastavim.

"Smiri se. Vjeruj mi." Kaže i uzme me za ruku dok se penjemo u avion. Adrenalin me udara tako jako, da teško dišem i otkucaji srca tutnje mi u ušima. Osjećam kao da ću se onesvijesiti.

Oblačimo opremu i Jason, Chrisov kolega provjerava ispravnost moje opreme. Objašnjava nam kako ćemo uzletjeti na tri tisuće metara i prilikom skoka doživjeti oko trideset sekundi slobodnog pada. Preporučuje nam disanje na nos. Kako briefing napreduje, pogledavam u Chrisa i vidim ga posve smirenog kako uopće ne prati upute. *Mora da je ovo radio jako puno puta.* Pomislim. Cijelo iskustvo skoka trajat će 30 minuta.

"Tko će skakati s nama?" Upitam opet iz straha.

"Ja ću skakati s tobom. Ne brini se, radio sam ovo jako puno puta." Kaže Chris.

"Zar ti ništa nije objasnio?" Upita Jason.

"Ne. Tek sad sam saznala da skaćemo padobranom." Kažem pomalo rezignirano.

Chris dođe do mene i šapne mi na uho: "Ako se bojiš, ne moramo. Ne želim ti utjerati strah u kosti."

"Ne znam nikoga s kim bih radije skočila iz aviona, nego s tobom." Kažem i poljubim ga u obraz, dok sasvim dršćem u sebi. Želim biti hrabra i odlučna za njega. *Pilot zračne flote Amerike ne može biti s plašljivicom... osim toga, ako i poginem, bar će biti kraj mene i nikad više neću vidjeti Zagreb ni onaj grozni posao u školi.* Pomislim.

"Sad mi je jasno zašto te stalno pokrivamo u bazi." Kaže Jason i pogleda u Chrisa. "Polijećemo!" Kaže nakon što dobije potvrdu od pilota.

Nemir ispuni zrak, dok sjedim, spojena užadi za meni najzgodnijeg tandem padobranca na svijetu. *Kako li će ijedan poslije tebe uspijeti biti išta?* Pomislim i oči mi se ispune suzama. *Nakon toliko ispodprosječnih, napornih muškaraca koje sam upoznala, ovaj se čini jednako lijep iznutra kao i izvana.*

"Ne boj se. Tu sam uz tebe." Kaže i nježno me primi za ruku. Osjetim kako su mi se suze slile niz obraze. *Ne, Chris, ne plaćem od straha. Plaćem jer ne vjerujem da mi se ovo događa. Da mi se ti događaš, jer sam do sada bila sretna i s jako malo toga, a ti si predobar, čak i za desetodnevnu zabavu.* Podsvijest u meni govori, čak je i Trovačica ostala bez riječi.

Uzliječemo i dižemo se na tri tisuće metara. Okrenem se prema Chrisu i počnem ga ljubiti, dok se potajno nadam kako ovo nije standardni paket koji doživi svaka njegova odabranica na misijama.

"Nitko me još nije ljubio na ovoj visini, a kamoli ovako kao ti." Kaže i zavuče svoje lijepe, duge, muževne prste u moju kosu, dok me njegove uske, crne oči upijaju. Udahnem ga i prepustim se trenutku.

"Molim vas da dođete bliže." Kaže Jason, a Chris je već krenuo, kao da je znao da je vrijeme.

"Trenutno održavamo visinu i kroz sljedećih nekoliko minuta, pokušajte se pripremiti za skok." Kaže Jason.

Sjedimo na tlu aviona, a Chris mi šapne dok nas lagano poguruje bliže izlazu: "Opusti se, samnom si sigurna. Neću dopustiti da ti se išta dogodi." Kaže i poljubi me iza uha.

"Lagano ćemo krenuti prema van. Kad iskočimo nemoj zadržavati dah, samo se opusti i diši na nos, a ja ću brinuti za sve ostalo." Kaže. Ne osjetim ništa. Još plovim u osjećaju topline od njegova poljupca iza moga uha.

Pogurao me još više prema van i osjećam kako ću svaki tren umrijeti od straha. Ne govorim ništa, ali ne sjećam se kad sam se posljednji put ovako bojala. Gurne me lagano i osjetim kako propadamo. Od straha ne mogu vrištati. Padamo i ubrzavamo. Nisam znala da je moguće padati još brže. Ovo nema kraja. Padamo i vrištim. Psujem na hrvatskom. Bacam nogama kao da mogu zaustaviti pad i pogled mi se zaustavi nad predivnim Abu Dhabijem, koji je još ljepši iz zraka. Panorama mi oduzme dah i pogledam prema Chrisu, koji me uhvatio za ruku i pogledom provjerava jesam li dobro. Pokretom ruke upozorava me da ih ne držim pravilno. Nogama podiže moje, kako bi mi tijelo imalo pravilniji oblik. Približava glavu meni i objašnjava kako će uskoro povući ručicu i aktivirati padobran. Pogled na njega obuzima me mirom i prepuštam se njegovim sigurnim rukama. Aktivira padobran i osjetim mučninu pri trzaju u dizanju padobrana. Okrećemo se u krug.

Naposljetku se smirimo i sporije se spuštamo uz nevjerojatni pogled koji će mi se urezati u pamćenje za cijeli život, baš kao pogled na Chrisa, one večeri kad smo se upoznali. Ne mogu ni zamisliti što bi bilo da nisam odustala od Seana i propustila priliku upoznati ovo predivno stvorenje.

"Noge ispred sebe!" Kaže.

"Obožavam ovo s tobom. Nisi se predugo bojala. Nešto je snažno u tebi. Obožavam te." Govori mi dok se spuštamo.

Vrištala bih još više da sam mogla. Ja sam u tebe zaljubljena budalo i to me plaši jednako kao i ovo. Pomislim.

Neboderi, pustinja, sva raskoš ove bahate arapske zemlje, raste nam pod nogama kako idemo prema tlu i Chris lagano upravlja padobranom kako bi odabrali što bolje mjesto za slijetanje. Zvukovi i buka u glavi zvuči kao nijedna dosad.

Napokon dotičemo tlo i sliječemo na pijesak. Osjećaj je nevjerojatan. Chris otkači padobran s naših leđa i provjeri da se nisam ozlijedila pri spuštanju.

"A tko tebe provjerava svaki put kad skočiš? Ne moraš toliko brinuti." Kažem.

"Sam se provjeravam." Kaže i slegne ramenima. "Trebaš mi ti i jutra s tobom, skokovi s tobom i noći za kojih si u mojim rukama." Nastavi držeći me još uvijek u zagrljaju preko prsluka s padobranom.

"I ja tebe obožavam." Kažem uz rizik da je ono njegovo bilo nalet adrenalina i da se osramotim. Nije me briga više ni za što. Chris me povuče k sebi i ležimo na pijesku dok se strastveno ljubimo. Do nas dolazi džip s njegovim kolegom, koji nas treba odvesti do baze na skidanje opreme.

Do baze. O Bože, ne vjerujem da će me pustiti u američku bazu. Ovaj dan je stvarno nevjerojatan. Valjda ne bi ovo radio za svaku. Pomislim i odlučim manje slušati taj sumnjičavi glas u sebi.

Ljubimo se iako nas njegov kolega čeka. I dalje strpljivo čeka, dok stojimo priljubljenih lica i udišemo jedno drugo u svoj sirovosti trenutka. *Ako je ono gore bio slobodni pad, ovo je slobodni let.* Njegove vretenaste noge polako se dižu s tla i pruža mi obje ruke, dok me privlači k sebi. Hod mu je tako opušten i smouvjeren. Samouvjerenost domaćeg terena koji nosi s takvom izazovnom lakoćom, natjera me da zatvorim oči. Zamislim kako bi bilo biti kraj njega svaki dan.

"Kako je bilo?" Pita kolega, a u rukama drži akreditaciju za mene.

"Kao da je ovo radila već puno puta. Jako sam ponosan." Kaže Chris i sjajnih očiju, dok mu na licu zabljesne topli osmijeh.

Ulazimo u džip i krećemo prema bazi. Tamo mi pokazuje kako se slaže padobran, zatim mi pokazuje gdje provodi većinu vremena tijekom dana. Topim se gledajući ga u njegovom prirodnom staništu, istovremeno se boreći protiv poriva da ga ukradem od svih i ne pustim ga iz ruku do kraja svog života. *Ne mogu ni zamisliti što bi bilo da ga nisam pozvala na pice te večeri, zbog glupog straha što će misliti o meni.* Obećajem sama sebi kako nikad više neću donositi odluke zbog straha, već isključivo one koje pretpostavljaju mogućnost i nadu u najbolji mogući ishod situacije.

"Nadam se da zbog ovoga nećeš imati problema." Sumnjičavo kažem.

"Ne brini. Rekao sam ti, ljubaznost puno više postiže." Kaže.

"Nemoj baš toliko pojednostavljivati stvari." Dobacim.

Stane ispred mene i pomazi me po nadlaktici. "Ali većina stvari je upravo tako jednostavna."

"Baš kao ja i ti ovdje i sve što radimo." Nastavi.

"A što mi to zapravo radimo. Mislim da to nitko ne zna." Kažem potihom.

Zatakne mi pramen kose iza uha i nasloni svoje čelo na moje. "Idemo nešto pojesti. Samo ću si uzeti neke stvari iz sobe."

Stojim ispred vrata i čekam ga, dok vojnici prolaze kraj mene i skrivečki me proučavaju. Borim se s nelagodom. Nastojim da se ne vidi, zbog njega. Izlazi iz sobe i vodi me za ruku do manje kuhinje. Zaključava vrata. Vadi lonce i povrće, zatim meso.

"Ti ćeš nam kuhati?" Izlanem u nevjerici.

"Nastoj ne zvučati tako razočarano." Kaže i spusti pogled posramljen.

Priđem mu i naslonim svoje dlanove na njegova prsa. "Nisam tako mislila. Već si previše toga napravio za mene danas. Daj da ti pomognem s pripremom povrća."

"Ne brini, ja ću. Mislim da ima neko vino dolje." Kaže i pokaže na ormarić s njegove desne strane.

Ne pronalazim ništa i odlučim otvoriti svaki ormarić, što zbog potrebe, što iz znatiželje. Pronalazim poveću zalihu baglea i vrisnem od sreće. Okrene se i u čudu me pogleda. "Obožavam bagle! Zaljubila sam se u njih u New Yorku." Uskliknem.

"Nisi mi rekla da si bila u New Yorku." Kaže. "Koga si tamo ljubila?" Nasmiješi mi se.

"Jednog latinosa, koji me vodio na kayaking." Kažem i vidim ga kako preokrene očima.

"A onda sam se prebacila na Kubance. Čitavu jednu njihovu bandu. Bili su divlji. Zato mi je sad puno lakše komunicirati s vama gospodine Superiorni." Dodam.

Priđe mi polako i bez riječi me poljubi slatkim usnama. "O i pronašla sam vino i med. To će nam trebati noćas." Šapnem.

"Nikad više neću pitati koga si ljubila. Ne zanima me to, provokatorice." Kaže.

"Šalila sam se. Jedina banda s kojom sam petljala je vijetnamski bandit." Kažem i ugrizem ga za usnu.

Uzdahne i zavučem ruke pod njegovu majicu. "Želim te." Šapnem mu na uho.

"I ja tebe. Hoćeš li ikada više dolaziti ovdje?" Pita.

"Ne znam... nije to baš tako blizu. Možda je lakše da te otmem. U Hrvatskoj bi ti bilo kao i u Teksasu. I kod nas imaju slične stavove o ženama." Kažem.

Nasmije se. "Pokušavaš li me nagovoriti ili uplašiti? Da mi je u Teksasu bilo dobro, ne bih bio ovdje." Kaže.

"Arapi kao bolja alternativa? Dragi, moramo poraditi na tvom mehanizmu donošenja odluka." Kažem.

"Jedino što sam čuo je 'dragi'". Kaže i spusti ruke na moju stražnjicu. "Ostavi te bagleove, pripremi se za taco, ali teksaški." Nastavi s oduševljenjem.

Na tanjur mi slaže salatu, s napuhanim taco omotom u kojemu se nalazi govedina, ljute papričice jalapeno, rajčice i gotov guacamole umak.

"Nikad još nisam vidjela muškarca kako prži taco. Kažem. "Zapravo, nisam vidjela nikoga kako prži taco."

Pružam mu čileansko vino koje sam našla i još jedno koje sam spremila za ponijeti. Taco je nevjerojatnog okusa. Osim što voli hranu on i kuha. *Sad je dosta! Ne vraćam se! Nikad! Vrišti sve u meni.*

"Ovo je odlično." Kažem i sjednem na pult kuhinje.

"Hvala, draga." Dobaci.

"Ne rugaj mi se." Kažem i pogodim ga s komadićem krumpira.

Uzme mi tanjur iz ruke i počne me hraniti. Zatim me poljubi u vrat punim ustima i to mi nimalo ne smeta. Njegova seksi ramena izluđuju me, kao i njegove predivne ruke, dok me hrane. Zglobovi mi se zategnu od uzbuđenja, koje mi struji tijelom. Skinem mu majicu, otvorim med i prstom krenem šarati po njemu. Polako ga i revno ližem s njega, izmjenjujući lizanje s poljupcima i grickanjem. Stavi ruke na moj struk i svuče mi majicu. Priljubi se uz mene tako ljepljiv. Uzme med i namaže mi ga po bradavici, pa ju nježno siše. Njegov miris me opija više od alkohola. Preuzima kontrolu nad mojim tijelom, nježno, odlučno i sasvim razoružavajuće.

Vodimo ljubav na pultu kuhinje američke vojne baze, okruženi večerom i vinom, koje u jednom trenutku izlijem po njegovim leđima. Na to se ukoči i nasmije. "Vratit ću ti za ovo." Kaže i strastveno me pritisne uz pult.

Nemoguće da je ovo prolazno. Pomislim. Neka se i dogodi ono najgore i zaboravi me već idući dan, od ovoliko nježnosti, živjet ću ostatak života. Daj... ne budi takva patetična jadnica! Pozovi ga u Zagreb. Naći će se koji dan, tjedan, pa nije sve propalo. I da je, predivno je i nahranio me za cijeli život. Moje zbunjene misli, jednu jedna drugu i kovitlaju samnom kao u slobodnom padu. Svaki tren bojim se da ću izgubiti razum ili odati stvarnu dubinu svojih osjećaja. Da baš mu treba još jedna koja ne može bez njega. Jedva je dočekao. Mogu misliti koliko ga gnjave žene. Krene Trovačica u napad.

"Nećeš mi stići vratiti. Daleko je Zagreb za osвете." Kažem s lažnim osmijehom koji prikriva drhtavu bradu.

"Naći ću te." Kaže i poljubi mi ključnu kost.

"Ako nađeš vremena, dobrodošao si u moj grad." Kažem.

"Živiš sama u Zagrebu?" Pita.

Kimnem potvrdno i ugrizem ga za bradu. To ga uzbudi.

"Onda odmah odustajem od službe i pakiram torbe." Kaže s teškim uzdahom.

Tijelom mi struji već poznata ugoda, znam da ću se uskoro istopiti i nestati pod njegovim rukama. Sa zadnjim trzajem snažno zarijem nokte u njegovu stražnjicu. Stojimo tako zarobljeni između tanjura, hrane, vina, lonaca i pokušavamo uhvatiti dah.

"Obrok i sretni završetak. Ovo je bila sasvim zadovoljavajuća usluga." Šapnem mu, a on me snažno stisne uz svoja prsa.

Spremamo stvari u kuhinji i napuštamo bazu. Vozimo prema hotelu, uskoro će zalazak sunca.

"Hajdemo prema plaži. Kupa mi se." Kažem.

Kimne potvrdno i poljubi mi ruku. Ceste Abu Dhabija nestaju nam pod kotačima dok se približavamo plaži. Zaletim se prema pijesku i bacim u vodu. Ubrzo me slijede već poznate ruke. Voda me oplahuje dok pluta samnom u zagrljaju. Izgubim se među njegovim dlanovima i teško izdahnem.

Nakon povratka u sobu, toliko sam iscrpljena da se mogu jedino srušiti na krevet. Chris ode pod tuš i dignu obrve čekajući me. Zavoni mi mobitel i bez razmišljanja se javim.

"Hej, zar si me već zaboravila?" Kaže muški glas s druge strane.

"Tko je?" Pitam.

"Sebastijan... tvoj salsa partner od neku večer." Kaže pomalo obeshrabreno.

"Aha, hej, kako si?" Kažem i okrenem leđa Chrisu, odletim u najdalji kut sobe.

"Dobro, ali ostala si mi dužna piće." Kaže.

"Oprosti, nisam stigla, a onda smo otišle." Kažem.

"Nisi više u Dubaiju? Baš mi je krivo. Hoćeš mi se barem iskupiti u Zagrebu?" Kaže.

"A ne znam. Vidjet ćemo. Oprosti mi, ali moram ići, čujemo se drugi put." Slažem ga, samo da se razgovor što prije završi i prekinem vezu na pola njegova odgovora.

No divno. Još mi je samo i ovo trebalo. Pogledam u Chrisa koji me pogledava, kao da zna što se upravo dogodilo.

"Još jedan udvarač?" Kaže i nasmješi se.

"Da. Imam i ja svoju Jill." Kažem i isplazim mu jezik.

To ga posrami, ali ne odustaje. "Ja sam svojoj Jill rekao da sam zauzet. Osim toga, vidjela nas je u bazi."

"Ja sam za razliku od tebe otkantala sve svoje Jill. Dok za tebe, nikad nećemo znati." Kažem pomalo podlo.

Pretjerivanje odlučim završiti ulaskom pod tuš u odjeći, dok me Chris promatra u čuđenju. "Želim da me svučeš, polako." Šapnem mu.

"Dobro skrećeš s teme." Kaže i prstom mi prijeđe preko usana. "Meni predbacuješ krivnju, a ja sam tebi bio drugi izbor." Nastavi i promatra moju reakciju.

"Ne želim zvučati kao neka očajnica, ali da ja tebe zanimam koliko i ti mene, poderala bih svoju putovnicu i zaboravila na Zagreb." Kažem.

"Hoćeš da ja to napravim umjesto tebe?" Kaže i krene svlačiti traperice s mene. Polako podižem nogu po nogu i nespretno ih svuče s mene.

Iako me njegov odgovor uvijek smiri, ne mogu se oteti svojim paranoidnim mislima i uvjerena sam da bi mi pogled na njegov mobitel slomio srce, ali svaki put kad je bila prilika, nisam posegnula za njim. Možda je bolje živjeti u neznanju i sreći.

"Sutra moram biti u bazi u devet ujutro, a trebao bih se vratiti oko dva poslijepodne." Kaže, dok mi ispire šampon s leđa. Predajem se svakom njegovom dodiru.

"Onda sam sutra na plaži, a prije toga spavam do deset." Prislonim se na njegove kukove i obgrlim ga nogom.

"Ne spavaš do deset. Budimo se zajedno u pola osam, jer uživam u jutrima s tobom." Kaže i prisloni me uz zid kupaonice i strastveno me dodiruje jezikom. Zatim me primi za obje noge, podigne i odnese prema krevetu. Prekine nas kucanje na vratima. Brzo oblači ogrtač i preuzima kolica s posluženom večerom. Sakrijem se pod plahte i upijam zvukove koje proizvodi kretanjem po sobi. Ostavi sve i pridruži mi se u krevetu s tanjurom hrane u ruci. Natjeram ga da ostavi tanjur i vrati se bez ogrtača u krevet.

"Zašto Amerikanci vole jesti u krevetu?" Pitam.

"Ja volim, za većinu ne znam." Kaže i krene mi ljubiti noge od stopala. Približim mu se i šapnem: "Večeras bih prvo probala tebe. Legni, ponijela sam nešto iz tvoje kuhinje."

Izvadim med i krenem ga mazati po njemu. Prvo po vratu, zatim po bradavicama. Lagano ga ližem i sišem i to ga tjera na teške uzdahe. Ruke mu zavežem remenom ogrtača dok se spuštam prema njegovom pupku. "Želim te. Ne mogu više." Zastenje. Udaljim se po tanjur hrane i poslažem je po njemu. Povremeno ubacim kockicu sira i dinje u njegova usta. Namažem ga medom i popnem se na njega. Oboje nas svlada umor vrlo brzo i srušim se pokraj njega.

"Ovo je novo. Nikad još nisam imao meda tamo dolje, niti ga pomišljao koristiti u te svrhe." Kaže umoran.

Ljepljivi i umorni posvetimo se večeri. Između zalogaja, pokazuje mi slike svoje obitelji s mobitela. Priča o njihovom životu i stalnoj selidbi zbog tatine službe u vojsci. Stalno je mijenjao školu i prijatelje, prilagođavao se novoj sredini. Odrastao kao jedinac, imao je uvijek podršku svojih u svemu, iako mu je mama bila pomalo tužna kad se odlučio za karijeru u vojsci. Nadala se kako će imati drugačiji, mirniji, obiteljski život. Puštam mu pjesmu "Military Man" i rugam mu se. Slušala sam ju prije dvije godine i osjećam se kao malo dijete od srama, dok recitiram tekst i bockam ga prstima zadirkujući ga. *Ne znam odakle ta potreba podijeliti s njim takvu banalnost, ali uz njega se osjećam kao dijete, ali i predivna žena. Nikad se nisam ovako osjećala pokraj muškarca.* Prekoravam samu sebe i uvjeravam se da nisam glupa što se tako osjećam i ponašam. Pokazuje mi sliku s Johnnijem, koji mu je bio očinska figura na prvoj misiji u Iraku. Čini mi se da mi ne govori sve i da mu je ta priča bolna. Nastojim ubiti misli koje mi govore da u njega nije pametno ulagati ni vrijeme ni osjećaje, jer veza s budućim ptsp-ovcem i siromašnim kockarem nema smisla. Koliko god se pokušavala uvjeriti da on nije takav muškarac kakvim ga doživljavam, ne uspijevam u tome. *Toliko topline iz muških očiju i vedrinu duha, nisam nikada osjetila. Svježina i mir kojim zrači magija je kojom želim biti stalno okružena. Čak mi se i njegovi roditelji čine topli i dragi. Za dan-dva sve će biti gotovo, tako da te stvari možda i nisu važne.*

"Pričaj mi o svojoj obitelji." Kaže i prekine tijek mojih samoubilačkih misli. Stavi dlan na moj obraz i zatvorim oči u predaji.

Pričam mu o njihovom poslu i obiteljskoj tvrtki, kako sam ih razočarala svojim nezadovoljstvom u odabiru posla i odabirom samotnog života u Zagrebu. Kako lovim san o poslu koji vjerojatno ne daje priliku običnim ljudima kao što sam ja, jer previše idealiziram i maštam, zarobljena u svom svijetu.

"Činiš mi se previše kreativna za te poslove o kojima sanjaš. Nisi ti za kutiju i tipičan ured od osam do deset radnih sati." Kaže i kapne pjenušac po meni. Vrisnem. "Rekao sam da ću ti vratiti." Nagne glavu i ljubi me po vratu. Zatim stane i pogleda me crnim uskim plamtećim očima.

"Ovo što sam večeras pričao... ne dijelim baš sa svima. Znam da nemaš baš neko mišljenje o mome poslu, ali nije mi cilj biti neki alkoholičar koji puca na susjede i kladi se vojnom mirovinom." Kaže i spusti pogled. *Kao da ima uvid u moje strahove i još mu je stalo razoružati me od njih.* Pomislim i osjetim grižnju savjesti zbog svojih stereotipnih misli.

"Odkud ti to? Ne mogu misliti to o tebi. Bilo bi mi lakše kad bih ti mogla pronaći manu." Legnem pokraj njega i predam se stisku njegovog zagrljaja. "Osim što šutiš o poslu..." Kažem pobjedonosno.

"Nisi li danas bila kod mene i švrljala po cijeloj bazi. Ne znam kako ti je samo uspjelo onako me namamiti u kuhinji. I sad se pribojavam da nas je netko vidio." Zarije glavu u moj vrat i zatvori oči.

"Ono su bili odlični tacosi." Zaključim.

"Svidjela bi ti se teksaška kuhinja. Jalapeno papričice si progutala, malo tko može tako lako podnijeti tu ljutinu."

"Kako to da nisi u vezi?" Odjednom izlane.

"Ne znam, mama." Narugam mu se i prevrnem očima. "Bit će da me otrovni jezik u tome sabotira." Nastavim.

"Vaš jezik, gospođice je savršen. Kao i sve drugo u vezi vas." Prstom mi prijeđe po kralježnici i zarije lice u moju kosu.

"Priznajem, malo me plaši što si poprilični ovisnik o kontroli i na trenutke kao da se želiš uništiti. Kao kad program pokrene proces samouništenja. Ne znam o toj tvojoj mračnoj strani koliko mislim da bih trebao." Nastavi.

"Ne znam o čemu govoriš." Kažem defanzivno.

"Slobodno se pretvaraj. Viđao sam to kod svojih kolega, koji su preživjeli tešku traumu. Ali oni su marinci, to i nije tako čudno. Taj dio tebe ne mogu pročitati."

"Ne znam o čemu pričaš." Okrenem se prema njemu i ponovim.

U tom trenutku odustane od te teme. Umornu privije me uz sebe i šapne: "Uživam s tobom. Opusti se kraj mene. Ništa ti se neće dogoditi."

Njegove ruke me mapiraju dodirima cijelu noć. Priljubljeni ispod plahte dočekamo jutro.

Zvukovi se isprepliću. Ne razaznajem nijedan od njih. Stoji ispod moga prozora i doziva me. Mojim tijelom vlada strah, jer znam da neće otići dok me ne vidi na prozoru. Moram izaći na njegov poziv. Pitam se kako bi bilo ignorirati ga. Možda bi napokon nestao iz mog života i prešao na neku drugu. Opet je gladan pozornosti. Ne prestaje s dozivanjem i nekim čudom još nije probudio nikoga u susjedstvu. Znam da moram doći do prozora i odgovoriti mu. Skupim hrabrosti i ustanem. Posve polako dođem do prozora. Njegove gladne oči gledaju kroz mene. Vjerojatno ni sam nije svjestan koliko je bolesna njegova navezanost na mene. *Zašto me samo ne pusti već jednom i ne prijeđe na svoju novu žrtvu?* Pomislim. U idućeme trenutku već ga čujem kako se penje stubištem u mraku. Znam da dolazi po mene. Njegova visina je zastrašujuća. Oduzima mi dah, plaši me i stvara ovisnom. Vrućina moga tijela čini me nemoćnom othrvati mu se. Uzmičem, ali on me drži priljubljen uz sebe koliko god daleko uzmaknula. Njegov dah mi je nad vratom i sad već teško dišem. Stavi ruke oko moga vrata i krene me gušiti. Uživa u tome. Smije se kao da mi čini uslugu. Možda bi mi učinio uslugu kad bi mi čvrsto stiskao vrat, dokle god ne bih prestala disati. Sigurna sam da bi se onda barem ja smirila. Tonem i nestajem. Sve me boli. Sve u meni dršće i moli za pomoć. Nema nikoga. Svi spavaju. Osim mene. Ja više nikad neću mirno spavati i toga sam svjesna. Zvukovi oko mene zaglušuju me svojom bukom. Gubim tlo pod nogama i propadam.

"Hej, što se događa?" Čujem kako me netko doziva. Otvaram oči i zaslijepi me sunce na prozoru. Zaboravili smo navući zastore sinoć.

"Jesi dobro? Nešto si ružno sanjala." Chrisova ruka sad je na mom obrazu i nježno me miluje.

U redu je. Otišao je. Više ga nema. Ne može ti nauditi. Sjetim se.

OSMO POGLAVLJE

"Imam dar za tebe" Kaže i klekne ispred mene.

"Kakav dar? Ne glupiraj se, dovoljno si me već darovao." Kažem i smijem se.

Pogleda me svojim crnim sjajnim očima i izvadi golubicu ispod majice. Ona poleti prema meni i uleti mi u prsa. Smijem se. Osjećam mir.

Otvorim oči. Jutro je. Chris je u polusjedećem položaju i promatra me odozgo.

"Smijala si se u snu. Što si to slatko sanjala?" Pita i pogladi me po kosi.

"Ništa." Kažem.

"Ma daj, reci mi. Osim ako je neki bivši. To me baš ne zanima." Naceri se djetinje.

"Ako te baš zanima... tebe. Darovao si mi golubicu koju si skrivao ispod majice. Eto, stvarno ne znam odakud mi to." Kažem i napravi grimasu.

"Sanjao sam sličan san prije tjedan dana, možda malo više od toga. Golubica iznad mora, kako leti prema meni... kad smo već kod te teme. Bio sam u moru, gledao u nju kako mi se približava. To me podsjetilo na jednu vojnu vježbu, gdje smo ponavljali plan iskrcavanja s mora na strani teritorij." Kaže.

Uozbiljim se i zabijem glavu u jastuk. Zar nas muče slični snovi? To nije moguće. S nekim svojim bivšim dečkom ne bih dijelila ni zajednički jezik u razgovorima, a kamoli san. Možda je tajna tome da ne tražim dečka, muža, partnera, nego osobu. Osobu kojoj neću davati nikakve nazivnike. Samo muškarac bez etiketa, koji me razumije, pa šta bude.

Primi me za noge i izvuče iz plahte. Njegov pogled prodire u mene i razotkriva sve moje misli i strahove. Dovoljno je pristojan i ne izgovara ih naglas, ali vidim da je većine njih itekako svjestan. Kleči pokraj mene i ljubi me.

"Imam nešto za tebe." Kaže i izvuče lanac od svoje pločice s imenom. Omota mi je oko zgloba ruke i poljubi me u zapešće.

"Moraš ići. Vidjet ćemo se u poslijepodne." Kažem i zagrlim ga.

Napokon malo plaže i uživanja u ovom rijetkom trenutku, u kojem imam sve. Čak i previše. Stižu mi Sebastijanove poruke, ali ne otvaram ih. Ne zanima me ništa više osim Chrisa i ove Corniche plaže. Temperatura je ugodnih dvadeset i sedam, a more nije previše hladno. Arapske plaže mi se čine kao jedne od rijetkih, gdje se nitko ne čudi zapadnjačkoj ženi, koja sama uživa na plaži i pije koktel. Ako si njihov gost, stvarno te puštaju na miru i dolaze do tebe samo kad ih pozoveš. Kad bi barem svugdje

bilo tako. Uživam u moru dok mi mislima plove slike od zadnjih nekoliko dana i razgovori s Chrisom. On je prva osoba koju bih s nestrpljenjem željela upoznati sa svojom obitelji. I napokon im reći: "Evo, ovakvog sam čekala!" Prva osoba zbog koje bih imala volju kuhati svaki dan i raditi sve te priproste patrijarhalne stvari kojima se sve žene iz mojih krajeva, a sigurno i ovih ovdje, ponose. U prvom planu zato što Chris nikad ništa slično nije tražio, već me pokušava iskreno upoznati i razumijeti, a ne uklopiti u nešto, čiji dio ne želim biti. Višegodišnja mučnina od slušanja razgovora kako žena treba kuhati i izgledati i olakšati život svom muškarcu i prema novim dodacima, usput i zarađivati novac za istoga, pretvorili su me u zombija s fazama teške mračne agresije. Uklonili su svaku volju za poslušnosti i čemu što čini i jedno društvo. Sjetim se kako me je jedan bivši priprosto pitao: "Da vidim, kako pereš suđe." Na što sam mu naravno odgovorila: "Da vidim, kako ćeš mi zaraditi novac." Naravno, to nije bilo prihvatljivo, jer se očekivalo da mu još uz sve blagodati ropstva i novac zaradim. Nije ni čudo što toliko žena ostaje samo. Nikome nije jasno da ih ne treba žaliti. Treba ih slaviti, jer ne žele biti dio tog robovlasničkog sustava. Sustava koji me je zamalo uvjerio da se moj izbor svodi na slobodu i sreću uz vječnu samoću ili prividno partnerstvo u kojem sam tek nečije sredstvo i s kojim sam obvezana glumiti sreću. *Fuj!* Pomislim s gađenjem.

Plutam i maštam o mogućnosti istinske sreće. U tom filmu Chris i ja bili bismo zajedno, gdje god to bilo i radili bi poslove koje god bi radili. Ništa mi ne predstavlja problem, pa čak ni taj nesretni posao. Možda je moguće biti bezbrižan, ako je kraj tebe osoba koja ti odgovara. Sa strahom ustvrdim kako sam se vrlo vjerojatno zaljubila i time prekršila svoje obećanje Marijeti, koja me je upravo na to upozorila. Jutros kad je Chris otišao, kratko smo se čule i rekla mi je kako već odavno nije čula takav mir u mom glas. Nažalost, u njezinom glasu bio je teški nemir od stresa u koji se vratila na poslu. Opet su joj prijetili da će je unazaditi, iako to nije prema zakonu. Ali to je naravno, kao i svugdje, posve nevažno.

Pogledavam na sat i vidim da se Chris već trebao javiti, barem da je gotov s vježbom i na putu prema natrag, ali ništa. Pošaljem mu poruku. Ostatak vremena provedem u šetnji marinom Abu Dhabija i uživam u suncu iako sam potpuno crvena. I tako sam najmanje vremena provela na plaži. Već maštam o tome kako mi Chris maže gel po opeklinama i njeguje me kao djevojčicu.

Još uvijek nema odgovora i vraćam se u sobu. Prođe još dva sata. Ne javlja se na moj poziv. Odlučujem se na pomalo očajan čin. Odlučim zvati taksi da me odveze što bliže bazi, iako jedva znam put, a sumnjam da će ga znati i taksist. Dok silazim dolje i utipkavam broj, stiže mi poziv s nepoznatog broja. Javim se.

"Hej, Nadia, ovdje Jason. Upoznali smo se jučer." Kaže.

"Da, je li sve u redu?" Pitam.

"Imali smo malu nezgodu pri slijetanju helikopterom. Chris je natukao rebra i trenutno čeka slike sa rentgena, pa me zamolio da te nazovem. Razbio je i mobitel." Kaže.

"Je li pri svijesti?" Pitam.

"Brzo je došao k svijesti. Ne brini se, nije mu to prvi put." Kaže.

"Hoće li biti otpušten iz bolnice ili da dođem do baze?" Pitam.

"Rekao je da će se dovesti i da se ne brineš. Možd..." U pola rečenice izgubi mu se ton.

"Hej, ja sam. Tamo sam za sat vremena." Kaže i rastopi me svojom toplinom.

"Kako se osjećaš? Hoćeš ostati u bolnici?" Pitam i osjetim navalu suza.

"Ne brini se. Za sat vremena sam kod tebe." Kaže i spusti.

Plačem i mrzim samu sebe jer ne mogu prestati. Ne bih nikad htjela da me vidi ovakvu. Pokušavam se dovesti u red, ali vrijeme prolazi, a ja se ne mogu smiriti. Nedugo potom čujem kucanje na vratima sobe.

"Tko je?" Pitam ne bih li dobila na vremenu i uklonila izdajničke tragove histeričnog plakanja.

"Ja sam." Kaže i sve u meni zatitra. Radost koju mi donosi zvuk njegova glasa ima produženi učinak. Tjera me da se pitam kako bi bilo kad bih se posve prepustila muškarčevoj ljubavi i otvorila mu svoje srce.

Otvorim vrata i ugledam ga s kompresom na sljepoočnici i obrisima zavoja koji se ocrtavaju ispod majice na području rebrara. Djeluje premoreno. Povučem ga unutra i ispusti jauk. I dalje me gleda sa smiješkom i vatrom u očima. "Zapamtio sam tvoj broj." Kaže i bljesne me njegov predivni bijeli osmijeh.

"Stavimo te u krevet." Kažem i on se rukom nasloni na mene.

"Ne treba, dobro mi je, samo ću malo sjesti, a onda ćemo prošetati. Vrijeme je divno." Kaže i zagrli me jednom rukom.

"Nemoj se forsirati. Ne moramo uvijek negdje ići. Opusti se." Kažem mu i poljubim ga u vrat.

"Ne može. Planirao sam te odvesti u jedan klub gdje plešu tekšaški dvokorak. Ne možeš mi otići bez toga." Kaže i poljubi me u tjeme. Primi me za lice i palčevima dodiruje moje lice crveno od plača. Prolaze me trnci od srama što vidi da sam plakala.

"I meni je stalo do tebe." Kaže i počne mi ljubiti crvene dijelove lica i natečene kapke.

"Obuci traperice i idemo." Uhvati me za ruku i zavrti.

Nevoljko se odijevam. Leži i promatra me, izgleda kao da se bori protiv sna. Njegove uske oči još su uže. Više nisu ni crne, već sive i jako me brine umor koji se nadvija nad njim. Uvjeravam ga kako će nam biti jednako lijepo ostanemo li u sobi i pogledamo film, ali odbija.

"Pričaj mi tko je kriv za ovo danas? Kako si skoro poginuo?" Kažem.

"Nije nitko kriv. Takve stvari se dogode. Grublje smo sletjeli, sigurnosna oprema je otkazala i preletio sam s jednog kraja helikoptera na drugi. To je sve."

"Pa nije baš samo tako. Jason je rekao da si udario glavom i pao u nesvijest."

"Ma nije bilo tako dramatično. Dobro sam. Bilo je puno ozbiljnijih situacija od ove." Dok govori prolaze me trnci i želudac mi se grči.

Napokon odlazimo u klub. Uređen kao da smo u Teksasu. Nije kao da znam kako je tamo, ali podsjeća me na western filmove. Njegove ruka prima me za struk i u poluhipnozi promatram njegov sjajni osmijeh, dok me vodi prema podiju.

"Znači ovo je Teksas azijski kauboj?" Kažem i stavim ruke oko njegovog vrata.

Kimne i nasmiješi se. Od topline njegova lica okreće se prostorija. Užasna sam u dvokoraku. Ne osjećam noge od njegova dodira. Kada sam danas na trenutak pomislila da bi mogao nestati iz mog života, kao da se sve pomaknulo. Brzo-brzo-sporo-sporo mi se čini kao sfingina zagonetka i trapavo mu prelazim preko prstiju.

"Vidiš da mi ne ide. Nikad kaubojke od mene." Ramena mi poskakuju od smijeha, a on mi prstom podigne bradu i zagleda se u mene. Poljubi me i ruke uroni u moju kosu. Stojimo tako na plesnom podiju, dok nas rasplesani parovi obilaze.

"Nisam ovo davno plesao kod kuće. Dobio sam želju nedavno opet." Kaže.

"Bilo bi dobro da smo zaplesali nešto što barem jedno od nas zna." Šapnem i povučem ga natrag u gomilu.

Lupkanje i veselje u zraku, podiže mi adrenalin i nekako uhvatimo ritam. Klizimo u krug s ostalim parovima i na trenutak se osjetim daleko od ove arapske zemlje za koju se ponekad čini da sadrži cijeli svijet u sebi. Njegova ruka ispod moje i nađemo se u višesatnom plesu mokri i umorni. Završimo na tacosima. Sjedim mu u krilu i hranim ga, dok mi dlanom masira leđa. Oči su mu sve sitnije i vidim da se polako gasi. Jedva ga nagovorim da krenemo prema sobi.

Natrag u sobi, pomažem mu s tuširanjem i presvlačenjem. Napokon ulazi u krevet i povlači me za sobom.

"A ne. Večeras ću te uspavati ja, a ne televizor." Kažem i uzmem maramu za trbušni ples. On nagne glavu natrag i zatvori oči na trenutak. Usne razvuče u osmijeh i pogleda me s iščekivanjem. Krenem rukama okretati s maramom i lagano se izvijati pred njim. Želim ga uključiti u ples, kao one večeri kad sam mu poslala snimku s naše arapske večere, poslije safari izleta. Prizor mu se sviđa i promatra me s dječjom znatiželjom i dalje sivih, umornih očiju. Okrećem se, izvijam kukovima, posve polako i približavam mu se sa svakim okretom sve bliže. Njegove ruke me pokušaju dotaknuti dok se vrtim. Kad primjeti da mu se približavam, umiri se i gleda me u oči. Pokušavam ostati sabrana, kao on kad me učio dvokorak i borio se s bolnim rebrima. Popnem se njemu u krilo i zavrtim maramom još

jednom i spustim je preko nas. Moje usne pronađu njegove i tiho izdahne. U poljupcu se spuštamo sve niže, zatim ostanemo ležati jedno kraj drugoga licem uz lice. Uspavam ga poljupcima.

Legnem kraj njega i utonem u san.

Usred noći probudi me njegova ruka. Nemirno se prebacuje po krevetu.

"Hej, boli li te?" Pitam. Odmahuje glavom.

"Sanjaš nešto ružno?" Ustrajem. Otvori oči. Uzme mi ruku i stavi je na svoje lice i nastavi spavati.

*

Zvuk alarma doziva me ujutro. Najgori zvuk. Zove na spremanje kofera. Chris se polako vraća iz dubokog sna, a njegovi prsti na tetoviranoj podlaktici traže me po drugoj strani kreveta. Uzmem mobitel i slikam taj trenutak, a on ni ne primjeti. *Trenutak kad je tragao zamnom. Taj predivni, zgodni, pametni, superiorni stranac. Stranac samo po mjestu odrastanja, a blizak po svemu ostalome.* Pomislim i osjetim kako mi naviru suze i odlučim se sabrati, jer želim da me zapamti sretnu i smirenu. *To je i tako samo i isključivo njegova zasluga. Njegove svježine, topline i interesa koji je pokazao za mene. Upoznao me i zaljubila sam se u njega, a danas poslijepodne imam let za svakodnevicu.* Pomislim i u nadam se da ovo nije kraj ovoj priči.

"Ostavi to. Stići ćeš se već spremati." Kaže i sjedne na rub kreveta obgrljen samo plahtom.

"Znaš li da imamo samo dvije slike zajedno?" Kažem. Ništa ne govori, samo me uzme za ruku i baci na krevet, zatim uzme mobitel i slika nas tako ležečki jedno kraj drugoga.

"Imam i jednu dok si spavala." Prizna i pokaže mi.

"Ne volim kako izgledam dok spavam." Promrmljam.

"Briga me što ti voliš. Lijepa si na njoj." Kaže.

Zagrli me i promatramo jutro u Abu Dhabiju kroz veliki prozor sobe.

Poslije doručka izlazimo iz u šetnju po gradu, prije njegovog odlaska u bazu. Moja ruka u njegovoj prepuštena i opuštena, kao i cijela ja. Ovakav mir nisam odavno osjećala. Arapi koji prolaze, pogledavaju nas. Ne znam smeta li im naš fizički kontakt, ali ne bih ga puštala ni da mi prijete kaznom.

"Ovaj pogled i plaža, podsjeća me na Rockaway plažu u New Yorku." Kaže. "Bio sam tamo svega jednom, prije šest godina i nikako da se vratim opet." Nastavi.

"Mislim da znam na koju plažu misliš. Bila sam i ja tamo, ali prije dvije godine." Priznam.

"Jedno sam vrijeme htio živjeti tamo, ali mislim da bi me ta ubrzanost iscrpila više nego bilo koja misija." Kaže i prstima prelazi preko moje nadlaktice, zbog koje sam inače vrlo nesigurna i nosim većinom tri četvrt rukave, kako bih je što bolje prekrila.

"Bi li ti mogla živjeti u New Yorku?" Pita.

"O bih, kad bi imala dobar posao, s kojim bih si to mogla priuštiti. New York, Miami ili bilo gdje u Kaliforniji." Kažem i posramim se, jer si zazvučim tako djetinjasto i naivno.

"Možda i u San Antoniu?" Pita i smije se.

"Ne mrziš li taj grad?" Pitam i primim ga za bradu.

"Užasno je dosadan. Ali možda kad bih imao nekoga tko bi mi ga učinio ljepšim... ne znam... u zadnje vrijeme svašta preispitujem." Kaže i zagleda se u daljinu.

"Jedino ako bi se iz San Antonija u slobodno vrijeme malo putovalo po većim gradovima." Kažem i gurnem ga laktom."

Javi se na telefon i po tonu razgovora vidim da je primio sretnu vijest. Ne mora natrag u bazu, samo su provjeravali je li bolje nakon svega od jučer. Od ove lijepe vijesti ne mogu se obuzdati i bacim mu se u zagrljaj, a on me podigne. Obgrlim ga nogama i ostanemo tako nekoliko trenutaka. Ostatak dana provedemo na ručku u luci i hotelskoj sobi.

Dok sjedimo u kadi punoj pjene i on mi nježno pere kosu, pita me: "Mogu li te nekad nazvati? Da vidim kako si... i šta se događa kod tebe?" Iako sam se cijeli dan držala hrabro, ovo me razoruža i pogodi kao nož u želudac.

"Samo nekad? Znači li to da ne želiš vidjeti moj grad?" Pitam i od straha da se ne rasplačem kao dijete, ne okrećem se prema njemu.

"Mislio sam da te ne bih baš previše zanimao kad se vratiš... a i nisam htio ništa forsirati, jer... živimo na suprotnim krajevima svijeta, pa čemu uopće počinjati." Kaže i nasloni se na rubove kade.

"Ako tako misliš, ok... ne moramo se čuti." Kažem ponosno.

"Ne počinji, molim te. Znaš i sama da bi bilo preteško." Kaže.

"Imaš pravo." Kažem i sva bol u trenutku nestane. Kao oslobođenje, trenutno čišćenje. *Možda je tako i bolje.* Pomislim. Trovačica se ne javlja. Obučemo se i krenem pakirati ostatak stvari. Odbrojlia sam novac za troškove sobe i ostavljam mu ih na stolu. Odbija primiti. Vraća mi ga. Ja ga odbijam uzeti natrag. Novac stoji i nitko ga ne želi. Naposljetku mi ga ljutito gura u kofer i smrkne se. Kasni, jer ja sam bila smrknuta još puno prije toga.

Chris me vozi na avion i polako ulazim u gužvu ljudi s kojima čekam prijavu i let. Ostaje uz mene do zadnje minute. Snažno me zagrlj i strastveno poljubi na odlasku. Suze su odustale. Izgleda kao da bi htio još nešto reći, ali ipak odustaje i on.

Na ulasku u avion, stigne mi poruka: "Javi mi se kad sletiš. Pusa". *Kako da ne*. Pomislim i suzdržim se da mu ne odgovorim kako ne mora davati više od ovoga, jer ipak je to bila samo zabava, i to je kraj.

Ne jedem cijeli let ni dva dana nakon toga. Pet sati kasnije pitao me jesam li sletjela. Nije dobio odgovor. Također, iduće dane ne ustajem niti iz kreveta. Za dva dana čeka me povratak na posao. Ustala sam jednom da napišem obavijest o otkazu, za svog šefa. Ne znam kad i kako ću mu je uručiti, jer ne znam ni koji je dan, niti se trudim saznati. *Nije problem u njemu, već meni. Tražim previše. Ne znam prihvatiti stvari kakve jesu. Uvijek hoću sve i ne znam uživati u trenutku*. Evo je, vratila se i vrlo je svježa i realna.

DEVETO POGLAVLJE

Prespavala sam gotovo dva dana u komadu. Iz sna su me povremeno prenuli susjedovi psi i djeca, te pokoja svađa vozača za parkirno mjesto ispod prozora. Ponedjeljak. Zimsko jutro na Maksimiru. Pokušavam se spremati za povratak na posao. Drugo je polugodište u ovoj školskoj godini. Dok koračam prema autu, ne znam ni svoj raspored, ne nosim niti jednu knjigu ni pripravu u ruci. Ne znam kako ću ovo odigrati i nikad mi u životu nije bilo manje stalo. Prepune trake automobila u Branimirovoj, ljudi žure na posao, a ja bih trebala žuriti na drugi sat. Dok čekamo na semaforu, kraj nas prolazi vlak i osjećam tjeskobu. Steže me moja pencil suknja, grudnjak mi pritišće prsa, ne mogu van iz auta, a otrčala bih vrišteći. Stvarno nemam snage za povratak u školske klupe. Istina je, nastava puno teže pada profesorima, nego učenicima. Marijeta dijeli slike s godišnjeg na našoj maloj Viber grupi s Crnogorkama i dogovaraju kad će se opet vidjeti. Meni nije jasno što tražim u toj grupi, u ovom gradu, na ovom radnom mjestu.

Moj Gmail sandučić nikad nije bio tiši. Od svih onih brojnih razgovora na posao, na koje sam išla između svojih satova na poslu, pod izlikom zdravstvenih pregleda i popravaka zuba, ništa. Prisiljavam samu sebe suočiti se s gorkom istinom - jednostavno nisam dovoljno kvalificirana za drugi posao. Za odnose s medijima, nemam iskustva za državnu službu, nemam šanse. Moram biti zahvalna na ovom radnom mjestu i ugovoru na stalno, a nikad se nisam osjećala manje zahvalno. Dok se krećem lijenim ulicama punih agresivnih vozača, u glavi radim popis svega čime nisam zadovoljna i što želim promijeniti na bolje. Na promjeni posla radim već godinama i mislim da nikada neću ni prestati. Pogotovo kada doktoriram. Od ljubavnog pitanja ne znam odakle početi. Krećem se krivuljom od najniže točke, uzet ću bilo koga, prvoga koji se pojavi, do najviše, neću se podcjenjivati i biti nesretna s bilo kim, već samo tražiti najboljeg, jer to i zaslužujem. Između toga, bezbroj je nijansi beznađa, agresije, nezadovoljstva i malih tragedija.

Zagrebački dečki, barem oni koje sam upoznala, nisu služili na čast vedrijoj statistici. Svi žive s roditeljima, rade za malu plaću ili ne rade uopće. Sami sebe beskrajno frustriraju i iz nekog razloga spojevi samnom gorka su im kazna i ja im se činim kao vreća za ispucavanje. Zbog toga sam odlučila više ne ići na spojeve. Dalmatinci u Zagrebu, zgodni, ali nimalo spremni za stvarni život, jer ovdje uživaju pola godine kao ja dva tjedna na godišnjem na našoj obali. Za njih su Slavonke samo radišne žene, dobre kuharice, useljive i u voznom stanju. To je to, bez imalo uzbuđenja, strasti, zabave, lakoće razgovora, svježine. Samo trula ustaljenost.

Parkiram pred školom i maštam kako mi je ovo zadnji tjedan ovdje, kako bih uspjela odraditi još jedan tjedan s lažnim smiješkom. Laganje samoj sebi postala je svakodnevica, pogotovo u poslu. U ljubavi se ne mogu više lagati. Znam da od toga ništa. Prolazim kroz gomilu vrišteće djece, dok mi se neka od njih čak i vesele. Osjećam se kao najveći klišej ikada dok ulazim u zbornicu i promatram dosadna lica, kojima dobacim lažni osmijeh. Kolegice s kojima sam malo bolja, pitaju za moje putovanje i izazovu mi grčenje želuca. Dobacim im mobitel u ruke i one vrte slike uz oduševljenje. Zrak u zbornici smrdi na vlagu. Ovo nije mjesto za provesti radni vijek. Sve u meni kipi i vrišti od života, a ne znam u koju

stranu koraknuti za spas. Sve me truje, siluje i uništava. Pitam se, jesam li opet umjesto naprijed, koraknula u depresiju.

Na putu do učionice dočeka me roditelj djeteta, koji se raspituje za neke minuse i bilješke iz prošlog polugodišta. Dok slažem lažno pristojne odgovore i grčevito zadržavam svoj prijezir u sebi svim dostupnim mehanizmima, spasi me učenica koja me pita za pripreme za natjecanje. Ova odustane napokon s pričom o minusima i preuzme mlađe dijete na izlazu iz škole.

Sati prođu nekako i opet sam slobodna. Još samo kad bih se naučila voljeti ovaj posao, život bi mi bio puno lakši. Na izlasku iz buke, koja trga bubnjiće i sjedi na mozgu, proguravam se do zbornice. Sretna kupim stvari i odlazim, mirna do sutra. Uz sebe nosim vreću punu domaćih zadaća koje moram pregledati do petka. Počelo je. Bolje je tako. Pretrpat ću se poslom, dok moja romansa u Dubaiju ne postane tek razglednicom. Čitam poruku s poznatog broja: "Jesi slobodna sutra za kavu?"

Josip iz Trnskog. Osoba za koju isto tako nemam snage. Njegove informatičke priče, u kojima zvuči kao IT-jevac koji spašava svijet sa srednjom stručnom spremom, tjeraju me u san. A one druge priče u kojima pije samo Jack Daniel's vikendom i okružuje se izopreriranim ljepoticama, koje navodno ne plaća, u plać. Trenutno ne znam zašto mi se javlja, jer niti sam blizu tim operiranim ljepoticama koje su navodno slabe na njega, niti ga zanima išta konkretno u vezi mene, osim kakva sam kad sam u vezi. To se naravno direktno tiče samo njegovih dobrobiti, jer ga zanima kako kuham, spremam, perem i kad ću s njim u krevet. Budući da me fizički nimalo ne privlači, na to će čekati u idućem životu. Odgovorim mu da sam zauzeta cijeli ovaj tjedan i da ću mu se javiti kad uhvatim priliku. To je dakako nikad.

Sjetim se Marina. S njim sam izlazila prije Dubaija. Nakon četiri spoja, trebala sam spremno s njim uskočiti u krevet, što nisam bila spremna. Vozio je tatin BMW i slao mi slike sebe iz teretane. Sjećam se, pokušavala sam s njim razgovarati o politici, trenutnim svjetskim događajima i ispala naporna. Zatim smo pričali o njegovoj temi - zdravoj prehrani i vježbanju. Zgrozio se što ne smatram da jede zdravo, jer živi samo na posnom siru. Nisu ga zanimali filmovi, glazba, putovanja, nije planirao što će sa svojim životom, poslom, samo je planirao s kojim će spojem završiti kod mene doma. Njegov dom naravno nije dolazio u obzir, jer je živio s roditeljima. Zatim mi je rekao da je zapravo jako siromašan i da jedva ima šta za jesti. Od toga dana ja sam dolazila po njega autom i platila mu večeru dva puta. Nakon šestog spoja, još jednog kojeg nije završio kod mene u krevetu, više se nije javio. Tjedan poslije, vidjela sam ga u klubu kako na ulazu u klub skida neku djevojčicu. Poslala sam im piće.

Sama sam si kriva i vrijeme mi je odustati od ljubavi.

Ulazim u stan i čitam poruke iz Dubai grupe. Zapravo, Crnogorke su jako simpatične žene. Šalju slike s posla, slike s djecom i puno nas pozdravljaju. Stiže mi poziv od Marijete koja je opet jako uznemirena. Dolazi na kavu kod mene u kvart i priča mi kako je na poslu zlostavljaju žene. Rade na tome da je degradiraju na šalter u pošti. Odnedavno imaju i sustav ocjenjivanja, koji aktivno koriste kako bi jedni drugima zagorčali živote i svakodnevicu na poslu. Razgovor na kavi provedemo u totalnim oscilacijama između lijepih uspomena s putovanja, do gorkih priča na poslu u hladnim i okrutnim

bespućima međuljudskih odnosa. Svaki put kad čujem Marijetine priče, sama sebi predbacujem da sam budala, jer sam nezadovoljna svojim poslom. Ipak, imam puno veću dozu autonomije i ugovor mi je siguran. Samo problem je pomiriti s tim jednu sanjalicu koja čuči u meni i čezne za tim da radi posao koji ju ispunjava. Moja mama često ju naziva svakakvim imenima, Neradnicom, Bivšim Ocem Neradnikom, Lijenčinom, Nerazumnicom. Ne shvaća kako umirem polako u sebi radeći posao koji me guši. Na trenutke sebi teško priznajem da mi život u Zagrebu, kao ni onaj u Osijeku jednostavno ne odgovaraju.

"Hoćete ti i Chris ostati u kontaktu?" Upita Marijeta u pauzama od plača. *Eto ga, napokon je izgovoreno i to ime u mom stvarnom životu.* Pomislim. Zgrčim se kao da slušam nekoga s govornom manom.

"Rado bih to, ali nije izrazio želju za tim." Odgovorim tugaljivo.

"A gle, znala si da će tako biti. Govorila sam ti da se ne prepustiš previše." Kaže i prisloni dlan na moje rame tješeci me, dok i sama još uvijek jeca.

"Ma nije stvar samo u tome. Trenutno mi se ne sviđa nijedan segment mog života i ne želim nastaviti ovako. Želim trajniju promjenu."

"Ne ide to tako. Moraš biti realnija. A ljubav je svugdje manje-više slična priča. Treba se osamostaliti i posložiti si život. Sama se brinuti za sebe svakom pogledu." Kaže i zazvoni joj mobitel.

S druge strane videopoziva je mali torbar. Marijeta nastavlja pričati samnom, dok je on šutke gleda s druge strane linije. Povremeno uzvikne "Coffee" i pokaže mu na mene i kavu, zatim se gledaju i smješkuju jedno drugome. Suzdržavam se da ne prasnem u smijeh, jer mi se čine tako bizarni i slatki u isto vrijeme.

Nakon što završi poziv s njim, nastavlja: "Oni taksisti u Dubaiju su me opljačkali! Provlačili su mi više puta karticu za istu vožnju bez da sam primijetila!"

"Mene su zvali na video poziv cijeli tjedan kad sam došla. Jednom sam očekivala poziv od kolegice s posla i javila se bez gledanja. Ukazalo se lice onog starca što nas je vozio do Dubai Malla u taksiju." Kažem i obje vrištimo od smijeha.

Svi taksisti s kojima smo se vozili tih tjedan dana, zapamtili su naše brojeve i zvali nas na videopozive ostatak mjeseca.

"Je li ti bilo jako lijepo s njim?" Pita me dok lista slike mene i Chrisa.

"Da. Toliko da bih bila spremna sve ovdje zaboraviti i ostaviti bez premišljanja." Kažem i oči mi se ispune suzama i sjetom u isto vrijeme.

Rastajemo se u dogovorima kako ćemo uskoro na još jedno putovanje. Dok sunce zalazi i buka grada pada u drugi plan, šetam Maksimirom i upijam zelenilo. Kraj mene prolaze muškarci koji šetaju pse. Neki od njih čak su i privlačni. Prođu žurno pokraj mene, ni ne pogledaju me.

Tog istoga dana, navečer, Marijeta završava na hitnoj na CT skenu. Stalno gubi ravnotežu i pada, a migrene joj traju danima i ne staju. Liječnici ne pronalaze uzrok i otpuštaju je uz preporuku za mirovanje. Slijedećih dana vozim je na posao, jer ne može sama. Bojim se za nju. Bojim se za obje.

Živimo same, mlade smo, radimo i nismo zadovoljne poslovima. Uz sve to teško nam je nekoga upoznati, a kamoli nekoga tko bi nas malo razbudio i osvježio. Strah me kako ćemo u takvoj životnoj dinamici vrlo brzo dočekati starost, bez ikakvog pomaka na bolje. Marijeti to nikad neću priznati. Gotovo sigurno iz straha da mi to ne bi i potvrdila.

Borim se s nevjericom kako mi je potreban muškarac da bi mi se svijet proljepšao, jer ne znam kako do toga doći, a da ne bude samo niz kratkih avanturica, koje me nikako ne ispunjavaju. Težina svega još je veća nakon još jednog razgovora s mamom, koja mi tupi da mi je najbolje sve ostaviti i vratiti se u Osijek njoj u naručje. Svaki razgovor s njom korak je dublje u ponor depresije, kad odlučujem da je jedini spas iz njezine bolesne navezanosti na mene, upravo život u Zagrebu, gdje nas dijele kilometri spasonosne udaljenosti. Cijeli život crpi mi energiju svojim psihozama, javnim i privatnim neurotičnim ispadima. Što dalje od nje, to bolje, gdje god to "dalje" bilo.

Gledam seriju prije spavanja i grize me savjest što nisam išla u teretanu. Misli mi prekine poruka: "Kako si? Mogu li te nazvati?" Poletim i još brže sletim, Chris me želi čuti. Gledam u poruku i u sebi nabrajam razloge zašto ne bih trebala više hraniti tu nemoguću priču, ali sve u meni bori se da ga barem na trenutak čujem, pa makar mi poslije bilo još teže.

Pritisnem tipku "zovi" na WhatsAppu. Oko njega buka i mnoštvo glasova. Strah me puštati se u analizu jesu li svi glasovi muški.

"Hej, kako si?" Upita me topli glas s druge strane.

"Odlično!" Slažem. "Ti?"

"Dobro sam, završio mi je trening, pa sam uhvatio trenutak." Kaže i obuzme me neopisiva radost. Tjeram kutove usana da se spuste prema dolje. Osmijeh i radost zbog njegova poziva mu još nisam spremna pokazati.

"Šta radiš ovih dana?" Pita.

Pričam mu o poslu, druženju s Marijetom, neodlascima u teretanu. Puls mi se ubrzava na svaku njegovu riječ i odmičem slušalicu da ne čuje kako teško uzdišem na svaki zvuk koji proizvede. Njegovi dani u bazi slični su kao i prije, u međuvremenu se druži, a prošli vikend su bili vani. Na tu informaciju grlo mi se stegne i pretpostavim da je krenuo dalje istim tempom zabave s nekom drugom. Pokušavam ostati smirena, barem prividno i ne odati se.

"Opet haračiš po klubovima?" Pitam i odam se u trenutku.

"Ma ne, dosadno mi je to. Odem na piće s dečkima. Bili smo na večeri u Al Dawaaru neki dan. Hrana je bila odlična! Volio bih da si i ti bila samnom. Dosađivao bih ti svojim pričama o hrani."

"Samo ako bi mi uz te priče dosađivao i poljupcima." Kažem i požalim.

"Mogla bi doći na koji dan u Abu Dhabi opet. Šta kažeš?"

"Nemam više ništa slobodno do Uskrsa." Kažem i uzdahnem.

"Da... Mogu te nazvati na video poziv?" Pita i prestravi me. Bez šminke sam i pidžami, nimalo privlačna.

"Može." Kažem drhtavim glasom i potrčim prema ogledalu popraviti štetu. Ne znam odakle početi, pa se krenem skidati i oblačiti spavaćicu. Počnem tapirati kosu, zatim se panično štipati po obrazima, jer ne znam gdje mi je rumenilo. On već zove i strah me hoće li misliti da sam ružnija nego kad me vidio posljednji put. Javim se.

"Hej." Nabacim osmijeh. On je u poluležećem stavu na krevetu, sam u sobi. Pogled na njega me rastopi i osjetim se poput djevojčice. Odjednom više nisam frustrirana Ogorčenica, koja mrzi svoj život.

"Lijepa si. Nedostajalo mi je tvoje lice."

Nasmijem se i zabacujem kosom kao ponosno dijete. Neko vrijeme se samo promatramo i djelujemo kao da su nam se zamrznuli ekrani. Pokazujem mu stan u kojem živim i što gledam na tvu. Ne zanima ga previše. Promatra mene i upija, zatim prstom krene prema ekranu kao da će me pomaziti po licu.

"Nedostaje mi taj dodir." Šapnem mu.

"Želim te." Odvrti i oči mu se stisnu i još više zacrne. Njegova osunčana koža proviruje kroz majicu, ocrtavajući mu ključne kosti i prsne mišiće. Biserno bijeli osmijeh me obori s nogu.

"I ja tebe."

Njegove predivne pune usne oblikuju priču što bi mi radio da je kraj mene i osjećam se kao da lebdim. Liježem u krevet s mobitelom i uz zvuk njegova glasa zatvaram oči kao da ću zaspati. Podsjeća me na naše trenutke u Abu Dhabiju i oči mi se napune suzama. Gledam u stranu da ne vidi. Ako pogledam u njega, gotovo je, znam da će krenuti još jače.

"Zašto mi nisi odgovarala na poruke?" Pita i presječe me s tim.

"Pa rekao si da ne trebamo imati nikakva očekivanja, pa sam nastojala to poštivati." Kažem prijezirno.

"Ne bi mi se javila, da nisam ja tebi?" Pita ozbiljnog lica.

"Ne." Odmahujem glavom i glumim ležernost.

"Nisam rekao da ne trebamo imati očekivanja, nego da smo previše daleko... ali naravno da bi mi bilo drago da dođeš opet kod mene."

"Ništa od toga. Prije ćeš ti k meni, nego ja tebi." Krenem mu mahati, kao znak da ću prekinuti razgovor.

"Da dođem, tko zna bi li me primila k sebi."

"Poslala bih te u prihvatilište za pse lutalice. Naravno da bih te primila. U najgorem slučaju, platila bih ti hotel."

"Ne zanima me hotel. Želim te kraj sebe." Kaže i osjetim kako se rušim u ponor, koji guta sve oko sebe.

"Ja ne mogu odavdje još neko vrijeme. Ako možeš, spoji neki vikend i dođi. Imaš gdje biti." Kaže i gleda u mene, kroz mene, po meni.

"Jesi li siguran? Da ne bih ja na kraju završila u prihvatilištu Abu Dhabija."

Preokrene očima i pošalje mi poljubac. Nasmijem se, mahnem mu i završimo razgovor.

U jedan ujutro šaljem Marijeti poruku: "Zvao me. Zaljubljena sam..."

U sedam stiže odgovor: "Luda si, neću ti moći pomoći. Prekini s glupostima."

Sasvim je u pravu. Ali prekasno je. Nije me briga, na spojeve više ne mogu, ne jedem, o poslu ne razmišljam. Čak mi ni Zagreb ne znači više toliko. Odjavljena sam iz svog svijeta. Ako me netko probudi i kaže kako sam sve sanjala, povući ću ga u ponor skupa samnom, samo da ne prihvatim istinu.

*

Dok pijem kavu ujutro gledam susjede s prozora i slušam Malumu. Zadnjih sedam godina samo sam radila na tome da si osiguram ostanak u Zagrebu. Stabilan posao, pristojan stan s nadom kako ću dići kredit za stan. U međuvremenu je novi auto postao stari, a vlastitom stanu nisam niti korak bliže. Chris se nije javljao danima, pa sam iz očaja prihvatila poziv na kavu s Josipom. Još uvijek nisam sigurna o čemu ćemo razgovarati. Nismo se vidjeli mjesec dana.

Na poslu buka koja probija mozak jedina je stvar u koju se uvijek mogu pouzdati. Kao i more frustriranih kolegica, koje se zasada čine kao moja budućnost. Njihovi životi mogu se sažeti u probleme s djecom doma, zatim problemi s djecom na poslu, problemi s muškarcima doma, zatim s kolegama na poslu. Tu su i razvedene, čiji su se muževi odjednom zaljubili i ostavili ih da se same bore

sa životom i djecom u pubertetu. Zatim one koje su u funkcionalnom braku, koji djeluje neopisivo sretan, barem po njihovoj priči. Zatim one slobodne koje imaju dečka, s kojim se nadaju uskoro u brak. Tada mogu aktivirati najdraže ugovorno pravo - beskrajni porodični. Najzanimljiviji mi je slučaj kolegice koja je rodila već sedmo dijete uzastopno. Mislim da je zaslužila svoj program na televiziji. Iako iskreno želim biti majka, ne mogu ni zamisliti da rodim više od troje djece. Mislim da bi me tjeskoba oko zbrinjavanja svih njihovih potreba otjerala u prerani grob, a rijetko tko se može tako dobro udati za takav pothvat. Naposljetku tu je najpodcjenjenija kategorija, kojoj i sama pripadam - sama i slobodna, iliti svačija meta. U mojoj školi more je takvih, dok udane paradižaju na oblaku oko njih i govore svisoka kako im je teško u životu jer imaju obitelj, a nama slobodnima tako lako. Napravila sam jednom početničku grešku i rekla kome je brak težak, nek se razvede. Te iste godinama nakon toga samnom ne razgovaraju, ali s lakoćom razgovaraju o meni iza mojih leđa. Također druga početnička greška bila mi je odgovoriti roditelju na klasik "Vidjet ćete kad budete imali svoju djecu." sa "Nakon mnogih situacija ovdje, čovjek izgubi volju za vlastitom djecom."

Ovo polugodište odlučila sam biti Mona Lisa, samo ću se smiješiti, ništa ne komentirati i kliziti dan po dan, koliko moram biti na ovom radnom mjestu, bez očekivanja. U međuvremenu ići na razgovore za posao, što prije doktorirati i pisati blog. Nakon toga bit ću malo pametnija, nadam se.

Po povratku doma spremam se za kavu s Josipom. Nalazimo se kod Velesajma, a zatim možda produžimo u šetnju. Um me terorizira sjećanjima na večeri s Chrisom. Zatim podsvijest truže slikama da je on vjerojatno u sličnoj priči s nekom drugom. Više nisam sigurna jesam li s Josipom zato što mislim da je Chris s nekom drugom ili zato što stvarno želim vidjeti Josipa. Dok koračam prema njemu, posve mi je svejedno čeka li me tamo on ili serijski ubojica. Dapače, bila bih uzbuđenija da je ovo posljednje.

"Hej." Pozdravi me hladno i suzdržano. Osmjehnem se široko i toplo ga pozdravim u inat.

Njegove tamne traperice i Timberlandice mu dobro stoje. Svježije očišćana kosa i trodnevna brada ga čine još privlačnijim i na trenutak zaboravim sve što me opterećivalo. Uđemo u kafić i naručimo vino. Dok sjedimo u separeau, okreće mobitel naopako, jer mu stalno svijetle nadolazeće poruke. Preokrenem očima i otpijem gutljaj vina.

"Kako je bilo u Dubaiju?" Pita me i prođu me trnci.

"Bilo je lijepo! Baš sam se odmorila." Uskliknem, a njegove me plave očito upitno promatraju. Pokažem mu nekoliko fotografija i on ih pogleda uz komentare kako su mi lijepe frendice. Ubrzo nastavi s pričom kako bi i on rado išao na putovanje, ali da od količine posla ništa ne stiže. Kaže kako je i njegova bivša bila u Dubaiju, ali da joj je Zanzibar bio ljepši. Nastavi pričati o njoj u prezentu na trenutak, što me malo zabaci te posumnjam da se možda još uvijek viđa s njom. Prekorim samu sebe zbog previše analiziranja. Pričamo o njegovom poslu i tome kako radi na puno projekata i o tome kako mu je bilo dobro vani prošli vikend. Na izlasku mi se okrene i pokuša me poljubiti. Ukočim se i usne nam se spoje. Poljubi me, dok ga gledam otvorenih očiju, neuzvraćeno. Njegov miris mi je

previše napadan i guši me svojom slatkoćom. Ne odustaje i ostane stajati blizu mene unoseći mi se u lice.

"Hoćeš li me pozvati k sebi večeras?" Pita.

"Josipe, bili smo dvaput na piću." Kažem i pokušavam se suzdržati od zgražanja.

On me začuđeno pogleda i krene s pričom. "Pa ne razumijem što hoćeš? Dobro si me već upoznala. Nismo djeca." Kaže i oči mu krenu zgroženo vrludati lijevo-desno. Odmaknem se korak unatrag i kažem: "Sviđao si mi se, ali previše brzaš. Nismo se upoznali ni približno dovoljno. A i nisam za takve priče. Mogao si procijeniti da sam djevojka za vezu." Govorim, dok mi hladni zrak brije po licu.

"Ne razumijem. Ti sad kao hoćeš vezu? Što je to veza uopće? Tko to više radi?" Dok to govori iz glasa mu curi prijezir i sve me više odbija.

"Osim toga, sigurno već dugo nisi." Kaže svisoka i odmjeri me.

"Josipe, ja možda nisam već dugo, ali ti samnom nećeš nikako." Kažem, okrenem se i odem.

"Ti stvarno misliš da si ti nešto. Daj, pogledaj se." Dobaci mi na odlasku dok sjedam u auto i odlazim.

Dok se vozim natrag, suze mi se slijevaju niz lice. *Zar je tako teško zadržati pristojnost? Pomislim. Zar je tako teško pokazati interes za nekoga? Zašto me uopće zvao ako mu se ne sviđam ?! Meni je jasno zašto sam otišla, iako i to mi je bila glupost, žešća.*

Pogledavam na mobitel. Još uvijek nema poruka od Chrisa. *Očito me i on napucao.* Zaključim i pokušavam više ne misliti o muškarcima. Posve je jasno da ih nimalo ne razumijem.

"Foliranti su među nama..." Pjeva Arsen dok se vozim po gradu. "Oni nemaju osjećaj mjesta... oni ničega nisu svjesni...".

DESETO POGLAVLJE

Zagreb polako pada u zagrljaj noći i za razliku od mnogih vikenda prije ovoga, ovaj izlazim van s društvom. Dok promatram zalazak sunca nad Maksimirom, polako ispijam čašu vina. Prijateljica koja radi u jednoj PR agenciji, pozvala me na događaj u organizaciji Hrvatske Udruge Hotelijera u Esplanadi. Osim što rijetko izlazim, već dugo nisam bila na nekom događanju. Odlazak na posao i ravno doma, već dugo su mi jedina svakodnevnica. U maksu crvenoj haljini sa šlepom i visokim potpeticama čekam Hanu da dođe po mene s propusnicama. Razmišljam kako već sedam godina živim u Zagrebu i nijednom nisam bila u Esplanadi. Prekine me zvono na vratima.

Spuštam se hodnikom i pozdravljam Hanu. Nismo se dugo vidjele. Ona stalno radi i nikad nema vremena za izlaske ni kave. Njezina strukirana maksu haljina smaragdne boje predivno se slaže uz njezinu plavu kosu. Uzbudeno mi maše i požuruje me.

"Pa gdje si ti ženo? Kako je bilo u Dubaiju? Slike su predivne!" Usklikne, primi me za ruku i zavrti od radosti. Putem joj pričam o predivnim plažama, džamiji, Arapima i njihovim bezbrojnim neboderima i listam slike, koje pogledava usred vožnje. Pričam joj kako sam se zaljubila u Dubai i spretno izbjegavam onaj dio koji uključuje Chrisa. Hana mi priča o novom dečku s kojim je u vezi od studenog prošle godine. Upoznali su se dok je radila događanje za jednu drugu agenciju, koja ju je iscrpila do te mjere da su liječnici mislili da ima lupus. Nakon toga sreli su se opet u Rovinju na Weekend Media Festivalu i tamo je sve počelo. Planiraju za Uskrs na Bled i već dugo nije bila ovako sretna. Drago mi je zbog nje i uživam u njezinim pričama svaki put kad se sretnemo. Rijetke su osobe koje se ne gase s pričom poput mene, a da su mi još uz to tako drage. Zaustavljamo se na parkiralištu i nastavljamo dalje prema Esplanadi. Već dugo nisam bila ovako uzbuđena. Hana mi obećaje biti uz mene koliko god to bude moguće, jer će morati i provjeravati kako teče događanje. Dogovaramo se kako ćemo poslije otići na piće samo nas dvije.

Ulazim u Esplanadu i pogled mi privuku poznate plave oči. Josip. Pravim se da ga ne poznajem i samo skrenem pogled. Prekorim samu sebe zbog manjka hrabrosti. Svaka hrabra žena uljudno bi ga pozdravila, ali meni je očito naš posljednji susret previše svjež i peče. Nije sam. Pod rukom drži predivnu plavušu, vatrenog osmijeha, koja na sebi ima crnu haljinu na jedno rame. Pogleda me pun samopouzdanja i dobaci mi prijezirni osmijeh. Predsjednik Udruge Hotelijera krene s pozdravnim govorom i odjednom se nađem sama, pogledom tražeći Hanu. Čini se da je već morala odlutati poslom. S pladnja preuzmem čašu pjenušca i slušam govor. Osjetim da me netko promatra. Okrenem se i ugledam Josipa kako stoji iza mojih leđa sam.

"Sama si ovdje?" Upita.

"Ne, prijateljica je tu negdje. Lijepa ti je pratnja." Dodam.

"Da. To mi je djevojka." Kaže i razljuti me u trenutku.

"Divno, nadam se da je ne plaćaš previše." Dodam uz smijeh i odmaknem se dalje od njega, dok me Josip promatra u nevjerici.

Dok pobjedonosno odlazim što dalje od njega, a bliže podiju, klecne mi koljeno i zamalo iskrenem gležanj. Dobro je. Pomislim. Bar nisam pala i razbila nos. U tom trenutku shvatim kako sam zalila pjenušcem muškarca ispred sebe. Taman kad pomislim neprimjetno napustiti još jedno mjesto neugode, on se okrene i upita me: "Jeste li dobro?" A njegove zelene oči me zabljesnu.

"Jesam. Hvala. Oprostite, mislim da je nešto mog pjenušca završilo na vašem smokingu." Kažem i namjestim pokajnički izraz lica.

Pogleda me opušteno i kaže: "Ma nema veze, ako mi je to dovelo vas na put, neću se žaliti." Nasmiješi se i sa stola uzme novu čašu pjenušca i doda mi je u ruku. Djeluje muževno i starije od mene. Crno odijelo stoji mu kao saliveno i djeluje kao da je rađeno po narudžbi. Djeluje kao da mu ovakvi događaji idu od ruke.

"Sami ste ovdje?" Pita.

Što je to s muškarcima kad vide ženu da stoji sama? Pomislim. Otkad je tako čudno da žena i bude sama na nekom događanju?

"Ne, prijateljica radi na organizaciji ovoga, ali je trenutno okupirana logistikom." Kažem i nasmješim mu se. Pristojno se pozdravim s njim i krenem dalje, ali on me krene zaustaviti. Međutim u priču nam uleti jedan poslovnjak i odvuče ga u stranu. Neprimjetno se povučem unatrag i ostavim ih da u miru porazgovaraju.

Vraća se Hana i ispričava se što me ostavila samu. "Ma nema veze." Kažem "Već sam uspjela zaliti pjenušcem ovog tipa, ali je bio ljubazan i nije mi zamjerio." Dodam, a Hana sjevne očima. "Vau, vidim da si već upoznala malo jačeg igrača ovdje. Znaš li da ti je to..." Krene, ali joj rečenicu prekine kolegica koja treba njezinu pomoć. Okrene se i još me jednom ostavi samu.

Glazba ovdje je stvarno divna. Razmišljam kako bih rado zaplesala kad bih imala dečka, muža, ljubavnika, bilo koga. Pogled mi skrene na propušteni poziv s Chrisova broja i obavijest da mi je ostavio poruku na sekretarici. Sve u meni zatitra i osjetim kako me crni ponor neizvjesnosti opet vuče u bezdan. Ne mogu nigdje pronaći trenutak tišine i preslušati poruku, stoga odlučujem uživati u glazbi i pričekati Hanu.

Prolazi pola sata i više, ali ona se ne vraća. Razmišljam da odem ranije sa zabave. Izlazim u dvorište hotela i krenem preslušavati poruku. Čuje se ženski glas kako nešto nejasno govori i izgovara Chrisovo ime. Zatvaram oči i pokušavam se fokusirati na zvuk, ali ne razaznajem ništa konkretno. "Hej, halo, Nadia?" Ženski glas izgovara moje ime i osjetim se kao u noćnoj mori. Ako je već s nekom drugom, odakle mu potreba da me ta ista žena nazove. Čemu to? Pitam se i ništa mi nije jasno. Odlučujem više ne misliti na njega i ostaviti sve što je bilo u prošlosti. Okrećem se i pogledom tražim svoju čašu, ali ne nalazim je i odlazim prema izlazu tražeći kaput.

"Nije valjda da već odlazite?" Upita me poznati muški glas. Okrenem se i ugledam muškarca u crnom odijelu kako mi pruža novu čašu pjenušca i poziva me da je popijem u njegovu društvu. Iako mi to isprva nije bila namjera, zbog Hane koja je morala otići dalje i glupog poziva, kojeg bih voljela da nisam primila, odlučujem udovoljiti tom tajanstvenom muškarcu.

"Dakle, stvarno ste uporni." Kažem sa smiješkom.

"Stvarno ste nemarni." Odgovori i pokaže mi praznu čašu koju sam izgleda ostavila u dvorištu hotela.

"Ovo je vaše?" Kaže i pokaže mi čašu s otiskom ruža moje boje.

"Zar ste me slijedili?" Pitam.

"Ja sam Mario, drago mi je." Pruži mi ruku.

"Nadia, drago mi je." Uхватim njegovu nježnu ruku i zagledam mu se u oči. Djeluje tako samouvjereno i nenametljivo.

"Vi ste isto u hotelskom poslu?" Pita dok pogledom istražuje moje lice sa znatiželjnim osmijehom.

"Ma ne, prijateljica me pozvala na ovo. U zadnje vrijeme se ne stignemo podružiti, pa je ovo trebala biti ta prigoda. A vi? Poslovno pretpostavljam?"

"Nažalost, uvijek. Odnedavno i sa hotelima." Kaže i pogled mi pobjegne na njegove lijepe ruke i duge prste.

"Bez pratnje?" Pitam.

"Uvijek." Kaže i spusti pogled. Nešto je dobroćudno, ali i tajanstveno u njemu. Zaintrigira me svojim nastupom i prestanem misliti o svemu drugome. Ispriča mi kako je onedavno krenuo u posao s hotelima, jer je posao u osiguravajućoj kući postao neizvjestan i u njemu nije uživao dovoljno autonomije. Pita me za moj posao, život u Zagrebu, mjesta gdje se krećem. Nemam mu želju ništa zatajiti, kao što to inače radim kad je netko novi u pitanju. U jednom trenutku lagano mi povuče ruku i zapleše samnom. To ne traje dugo, ali dovoljno dugo da poželim biti više u njegovom društvu. Naše poveznice prekine Hana, koja me pozove k sebi. Ignoriram ju. Nažalost, isti muškarac od prije, priđe Mariju i odvuče ga u stranu. Vratim se do Hane i ona u nevjerici gleda u mene.

"Opa, od svih ovdje baš on! Jedan od jačih dugogodišnjih samaca u gradu, poduzetnik s popriličnim ugledom." Kaže i čeka moju reakciju.

"Pa meni se čini sasvim normalan i pristupačan." Zaključim.

"Mislila sam da voliš mlađe." Dobaci mi zločesto.

"Volim." Kažem i uštipnem je. "Idemo na piće u Teslu." Požurim je i odemo po kapute. Na izlazu mi se pogled još jednom spoji s Josipovim. Ovaj put je bez pratnje. *Bit će da joj je satnica završila.* Pomislim ogorčeno.

Hana mi govori kako joj roditelji ne odobravaju njezinu vezu. To je jako boli jer je sretna s njim, a njima ne odgovara što je Bosanac. Uz sve to, još se bore oko zemljišta i kuće. Otkad su njezini roditelji pokrenuli zahtjev za razvodom, svatko želi svoj dio, a njoj nisu namjeravali ostaviti ništa. Zgrožena je pohlepom i zloćom koja se probudila kod njih. Ne razumijem kako roditeljima djeca nisu na prvom mjestu. Uvijek sam imala tu sreću, da su moji roditelji brinuli o meni i mojoj sreći. Koliko god su me ljudi odbacivali, na njih sam se uvijek mogla osloniti.

"Ne mogu ni zamisliti kako ti je. Žao mi je što to proživljavaš. Znaš da sam uvijek tu za tebe. Ako bilo što trebaš, javi."

"Ma znam. Hvala ti. Nego, nisi mi rekla koga si zanimljivog upoznala u Dubaiju?" Pita i pogodi me tamo gdje sam najtanja. Pogled mi stane na lancu koji mi je Chris složio oko zgloba. Uхватim se za njega i prelazim palcem preko njega.

"Ma nikoga. Samo smo išle na izlete, obilazile Dubai i Abu Dhabi. Stvarno su me Arapi oduševili. Bilo mi je divno biti njihov gost. Ne znam bih li se mogla zamisliti da tamo živim, ali za odmor je mjesto genijalno." Zadovoljno kažem i dok se polako spremamo za povratak kući, još jednom preslušavam poruku one djevojke koja me zvala s Chrisovog mobitela. Naravno, odmah sam zaključila sve najgore, samo ne znam zašto je imao potrebu nabiti mi na nos da je krenuo dalje. Odbijam biti tužna zbog toga. Prekratko je sve trajalo da bih si dopustila preduboke osjećaje. Marijeta je imala pravo.

"Trebala si onda razmijeniti broj s Marijem." Kaže Hana i naceri se.

"Odakle ga znaš? Ne znam jesam li ja baš njegov tip žene. Uz njega mi ide nekakva tanušna plavušica, koju može ponosno šetati za sobom kao ja svoje torbice." Otrknem.

"Svi ga znaju. Kako ga ti ne znaš? Mislim da on nije taj tip. Nikad se nije ženio. Navodno je vrlo samozatajan. Ne znam jesu li ga ikad vidjeli s nekom ženskom pratnjom." Kaže.

"Možda voli mušku pratnju. Tko zna." Kažem razočarano.

"Ma ne djeluje tako uopće. Baš si mu se svidjela. Mogle bi otići jedan dan do Marriott hotela na kavu." Kaže.

"Ni slučajno! Ne želim se zalijetati niti plaziti ni za kim." Odbrusim joj.

Ostavlja me pred stanom i prije spavanja nastavljam onu čašu vina. Ohrabri me da pošaljem Chrisu poruku. Na jedvite jade skuckam poruku: "Hej, nadam se da si dobro. Neka djevojka me zvala s tvog broja i greškom mi ostavila poruku." Pošaljem i u isti tren pomislim kako ću sad ispasti očajna kad to bude čitao. S obzirom na pet sati vremenske razlike, nadam se kako ću već biti u dubokom snu ako mi se udostoji odgovoriti, a ujutro neću imati hrabrosti za toksične poruke.

Budim se u jedanaest. Nedjelja. Previše pjenušca i vina sinoć. Nadam se da će migrena popustiti uskoro. Zvoni mi mobitel. David, moj dragi prijatelj arhitekt, kojeg sam upoznala na jednoj konferenciji mladih poduzetnika u Madridu. Ne sjećam se kako sam došla na ideju za odlazak na tu konferenciju i je li prevagnulo to što još nijednom dotada nisam bila u Madridu, pa sam spojila ugodno s korisnim. Uglavnom, ostali smo dobri godinama nakon toga. Da nije gej, vjerojatno bi se već odavno posvađali, ali iz nekih meni nepoznatih razloga, gej populacija uživa u druženju i razgovorima samnom. Iskreno, i ja ih smatram društvom u kojem se jako lako opustim i zaboravim na sve.

"Gdje si? Nije valjda da spavaš?" Pjeva mi na uho.

"Da..." Kažem mrzovoljno.

"Dolazi u Kavanu na kasni doručak! Hitno, imam saznanje o jednom natječaju za posao. Ti bi bila idealna kandidatkinja za to mjesto!" Kaže.

"Da? Jedva čekam." Procijedim sarkastično.

"Naručujem ti martini uz doručak. Odmah doleti!" Naređuje.

Pokušavam se razbuditi i uskočiti u neku dnevnu haljinu i debeli teddy kaput, u ovo hladno kasno jutro i nabaciti šminku. Dok jednom rukom biram odjeću, drugom otvaram Chrisovu poruku.

"Dobro sam. Koja djevojka? Kad te mogu nazvati?" Piše.

Poželim isključiti cijeli svijet i zaustaviti sve za poziv s njim, ali strah me onoga što bi mi mogao reći. Pomislim kako mi je možda bolje posve negirati njega i prepustiti se svojoj staroj svakodnevici samotnosti u ljubavi i druženjima po Zagrebu, jer već sutra, povratak na posao je neizbježan.

Dolazim u Kavanu, a David me već čeka s martinijem. Pozli mi od pogleda na martini.

"Hej pa gdje si ti? Nismo izlazili mjesecima! Vidim da sad tulumariš po Dubaiju." Kaže i opet mi pozli, ali na spomen o Dubaiju.

"Da! Tko ti kriv što nisi išao samonom." Kažem.

"Ma je, među one lude Arape. Ni slučajno." Kažem.

"Ma ja bih te pazila." Kažem i pogladim ga po glavi. "Reci, šta si radio ovih dana? Osim što mi posao rješavaš." Nastavim.

"Ništa posebno. Ovaj tjedan sam tu još, onda se vraćam za Dubrovnik, možda me presele u Crnu Goru. Ne znam šta mi je gore trenutno od onoga što mi visi nad glavom, Crna Gora ili Albanija. Tamo mi šefica gradi kompleks hotela." Kaže i pogleda u daljinu. Njegova košulja s uzorkom šarenih tenisica mi odvlači pozornost. Nemoguće mi je gledati bilo što drugo. Primjeti, pa kroz smijeh dobaci: "I bio sam u kupovini, naravno." Izvuče zlatnu kravatu iz vrećice. Tipično. Ili zlatno ili crveno.

"Uvijek možeš dati otkaz i raditi za prosječnu plaću." Kažem i pogledam ga prijekorno.

"Ni slučajno. Nek me šalju i u Afghanistan, ako treba." Lecne se.

"Mogli bi na neko putovanje ja i ti. Šta kažeš?" Pita.

"Nažalost, ništa prije Uskrsa za mene." Kažem, a mobitel mi zazvoni. Chris.

Nevoljko prstom povlačim tipku za javljanje i izlijećem van iz Kavane.

"Hej."

"Hej. Kakvu si to poruku dobila?" Pita.

"Od neke tvoje djevojčure." Kažem i pokušavam zvučati smiješno.

"Nije moja sigurno." Kaže.

"Mislio sam na tebe sinoć." Nastavi.

"Vidim. Zato mi tvoje i ostavljaju poruke. Dok ih zanemaruješ." Izjavim oholo.

"Ne znam što da ti više kažem." Izgovori polako.

"Ništa. Sve je jasno." Kažem ponosno.

"Ne želiš me više čuti?" Kaže i sve se u meni slomi.

"Chris... nedostaješ mi, ali ne želim živjeti u neizvjesnosti."

"Pa ne moraš. Ništa se ne događa. Mogao bih i ja isto sumnjati i za tebe, ali ne želim tako razmišljati."

"Što radimo? Objasni mi. Što je ovo?" Pitam i krenu mi suze.

"Ostajemo u kontaktu i... nagovaram tebe da mi se vratiš na još koji dan. Mogu li te večeras nazvati na videopoziv?" Pita.

"Nazovi ako želiš." Završim poziv.

Vraćam se u Kavanu ozarena lica, a David me već gleda pogledom iščekivanja. Pretekнем ga i kažem: "Zaboravi. Ništa bitno. Pričaj mi o poslu."

Preokrene očima. "Otvora se dosta radnih mjesta u Ministarstvu vanjskih poslova... mislio sam te preporučiti za jedno od njih... točnije ono za europske integracije." Kaže.

Poskočim sa stolice i snažno ga zagrlim. "Čekaj, to nije sve. Moram ti naglasiti da to sve samo dobro zvuči, a plaća i nije neka. Iako siguran sam da to već i sama znaš. Samo, godinama već pričaš o tome i

kako ti je u prosvjeti teško, a slučajno se dogodilo da imam nekoliko poznanstava tamo i ovo su mi javili." Nastavi.

"Znam da je tamo jako teško raditi, ali želim probati i stvarno bi mi puno značilo ako bi mogao nešto učiniti po tom pitanju." Kažem i zatitram od sreće.

"Da, morat ćemo ti pronaći materijale za pripreme pismene i usmene za razgovor i prikupit ćeš sve potvrde i dokumente."

"Hvala ti, Davide! Ovo je stvarno odlična vijest!" Kažem.

"A sad mi iskreno reci, s kim si se stvarno družila u Dubaiju." Kaže i ispitivački digne obrvu.

Kažem mu kako sam upoznala nekoga s kim sam provela nekoliko lijepih dana. Priznam mu i da mi teško pada što je to teško ostvarivo zbog udaljenosti i svih mogućih razlika između nas. On me tješiteljski zagrlji i prizna kako i sam prolazi kroz neku sličnu priču, samo u njegovom slučaju, partner nije priznao svojoj obitelji da je gej.

"Toliko sam si puta obećao da neću ulaziti u takve priče s frajerima koji nisu sami sa sobom načisto, ali evo, tako mi i treba kad se ne držim vlastitih obećanja." Kaže i teško uzdahne.

"Nadam se da ćemo bar jednom biti malo sretniji u ljubavi." Kažem i poljubim ga u obraz. Dogovorimo se za izlazak idući vikend i nastavimo druženje šetnjom po Teslinjoj ulici.

Odlazim na misu u Katedralu to poslijepodne. Sretnem Hanu. Kaže mi da se užasno posvađala sa svojim, jer su joj poslali poziv na sud i sad mora birati za čiju korist će svjedočiti, mame ili tate. Priznaje kako bi joj bilo lakše da su se razveli dok je bila mala, onda bi valjda to sve brže i lakše obradila i preboljela.

Odlazimo na kavu u Johann. Dok mi priča kako ju je sinoć kad je došla doma, ponoćnom večerom iznenadio dečko, pogled mi se zaustavi na poznatim crtama lica. Okrene se i nasmiješi se. Mario. Polako prilazi našem stolu i pozdravi mene i Hanu.

"Trebalo mi je dulje da shvatim da se nećete više vratiti sinoć. Sam sam kriv, nisam tražio broj." Kaže i čeka moju reakciju.

Nasmiješim mu se, dok me Hana gurka nogom, što Mario vjerojatno primjećuje zbog staklenog stola. Na sebi ima predivan sivi kaput i miriše na citrusne i drvenkaste note. Svježe obrijana brada mu lijepo stoji. Djeluje tako samopouzđano. Prije nego što mu išta odgovorim u ruke mi daje svoju posjetnicu.

"Mario Perić, Marriott Hoteli Grupacija." Uzimam posjetnicu i odlažem je na stol. Okrene se kao da će otići, ali se ipak vrati.

"Jeste li za piće u četvrtak možda?" Pita i pruža mi svoj mobitel da mu utipkam broj.

"Ne znam, ništa nije nemoguće, pa ni to da budem slobodna u četvrtak." Kažem i polako utipkavam broj.

"Molit ću se za nemoguće, onda. Kao i za to da ćemo uskoro prijeći na "ti"." Uzme telefon i pozdravi se samnom i Hanom.

Hana širom otvorenih očiju gleda u mene, u nevjerici. "Rekla sam ti da si mu se jako svidjela." Kaže i opet me trkne ispod stola.

"Ok. Prestani s tim. Ako je istina to što si mi rekla za njega, može biti u društvu bilo koje od mnogih izoperiranih patnica, koje ciljaju takve kao on."

"Ma daj, pa šta ti je. Takve su samo za zabavu. Ovaj se očito shvaća preozbiljno." Kaže.

"Nitko nije imun na prizemnost i hormone. Iako, nije baš posve moj tip, dosta je stariji od mene i ima trbuščić. Mene ipak privlače oni svježije izašli iz teretane. Stid me, ali tako je." Kažem oprezno.

"Jesi li bar jednom pokušala razmišljati pozitivno i s malo više samopouzdanja?! Da ne govorim, uz tolika primanja, lako se trbuščić skine." Prekora me.

"Kad je mene novac kod frajera zanimao? Pogledaj mi povijest... sami siročići. Nije da mi to smeta. Smetalo mi je njihovo ponašanje." Odvratim.

Na rastanku obećajem joj javiti ako mi se Mario javi, a cijelim putem prema stanu muči me upravo to, što ovako spontano i svakodnevno ne mogu imati Chrisa. *Je li mi možda zato toliko drag? Zar je čar samo u nedostižnome?* Zateknem samu sebe svojom provokacijom.

Ulazim u stan i pripremam se za spavanje. Zazvoni mobitel. Chris je. Trenutak kad ugledam njegovo toplo lice na ekranu, rasprše se sve crne misli i sumnje, jako mi nedostaje. Gleda u mene svojim bademastim crnim očima, koje prolaze kao rendgenske zrake kroz moju kožu. Toplina od zvuka njegova glasa razdire mi trbuh i odsjeca mi noge. Govori kako je puno popio prošle noći. Zatim kako su Jason i njegova djevojka pitali za mene. Sean ga je izveo van, ali navodno nije ostao dugo. Sean navodno baca oko na neku slavu djevojku. Vratio se u bazu i nastavio piti. Da mi kaže kako je svezao uže oko vrata i htio se objesiti ili baciti pod tenk, ne bi mi bilo dovoljno, jer ne želim nijednu ženu pokraj njega, ni u prolazu.

"Gdje si ti bila sinoć?"

"Na događanju u jednom hotelu. Mogu slobodno reći da sam bila sama tamo, jer me prijateljica ostavila i otišla rješavati organizaciju. Ne mogu joj baš predbaciti, ali više se jedva viđamo i nedostaje mi."

"Jesi puno popila?" Pita.

"Ne. Znaš da mi je dosta čašica-dvije, od svega više me boli glava." Slažem.

"Je li ti netko dosađivao?" Nastavi, kao da me prati gdje god pošla. Mišići ruku napnu se i ocrtavaju mu se na majici. A pogled mu je sivo-crni, kao da mu se razlijeva šarenica.

"Ne." Slažem još jednom. Svjesna da ako se i njemu događa isto i saznam za to, spremna sam ispljuskati i nju i njega. "Kosa ti je narasla." Nasmijem se. Prođe rukom kroz kosu i namigne mi.

"Gle, ako si upoznao nekoga, ne moraš mi to priznati, ali... voljela bih da mi se u tom slučaju ne javljaš više."

"Ne govori mi šta da radim. Ako te poželim nazvati, nazvat ću te. Druga je stvar ako se ne želiš javiti. To je tvoj izbor." Lice mu se stisne i uozbilji. Stisne usne u tanku liniju, ali to ga nimalo ne poružni.

To očito znači da je upoznao nekoga, ali ne želi potvrditi. Nije siguran želi li prekinuti komunikaciju samnom. Ili je upravo indirektno potvrdio. U svakom slučaju, razljutio me. Bijesna sam! Očajno bijesna! Sve u meni vrišti.

"Nadam se da ćeš biti sretan s njom, kako god se ona zvala. Moram ići." Kažem i prekinem vezu.

Zove opet. Ne javljam se. Stiže poruka: "Zaspao sam kraj nje, odjeven. Ništa se nije dogodilo. Nazvala te, jer sam u bunilu doživao tebe." Ne odgovaram na poruku, jer je potvrdio ono najgore, da je proveo noć pokraj druge i to mi je dovoljno da mu se više nikad ne javim.

Idući dan Mario me pozove na piće u četvrtak. Elegantno i muževno kao i sve dosad. Prihvatim bez imalo promišljanja. Četvrtak prođe odlično. Nađemo se na vinu na krovu Muzeja suvremene umjetnosti. I dalje nije nimalo ležerno obučen. Hladnoća vani i pogled s krova, nagna me da se što više privinemo jedno uz drugo na sjedalicama. Grije me dahom dok priča. Topao je i svjež. Ne govori ništa o prošlim vezama, drži se interesa i posla, života u Zagrebu. Vrlo ljubazno, muževno i politički korektno i to mi godi. I dalje me strah da je prestar za mene i da su mu dosadne ovakve kao ja, ali odbijam se upuštati u daljnje analize. Na rastanku me zagrlji i pozove na večeru idući vikend.

Prolaze dani i tjedni. Ne stiže niti jedna poruka od Chrisa. To je to. Tako završava još jedna priča od koje sam očekivala previše. Počinjem s redovnim odlascima u teretanu. Radim, vježbam, spavam, ne komuniciram ni sa kim. U svojoj izolaciji pronalazim mir i snagu. Povremeno mi poruku pošalje Josip s Knežije, da me nastavi vrijeđati kako sam debela i da boljeg od njega neću naći. Ne odgovaram ništa, jer me strah da ima pravo. Povećam broj odlazaka u teretanu. Ako sam već sama i boljeg neću naći, neka barem više nisam debela. Upisujem tečaj ronjenja. Još jedna teška digresija. Nakon teorijskog dijela, vježbamo ronjenje u bazenima u Mariottu. Povremeno sretnem Marija dok odlazim na obuku. On je odavno želio naučiti roniti, ali nikad nije pronašao vremena.

Kad god sam kraj njega, primjećujem kako oduševljeno žene reagiraju na njega. Kao da ih opije njegov glas i moć i pretvore se u anđele koje lebde oko njega, dok im on svira pratnju na harfi. Ne znam bih li se mogla zamisliti s nekim tko ima takav utjecaj na žene. Stalno se osvrtni da mu nijedna ne priđe previše blizu i preotme ga, čini se kao cjelodnevni posao, koji bi me mogao koštati psihičkog zdravlja. Njegovi manikirani nokti i svježe podšišana kosa odaju kako voli pažnju i uživa držati sve pod

kontrolom. Dok stojim kraj njega, mokre kose i osjetim se na klor, primjećujem kako me druge žene gledaju s prijezirom. Posve ih razumijem. Ja nisam još nijednom zapjevala kao zbor anđela i nije mi jasno zašto se viđamo i peti put večeras. Nije me niti jednom pokušao poljubiti. To mi sasvim odgovara. Ne mogu reći da me ne privlači, ali nešto ga koči dok poigrava oko mene očima, tijela ukopana u rov sigurnosti. Ne boji me se, nego mislim da ima neku drugačiju strategiju.

Na večeri s Marijem, teme razgovora me oduševljavaju. Zanima ga sve. Od svjetskih tema, socioloških, politike, putovanja, niti jednom nismo presušili u razgovorima. Dok me prati do auta, ruka mu je strpljivo i sigurno zaključana na donjem dijelu mojih leđa i otvara mi vrata. Staje pred zgradom i makne mi pramen kose s lica, na način na koji je to Chris radio i zapeče me. Istoga trenu prenem se iz misli o njemu i ugledam Marijeve usne kako mi se približavaju. Nježno, muževito i nenametljivo naslanja ih na moje i osjećaj je ugodan. Njegov drvenkasti miris lagano me obuzima i pomazim mu obraz. Pozdravi se samnom i pozove me na domjenak njegove grupacije u petak. Iznenadi me pozivom, ali prihvatim, jer mi se sviđa kako se sve odigrava.

Marijeta me budi pozivom. Novi dečko s kojim se viđala provalio joj je u stan dok je nije bilo i sve joj porazbacao. Pronašao joj je zlatninu i ukrao.

"Kako znaš da je on?" Pitam kroz san.

"Znam, Nadia, znam da je on. Nema tko drugi biti! Saznala sam da me vara i suočila sam se s njima! Nazvao me kurvom pred cijelim restoranom i bacio mi čašu vode u lice! Onda mi se ovo dogodilo dva dana nakon toga!"

"Jesi zvala policiju?"

"Ne mogu, to su njegovi, sigurno mi neće htjeti pomoći." Kaže u panici.

"Ne budi luda. Zovi policiju! Moraš ostaviti pisani trag da te maltretirao. Sve im reci za izvještaj. Poslije skupi stvari za par dana i dođi k meni. Spavat ćeš kod mene dok se stvari malo ne smire."

Ulazi kod mene u stan, uplakana. Pričamo neko vrijeme, ali uskoro zaspi iscrpljena od stresa.

U danima koji slijede Marijeta prijavljuje slučaj policiji, međutim birokracija zastaje i trebat će puno vremena i snage da, njezin sada već bivši dečko, dobije zabranu pristupa. Nije išla dva dana na posao u strahu da je ne bi negdje zaustavio službenim vozilom i maltretirao. Nakon nekoliko dana, vozila sam je ja. Bilo je noći kad sam od silne paranoje, koja se uvukla u naše prijateljstvo i ja počela vjerovati da netko slijedi mene, ali nastojala sam razmišljati racionalno i ostati pribrana, jer Marijeti je već bilo dovoljno teško i bez mojih strahova.

Nakon tjedan dana stvari su se polako vratile u normalu, a ja sam preživjela večer pod organizacijom Marijeve grupacije. Uz mnoštvo prijezirnih ženskih pogleda, nije skidao oči s mene. Čak mi se i njegova sestra sviđala. Završila je isti fakultet kao i ja, te je osnovala svoju prevoditeljsku tvrtku.

Djelovala je dosta načitano i puno je putovala. Čak je i mene pozvala u Brazil sa svojim prijateljicama na ljeto.

Kako su dani odmicali, sve su mi dalji bili oni topli arapski dani. Činili su se kao daleki san.

Sve se činilo idilično, dok jedne večeri, dok sam vježbala plivanje iz kukova, za bolje ronjenje u Mariottu, nije stigao poziv koji me je uzdrmao. Bila je to Ana, žena koja je tvrdila da je Marijem u vezi već dvije godine i da je bila trudna s njegovim djetetom. Govorila je kako sam ja očito privremena razonoda njezinog muškarca i da mi je bolje da se ne zanosim previše, jer mu ovo nije prva takva epizoda. Taj dan trebala sam prvi put prespavati kod Marija, ali sve dok nije došao po mene, nisam mu rekla što sam saznala. Kad sam mu priznala, gledao me u nevjerici i poricao sve. Rekao je da mu je Ana bivša djevojka, koja je previše opsjednuta njime da bi prihvatila prekid. *Bilo je prelijepo da bi tako ostalo.* Cinik u meni opet je doživio pobjedu. Dok me Mario grli umirućim glasom i svojim muževnim gestama, podsvjesno mu vjerujem, ali strah u meni je jači od razuma. Stvarno ne želim više biti u nekim nejasnim pričama i sabotажama od treće strane. Nešto slično mu i artikuliram i on me uvjerava kako to nije slučaj ovdje.

Uđemo u moj stan i provedemo noć zagrljeni uz film. Ode kući pred jutro, a ja s jutrom na posao. Nelagoda zbog postojanja ženske osobe u njegovom životu, koja bi tako lagala ili još gore, stvarno bila trudna s njegovim djetetom, lagano me izjeda iznutra. Po njegovoj reakciji, rekla bih da mu trebam vjerovati, ali poučena pričama žena koje znam, nisam još ni blizu spremna na to.

Iduće noći sanjam Chrisa kako tone u vodi, ozbiljna lica i probudim se s nemirom i neizvjesnosti. Osjećaj nelagode prati me cijeli dan i osjećam da nešto jednostavno nije u redu.

Odlučim ne dopustiti mislima da me razdiru više i pošaljem mu poruku: "Hej, sanjala sam noćas da ti se nešto dogodilo... Jesi dobro? Molim te, javi."

Odgovor stiže tek kasno poslijepodne idućeg dana: "Koja je tvoja adresa?"

Odlučim ga nazvati istoga trena. Javlja se promuklog glasa. "Hej, gdje si?" Pitam ga.

"U Zagrebu. Želiš li mi reći koja ti je adresa ili da se lagano vratim prvim letom natrag?" Kaže i unatoč poruci, osjetim mu vedrinu u glasu.

"Jesi li još u zračnoj luci? Doći ću po tebe." Izjavim u potpunoj nevjerici bez ikakvih emocija.

"Jesam. Čekat ću te na drugom terminalu." Kaže i završimo razgovor.

Stižem pred zračnu luku pola sata kasnije. Nisam svjesna što imam na sebi i hoće li se zgroziti kad me vidi umornu sa starom šminkom na licu. Jurim prema drugom terminalu i sjetim se da sam mobitel ostavila u autu. Ako me nazove, uzalud mu je. Bezglavo trčim i gledam u svim smjerovima. Pogled mi se zaustavi na muškarcu širokih ramena, kako sjedi kraj manje sportske torbe, u zimskoj sportskoj jakni i donjem dijelu sive trenerke. Polako mu priđem s leđa i zastanem. Moj mozak još uvijek ne vjeruje da se ovo događa. Stanem ispred njega i on se ustane i razvuče usne u širok, blještavo bijeli

osmijeh. Sve nestaje. Samo ispuštim krik: "Dušo!" i skočim na njega, u zagrljaj. Digne me i stisne uz sebe. Miris mu je svjež i opojan, kao što ga pamtim. Bademaste crne oči gledaju u mene vodenasto, a njegove divne pune usne šapnu mi: "Dosadilo mi je ovo naše pretjerivanje preko telefona."

"Da, nismo baš od razgovora na daljinu." Šapnem natrag i prođem mu rukama kroz crnu oštru kosu. Nedostajala mi je ta divna kosa, još ljepša preplanula koža. Zanimam sve svoje hipohondarske protokole i ljubim mu rame, dok me ljubi u vrat. Strast i toplina čupaju mi utrobu.

Spusti me na tlo i pitam ga: "Što tražiš ovdje?"

"Imam nekoliko slobodnih dana, trebao sam ići u Teksas. Nazvao sam mamu u zadnji tren da joj kažem da ćemo se vidjeti tek za četiri mjeseca."

Uzme me za lice i približi mi se. "Ne znam je li mi ovo još uvijek dopušteno." I poljubi me. Njegove tople usne, smire sve u meni. Osjećam se kao da sam našla svoj dom i utjehu. Ponos me i dalje muči, zbog one večeri. On ne zna da ja idem na spojeve s drugim i očito misli da bih mu trebala vjerovati da se ništa nije dogodilo.

"To bih ja trebala tebe pitati." Kažem i štipnem ga za rebra. Zagrli me i ponese svoju torbu. Propušten poziv od Marija obrišem hitro, najhitrije. Sve je u magli. Bojim se da ću se probuditi bez njega.

Dok se vozimo prema mome stanu, gleda u mene, pa kroz prozor.

"Lijep je Zagreb. Nije Dubai, ali velik je." Kaže i stavi ruku na moju i prijeđe prstima po njoj. Sad će sve *biti dobro*. Cinik u meni se preobratio, barem večeras.

Ulazi pažljivo u moj stan, skenirajući pogledom prostorije u svim pravcima, s vrata.

"Dobrodošao u moj skromni dom." Kažem i povučem ga za ruku.

"Lijepo ti je ovdje. Stvarno živiš sama." Kaže kao da mi nije vjerovao.

"Mislio si da skrivam nekoga? Muža? Djecu?" Privine me uz sebe i zarije prste u moju kosu.

"Kako to da si našao vremena za mene?" Provociram.

"Nedostajala si mi. Nisam htio da je gotovo." "To je ipak samo šest sati leta." Nastavi.

"Koliko dugo ostaješ?" Pitam dok mu stavljam ruke pod majicu.

"Nešto manje od tjedan dana. Poslije toga, bit ću slobodan tek u srpnju." Njegove ruke šetaju po mojim leđima i oboje znamo da nam to vrijeme neće biti ni približno dovoljno za sve što bi htjeli.

"Reci mi iskreno," Kaže i stavi ruku na moj obraz. "jesi li upoznala nekog drugog?"

"Jesam, ali za razliku od tvoje odabranice, on nije spavao u mom krevetu." Oči mu se skupe u tanku liniju i zagriže donju usnu.

"Nije spavala u mom krevetu i nisam imao namjeru spavati s njom. Nemam volje za takvom zabavom. Hoću tebe."

"Ne vjerujem ti." Protisnem kroz zube.

"Nisam li upravo prešao tisuće kilometara zbog nekoliko dana s tobom?"

I dalje sam smrknuta jer ga želim samo za sebe.

"Štogod imala, prekini to ili se više nećemo nikad vidjeti." Kaže i oči mu se suze, a šarenice razliju poput crne tinte. Nepomičan, čeka moj odgovor i drži ruke k sebi.

"Gotovo je. Ne zanima me on. Ako se ikad onako nešto ili slično tome ponovi, neću ti se više nikad javiti."

Pogledi nam se zaključaju i on napokon spusti torbu na pod. Skočim na njega dok me pritišće svojim toplim usnama. *Kako li ću ikome objasniti da sve ono što ne bih trebala, obožavam najviše na svijetu?*

Nasloni se na vrata i stišće me uz sebe, dok se topim pod njegovim istraživačkim rukama. Nosi me nježno do dnevnog boravka i skida odjeću sa sebe. Pokazujem mu rukom u smjeru kupaonice i govorim da ću mu donijeti ručnike. Dok je u kupaonici pod tušem, pokušavam pronaći nešto za jelo, jer znam da je sigurno gladan. Osim ostataka rižota, ne nalazim ništa. Na brzinu smučkam fritatu i složim salatu, iako znam da bi mu bolje odgovaralo nešto konkretnije. Osjećam se krivom što sam naučila tako površno kuhati. Kad god sam s njim, poželim mu spremi obrok od tri slijeda. Kad bih barem bila malo sposobnija u kuhinji.

Dok se borim sa svojom nespremnošću u kuhinji, Chris ulazi u nju umotan samo u ručnik oko struka i ljubi me s leđa. Odjeću koju je bacio sa sebe, već je uredno složena, kao i čizme kod ulaza. Uzima tanjur i baca se na poluvješti obrok koji sam napravila i promatra me znatiželjno.

"Nisi očekivala goste. Hladnjak ti je gotovo prazan. Otići ću nam ujutro po namirnice. Ne brini, ja ću kuhati." Nadviše se nad mene, kao da je visok tri metra.

Zacrvenim se, jer nisam očekivala pomoć, ali njegova spretnost u kuhinji me oduševljava.

"Smršavila si. Kako je na poslu?" Pita i prstima krene po mome struku.

"Nisam puno. Barem ne koliko bih trebala."

"Ne trebaš smršaviti. Sve je kod tebe na mjestu. Ne slušaj onog tko ti tvrdi suprotno." Kaže i zagrli me.

Pronašao je meso u mom zamrzivaču i uskliknuo kao da je škrinja s blagom. Brzim pokretom izvadio je špagete iz ormarića i krenuo s pripremom bolonjez umaka. Očito je fritata bila samo zagrijavanje.

"Nisam sigurna hoću li moći nahraniti gladnog vojnika večeras..." Tiho progovaram.

"Ni ja." Namigne mi. "A hranu prepusti meni. Toga će biti dosta." Nastavi.

"U tom slučaju, bježim pod tuš, a ti pronadi neki program na engleskom i uživaj u slobodi desetak minuta." Priđem mu i ruke stavim u njegove traperice na голу stražnjicu. To ga uzbudi i ispusti mi uzdah na uho.

Dok izlazim u ogrtaču čeka me najdivniji prizor. Chris poluodjeven pred televizorom, dok poluležečki mijenja programe. Njegovo tamno tijelo prostire se predamnom i poziva me k sebi, da se predam njegovim lijepim dugim i snažnim rukama, da se njegovi dugi lijepi prsti razbježe po meni i osvajaju me cijelu noć.

Vadim pjenušac iz hladnjaka i točim ga. To je čini se nešto čega uvijek imam u stanu. Priđem mu polako i masiram mu leđa. Pogledom traži nosim li čašu pjenušca za njega, ali nema je.

"Želim ovo popiti s tebe." Kažem i povučem mu kosu rukom. Odvedem ga u spavaću sobu.

"Uništiti ćeš posteljinu." Kaže uz žedni osmijeh.

"Hoću." Kažem i krenem ga polako svlačiti.

"Želim te izmlatiti zbog toga što si neku drugu pustio blizu k sebi. Želim te ispljuskati dok ne izgubiš svijest. Želim da te boli fizički, a nakon toga te želim zavezati i ostaviti gladnog i žednog, danima, dok se ne pokaješ." Kažem i samu sebe iznenadim što sam si dopustila izgovoriti takve misli.

Chris nije nimalo iznenađen i čini se da ga moj bijesni ispad uzbuđuje.

"Je li on bio u tvom krevetu?" Kaže i primi me čvrsto za zglob ruke.

"Ne! Ja nisam kao ti, da ih puštam gdje god požele." Kažem i povučem ga za bradu.

"Sigurno si ga poljubila." Kaže i glas mu se stiša razočarano.

"Da. Dok si ti ljubio drugu svaku noć u provodu sa Seanom i ostatkom društva." Nadvijem se nad njega i uzmem zapaljenu svijeću u ruke.

"Prekini s njim. Rekao sam ti. Nećemo se više nikad vidjeti, ako dopustiš ikome da ti tako priđe opet."

"Stavi ruke iznad glave i drži ih tako." Zapovijedim mu. Gleda u mene putenim usnama razvučenim u osmijeh. Prepušta se mojoj zapovijedi bez pitanja. U rukama vrtim svijeću, dok sjedim na njemu u ogrtaču, ispod kojeg nemam ništa na sebi. Oči mu sjaje u polumraku dok jezikom oblizuje usne. Voskom krenem kapati po njegovom trbuhu i on se krene povlačiti u sebe i grčiti.

"Budi mirno!" Opomenem ga i približim se usnama njegovom licu. Poličem mu usne i on mi snažno gurne jezik u usta. Krene me istraživati njime. Odmaknem se i on uzdahne teško.

"NE!" Zapovjedim.

Mirisi tijela mijesaju nam se od uzbuđenja i neizvjesnosti. Kapam voskom po njegovim prsima i dok se trzne svaki put, zaronim prste u vosak koji se stvrdnjava po njemu i grebem ga noktima. Zatim uzmem pjenušac i izlijem ga po njegovom čvrstom torzu i krenem ga ljubiti putem linije kojom on teče. Skinem ogrtač, zalijem ga pjenušcem i prislonim svoje tijelo uz njegovo, dok mlazovi klize između nas. Dok ležimo tako stisnuti jedno uz drugo, ne odolijeva iskušenju i spusti svoje dlanove na moju stražnjicu, ali maknem ih odlučno i svežem povezom ogrtača. Njegov pogled gori, kao i moje tijelo i želim ga kao one noći kad sam ga upoznala, dok je Sean išao po piće, a ja nisam bila sigurna zanimam li ga. Klizim svojim tijelom po njemu i ljubim ga ispod pasa. Njegova predivna čista koža i utrenirano tijelo blista i teško obuzdavam radost koja me opija dok se penjem na njega. Zavezanih ruku zagrlj me i obori na leđa. Zatim nasloni svoje kukove na mene i sakrije se u mene pobjednički, sporo i nježno. Njegova toplina me rastapa i nemam kontrolu nad vlastitim tijelom. Ne osjećam noge, ruke, ispuštam zvukove u transu, jer više ne znam gdje se nalazim. Njegov znoj kaplje po meni i uzbuđuje me što se stapam s njim i lebdim. Nasloni usne na moje uho i iznenadi ga jezikom. Skupim zadnji atom snage i srušim ga na leđa, te legnem na njegova prsa.

"Samo si moj." Šapnem prijeteće, a on me poljubi u znak potpune predaje. Dok vani sijevaju munje, izmoreni ležimo jedno na drugome. Dok mu odvezujem ruke, gleda me s opuštenim smiješkom. Vani se slijeva snažna kiša, koja u bujici odnosi sve pred sobom. Buka izvana nije omela našu tišinu u sobi.

"Hmmm... kondom je pukao." Kaže i pogleda me u strahu od moje reakcije.

"Sad te opet želim pljusnuti! Kako nisi pazio?!" Kažem i unesem mu se u lice. Zagrlj me.

"Nisam mogao misliti, a kamoli primijetiti da je puknuo." "Osim toga, neće biti ništa, ne brini." Privine se uz mene smirujući me.

"Ne znam kad si se zadnji put testirao na bilo što.. ovo je dosta neodgovorno s tvoje strane... sad mene čeka obilazak poliklinika." Kažem i odgurnem ga od sebe.

"Nisam baš tako odvratn kakvim me očito smatraš." Okrene se od mene i pokrije plahtom.

"Kako te ne brine jesam li možda ja ta koja je odvratna?" Pitam.

"Znam da si zdrava, jer se previše bojiš svega i nisi sigurno još spavala sa svojim novim frajerom, jer mislim da onda ne bi spavala samnom." Okrene se opet prema meni i digne obrve. "Nadam se." Nastavi.

"Nemam nikoga. Nisam kao ti." Ustrajem.

Cijelu sobu ispunjava njegov miris i ne mogu ugasiti osjećaj straha i euforije koji se nasumično izmjenjuje u meni. Istina je da mi nijedan moj strah nije toliko velik kao onaj da on više neće biti u mom životu. Gubitak Chrisa jači je i od svih hipohondarskih strahova koje imam.

Pruži mi ruku i povuče me k sebi. "Samo si moja. Ne zaboravi." Kaže i zaspimo dok vani bijesni nevrijeme.

Usred noći iz sna prene me zvono na vratima. Uplašim se i pogledam u mobitel. Sedam propuštenih poziva od Marijete.

Nazovem ju.

"Hej. Jesi dobro?" Prošapćem da ne razbudim Chrisa.

"Ne! Molim te, otvori mi, ja sam!" Kaže uzrujano i poletim do interforna i pustim je u zgradu.

Otvaram joj vrata stana i ona ulazi uplakana i trese se. Uzimam joj kišobran i kaput iz ruke i dodajem šlape. Odvodim je u dnevni boravak.

"Mogu li prespavati ovdje večeras, molim te?"

"Naravno. Reci mi što se dogodilo?"

"Nikola je! Opet mi je provalio u stan! Nisam mogla zvati mamu, jer je tek nedavno došla iz bolnice i ne želim je uznemiravati. Probudila me buka dok sam spavala. Ustala sam iz kreveta i vidjela dvojicu muškaraca kako su mi razvalili vrata i dali se u bijeg kad su vidjeli da sam budna. Tko zna što bi bilo da se nisam probudila na vrijeme!" Počne neutješno plakati i grcati u suzama. Ključevi od auta ispadnu joj iz ruku i njihov tresak dovoljno je glasan da probudi pola zgrade. Odmičem sve stvari od nje. Odvodim je u kupaonicu da se osvježi i stavljam vodu za čaj.

"Pretpostavljam, nisi zvala policiju?" Pitam je nakon što se umila i oprala.

"Ne. Što mi vrijedi kad su to njegovi." Kaže i krene još teže plakati.

"Ti moraš naći nekoga tko je dovoljno jak da se suoči s njime. A šta je s tvojim prijateljem Ivanom K.? On ima zaštitarsku tvrtku... ne bi li on mogao poslati nekoga da porazgovara s njim?" Kažem i krenem zatvoriti vrata dnevnog boravka, ali prekasno, jer Chris je već ustao i u boksericama uteturao u boravak. Marijeta se prene od šoka, jer u prvi tren nije shvatila da je to Chris.

"O... ti si?" Pogleda ga širom otvorenih usta.

"Iznenadio me i došao na nekoliko dana." Kažem.

"I nisi mi to rekla?" Kaže ona.

Chris joj kimne, dok ga ja oblačim u ogrtač, a Marijeta ne skida oči s njega.

"Da, predivan je... i briga me za sve." Kažem joj sretna da Chris ne razumije hrvatski.

Kratko mu objasnim kako je Marijeti bivši dečko opet provalio u stan usred noći i da će ostati kod mene do jutra. Po njemu vidim da ima mnogo pitanja, ali ne zna odakle krenuti, pa me samo pita kroz šapat jesam li dobro. "Trebam li brinuti i za tvoju sigurnost?" Nastavi polutiho.

"Ne, nemam ja veze s njim. Nisam ga ni upoznala." Kažem. Odbija se vratiti u krevet i donosi nam čaj. Ne sjećam se kad sam zadnji put vidjela tako muževnog muškaraca, tako opuštenog u kuhinji. Uzdahnem zadovoljno gledajući ga.

Pozornost mi odvraća Marijetino tiho jecanje. Napravim joj krevet i spremim ručnik za kupaonicu. U tri ujutro svi troje pijemo čaj i gledamo televiziju dok ona napokon ne zaspi. Chris i ja vratimo se u spavaću sobu i zagrljeni spavamo do jutra.

[Svidjelo vam se? Kliknite ovdje i kupite cijelu knjigu odmah!](#)